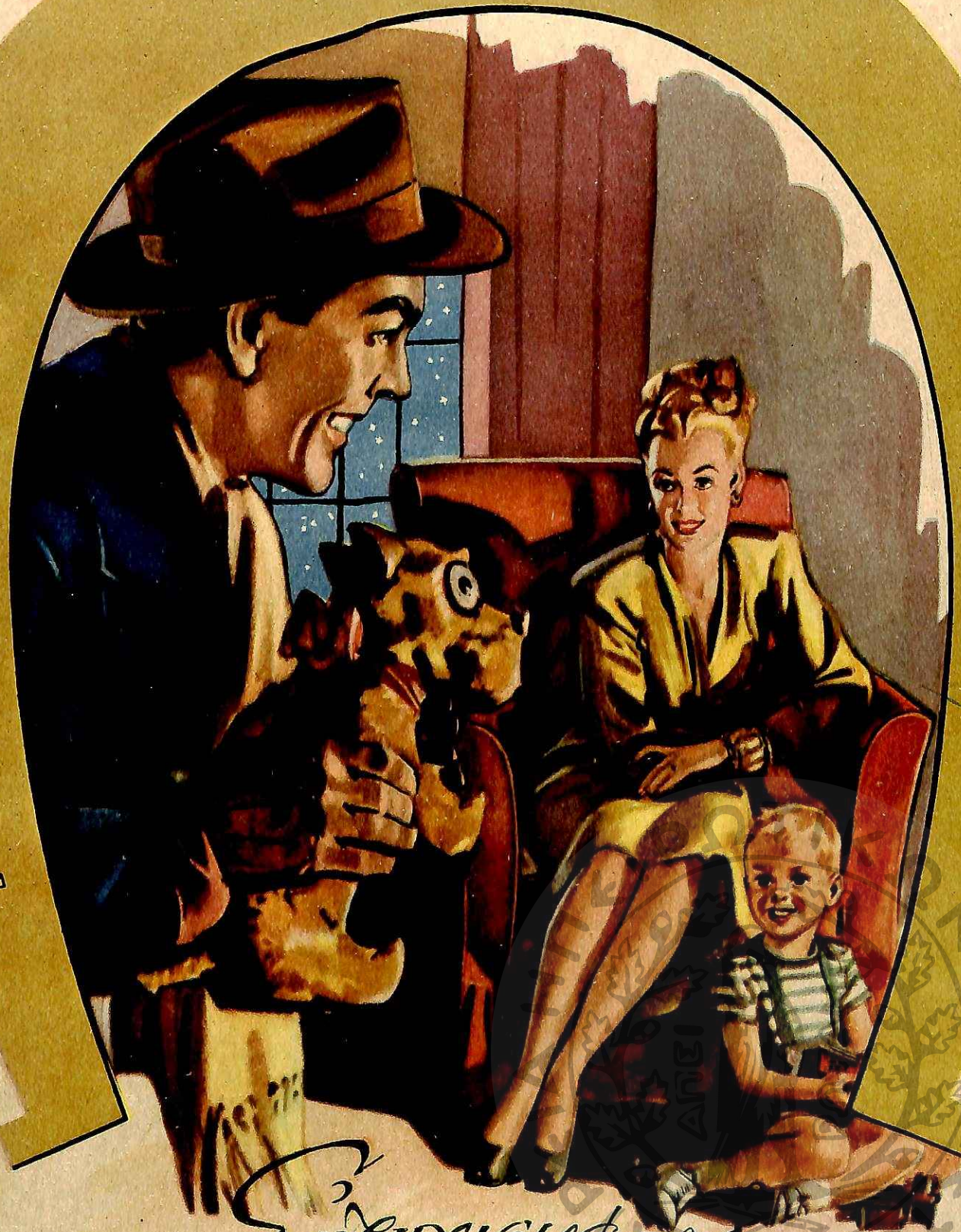

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ευχαιρέτες

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο Άμερικανός που περιμένει τους έχθρους του στον άλλο κόσμο...

Τα επιτύμβια επιγράμματα ήταν ανέκαθεν μία από τις μανιές των ανθρώπων. Σε όχι λίγες περιπτώσεις, μάλιστα, συντακται τους ήταν οι ίδιοι οι νεκροί, με μονή τη διαφορά ότι τα είχαν γράψει προτού πεθάνουν.

Ο Στράβων μας διέσωσε το επίγραμμα που ο Σαρδανάπαλος είχε συντάξει για τον εαυτό του. Ο Άσσυριός βασιλεύς υπενθύμιζε στους μεταγενεστέρους ένα τεράστιο οικοδομικό έργο, που είχε γίνει κατά τη διάρκεια της βασιλείας του.

Ο Σαρδανάπαλος, έλεγε το επίγραμμα, έχτισε σε μία μόνον ημέρα τόν πολείς της Αλχιάλου και της Ταρσού.

Πολύ απλό ήταν το επιτύμβιο επίγραμμα, που ο Βιργίλιος παράγγειλε στους φίλους του να χαραξουν πάνω στο μνήμα του:

«Η Μαντοία μου έδωσε τη ζωή. Τό Βρινδήσιο τό θάνατο. Η Νεάπολις τό μνήμα. Ύμνησα τούς ποσούς, τούς γεωργούς και τούς ήρωες».

Το επιτύμβιο επίγραμμα, που ο Μέγας Άλξανδρος συνέταξε για τον εαυτό του ήταν υπόδειγμα ταπεινοφροσύνης:

«Ένα μνήμα χώρεσε εκείνον που τό σύμπαν δεν μπορούσε να χωρέση».

Τα επιτύμβια επιγράμματα ήταν επίσης πολύ της μόδας τό Μεσαίωνα. Οι άνθρωποι κατέφευαν τότε στους ποιητές και τούς σοφούς και τούς πληρωσαν άδρότατα για να τούς κάνουν ένα καλό επιτύμβιο επίγραμμα.

Κατά τόν 17ον αιώνα, κάποιος άνάγνωμος χάραξε πάνω στον τάφο του Ρισελιέ τό ακόλουθο τεράστιο:

«Ενθάδε κείται ένας περίφημος καρδινάλιος που έκαμε πιά πολύ κακό παρά καλό. Τό καλό που έκαμε τό έκαμε κακά. Και τό κακό που έκαμε τό έκαμε καλά».

Ο Λαφονταίν συνέταξε τό 1659 για τόν τάφο του ένα περίεργο επίγραμμα, όπου μάς λέει ότι «έφυγε όπως ήρθε» κι' ότι μοίρασε τόν καιρό του σε δύο μέρη, που τό ένα ήταν να κοιμάται και τό άλλο να μην κάνει τίποτε.

Ο ποιητής Σκαρόν — ο σύζυγος της περίφημης κυρίας ντε Μαιντενόν, που, μετά τό θάνατό του, έγινε εύνοσημένη και άργότερα σύζυγος τού Λουδοβίκου ΙΔ', — υπέφερε σ' όλη του τη ζωή από ρευματισμούς και, λίγο καιρό προτού πεθάνη, συνέταξε για τό μνήμα του την ακόλουθη επιτύμβιο επιγραφή:

«Διαβάτα, μην κάνης θόρυβο
Γιατί μπορεί να ξυπνήσης
Τό δύστυχο Σκαρόν.
Που κοιμάται για πρώτη φορά».

Ο σατυρικός Πιρόν, έξ άλλου, που δεν κατάφερε να έκλεψι άκαδημαϊκός, παράγγειλε στους φίλους του να χαραξουν πάνω στον τάφο του τό ακόλουθο επίγραμμα:

«Ενθάδε κείται ο Πιρόν, που δεν ήταν τίποτε
Ούτε και άκαδημαϊκός».

Ο Σατωμπριάν, όταν προκισθάνθηκε τό τέλος του, παράγγειλε να τόν θάψουν στη νηίδα τού Γκράν - Μπε και να χαραξουν πάνω στο μνήμα του τις λέξεις «Ενθάδε κείται» χωρίς τό όνομά του και χωρίς την ημερομηνία τού θανάτου του.

Περίεργο ήταν τό επίγραμμα που ένας άμπελοουργός της Βουργουνδίας παράγγειλε να χαραξουν πάνω στο μνήμα του:

«Πέθανα χορτασμένος άπ' όλα. Τό μόνο που δεν μπόρεσα να χορτάσω ήταν τό κρασί της Βουργουνδίας».

Ένας Άμερικανός άπό τό Κιγκινάτι, ο Χένου Ντέρουπιτς, θυμήθηκε, έξ άλλου, τη στιγμή που ξεψυχούσε τούς έχθρους του. Και παράγγειλε στους οικείους του να χαραξουν πάνω στον τάφο του την ακόλουθη επιγραφή:

«Βιάστηκα να φύγω για να περιμένω τούς έχθρους μου στον άλλο κόσμο».

***

Γαμήλιο ταξίδι στη Σαχάρα

Δεν συνηθίζουν, βέβαια, τ' άντρώγια να περνούν τό μήνα τού μέλιτος διασχίζοντας μ' ένα αυτόκινητο την έρημο Σαχάρα. Οτάσο, μία νεαρά Λονδρέζα νέονυμφη δέχθηκε πρόθυμα ν' ακολουθήση τόν άντρα της σ' αυτό τό ταξίδι που θα έπιχειρήσει για να καταρρίψη ένα παγκόσμιο ρεκόρ. Έλπίζουν οι δύο τους να διασχίσουν τη Σαχάρα σε 20 μόνον ημέρες, ενώ τό ρεκόρ είναι ως σήμερα 24 ημέρες. Σ' όλο τό ταξίδι, δεν θα κατεβούν διόλου άπ' τό αυτόκινητο.

Μητέρα και κόρη

Πρωτότυπο διήγημα

Ο πατέρας της πέθανε όταν ήταν δέκα τεσσάρων χρονών. Τόν αγαπούσε πολύ και τόν είχε κλάψει με τό θερμά κι' άφθονα δάκρυα που χύνει κανείς όταν έχη εύαίσθητη καρδιά.

Η μητέρα της την έφύγιε στην άγκαλιά της και της έλεγε: «Μικρή μου Μαρία, μικρή μου Μαρία, δεν μου μένεις παρά έσύ στον κόσμο!»

Και η μικρή Μαρία την είχε πιστέψει. Όταν η μητέρα της παρηγορήθηκε και στέγνωσε τό δάκρυά της με τό πούπουλο της πούδρας για να ξαναγυρίση στους χορούς και στις κοσμικές διασκεδάσεις, η Μαρία παρανεύστηκε λίγο, αλλά είπε μέσα της: «Καλύτερα έτσι, για να ξεχάσω, η καμένη ή μαμά και να παρηγορηθώ λιγάκι».

Εκείνη κάθε βράδυ προσευχόταν για την ψυχή τού πατέρα της. Και δεν δοκίμασε καμιά πίκρα που η μητέρα της την άφηνε μόνη στο μεγάλο τους σπίτι, μαζί με την γκουβερνάντα.

Είπετα η κυρία Λοσταλέ — η μητέρα της Μαρίας — όταν η κόρη της έγινε δέκα έφτα χρονών, βρήκε ότι δεν έπρεπε να την αφήνη μονάχη στο σπίτι κι' άρχισε να την παίρνει μαζί της στους χορούς.

Η Μαρία κι' η μητέρα της είχαν άρκητη περιουσία για να τούς επιτρέψει να ζούν δίχως στενοχωρίες. Τό μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας ήταν της Μαρίας, κληρονομιά άπ' τόν πατέρα της, που τό διαχειριζόταν όμως η μητέρα της.

Συνηθισμένη στη σπατάλη, έδενε όλα τα εισοδήματα, μα δεν έθιγε τό κεφάλαιό που άποτελούσε την προίκά της Μαρίας. Η κυρία Λοσταλέ ήταν κοκέττα και της άρεσαν τά φλέτς. Ήταν τριάντα πέντε ετών και η ξανθή ώριμη καλλονή της ξετρέλαινε τούς άντρες.

Μ' ευχαρίστησι έπαιζε μαζί τους. Στο τέλος όμως έρωτεύθηκε σ' άλήθεια έναν ώραίο Άργεντινό, έξ έπαγγέλματος χορευτή, που ζούσε άπ' τις γυναίκες.

Η ξανθή χήρα άφοσιώθηκε όλόψυχα σ' αυτόν και για τόν άποσπάση άπ' τις άλλες γυναίκες, τόν συντηρούσε με δικά της έξοδα. Η θελε να τόν έγκαταστήση στο σπίτι της, μα η κόρη της ήταν έμπόδιο. Και για ν' άπαλλαγί άπ' αυτό, άποφάσισε να παντρεύη τό γρηγορότερο τη Μαρία.

Η Μαρία δεν άγαπούσε κανένα, ούτε και βιαζόταν να παντρευτή. Η μητέρα της όμως ένωσούσε να την ξεφορτωθή. Της βρήκε λοιπόν ένα γαμπρό, έναν έπαρχιάτη καταστηματάχη, που έποφθαλμούσε την προίκα της. Δεν υπήρχε ίχνος συμπάθειας ή έρωτος σ' αυτό τό γάμο.

«Έτσι η κυρία Λοσταλέ έμεινε έλεύθερη να ζήση μαζί με τόν Άργεντινό της. Κάπου - κάπου έγραφε στην κόρη της, μα ύστερα άπότομα έπαψε να τη θυμάται.

Η Μαρία πληροφορήθηκε άργότερα πως η μητέρα της τό είχε χαλάσει με τό χορευτή, πού, άφού της έφαγε άρκετά χρήματα, έρωτεύθηκε μία πλούσια Άμερικανίδα.

Για να παρηγορηθί η κυρία Λοσταλέ έφυγε για την Κιανή Άκτ ή μ' έν' άλλο κομψόμεινο τού ίδιου φυράματος.

Η Μαρία ένωισε ντροπή για τη μητέρα της. Ο άντρας της δεν την άφηνε πιά νάχη καμιά άλληλογραφία μαζί της κι' άπό τότε δεν έμαθε τίς τιπές για τη μητέρα της.

Πέρασαν πέντε χρόνια. Η Μαρία δεν άπόκτησε παιδιά. Οι δουλειές τού άντρός της δεν πήγαιναν καλά.

Την παραμονή της χρεωκοπίας του, ο άντρας της μάζεψε όσα λεπτά είχε στο ταμείο του και τόσκασε με τη γυναίκα τού συμβολαιογράφου, τού ήσαν άπό καιρό φίλενάδα του.

Η Μαρία με τόν ύποταγμένο χαρακτήρα της έδωκε τό διαζύγιο στον άντρα της, ξεπούλησε ό,τι έμπόρευμα είχε τό κατάστημα και πήγε να ζήση στο Παρίσι οικονομικά.

Ήταν είκοσι πέντε χρόνων. Όλη τη ζωή της ως τότε την είχε περάσει δίχως έλπίδες, πόθους και όνειρα. Έτσι τώρα η φτώχη της καρδιάς γύρευε λίγη άγάπη, λίγη παρηγοριά. Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν όταν γνωρίστηκε μ' ένα νέο ώραίο, εύγενικό μα έτωχό.

Δέχτηκε τόν έρωτά του τόν άγάπησε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της και με τό άπροσδόκητο θάρρος που δείχνουν καμιά φορά οι πιο άτολμες υπάρξεις περιφρόνησε τις προλήψεις και έγινε δική του, δίχως στεφάνη. Πέρασε στην άγκαλιά του ώρες ετυχίας που ποτέ ως τότε δεν είχε γνωρίσει.

Γρήγορα όμως η άτυχη Μαρία άπογοιτεύθηκε. Ο άγαπημένος της δεν ήταν αυτός που είχε φανταστή: ο έτωχος, ο τίμιος, ο έργατικός νέος. Ήξερε τώρα πως ήταν ένας τεμπέλης, που ζούσε άπ' τις αισθηματικές του περιπέτειες. Αυτό όμως δεν την έμπόδιζε να έξακολουθήση να τόν άγαπάη μ' όλη της την ψυχή. Και σά να μην έφτανε αυτό, τούδινε και χρήματα, για να τόν κρατάη πιστό κοντά της.

Τό μικρό της κεφάλαιο σιγά σιγά λιγόστευε. Έβλεπε πως γρήγορα θάρχόταν η μέρα που θαμνε στην πύθα. Στόν άγαπημένο της δεν είχε πιά τίποτα για τη μητέρα της, δεν ήθελε να ντροπιστή μπροστά της για τη διαγωγή της, δίχως να καταλαβαίνει πως κι' αυτή τώρα έκανε τό ίδιο όπως κι' εκείνη. Τώρα η μητέρα της θάταν γερασμένη, θάταν άξιολύπητη.

«Έν' άπόγεμα που ήσαν στο σπίτι με τόν άγαπημένο της άκουσε να χτυπούν την πόρτα.

Πήγε κι' άνοιξε εκείνος και η Μαρία είδε με τρόμο μία μαινάδα γρηά να όρμά και να φωνάζη:

— Πού είνε αυτή η στρίγγλα που μου πήρε τόν άγαπημένο μου να της βγάλω τά μάτια!...

Φρίκη! Ήταν η μητέρα της!

Η Μαρία την έβλεπε άναυδη, άκίνητη, άπολιωμένη. Εκεί είχε καταντήσει η μητέρα της! Ο άγαπημένος της όταν της σπατάλησε όλα τά λεπτά, την παράτησε μονάχη στη Κιανή Άκτ κι' εκείνη τό έρωιζε στό ναρκωτικά και στό πιστό. Είχε γίνει άλκοολική και κυνηγούσε τόν παλιό της άγαπημένο, γιατί ήσαν γριά πιά και δεν είχε λεπτά. Κι' έκείνον τόν παλιό φίλο της μητέρας της, η Μαρία τόν είχε τώρα δικό της.

Η μητέρα της μέσα στο μεθύσι της δεν άναγνώρισε την κόρη της. Έξακολουθούσε να τη βρίζει και να τραβά τό νέο άπ' τό χέρι για να τόν πάρη μαζί της.

Η Μαρία δεν τού φανέρωσε τίποτα. Τού είπε μονάχα:

— Πήγαίνε! Πήγαίνε μαζί της για να την ήσυχάσης, και μη την κακομεταχειρισθής. Σ' άγαπάει...

Κι' όταν εκείνη έφυγαν, η δύστηνη Μαρία πήρε ένα έυράφι κι' άνοιξε τις φλέβες της. Έτσι, με τόν ύποταγμένο χαρακτήρα της, θυσίασε ακόμα μία φορά, την τελευταία, την εύτυχία της και τη ζωή της για τό χατήρι της μητέρας της.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ: 27.135 — 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΓΟΙΚΑΤΩ από τη στέγη

Ίσως να μη της λείπει η άγάπη του. Της λείπει τό χέρι του. Άγάπη χωρίς την προθήκη της. Έχουν δε τόση άδυναμία στη βιτρίνα οι γυναίκες...

Από τό πιο πυκνά παράπονα, τό παράπονο της Εύας που βρίσκε τραχύ στις έκδηλώσεις τού τόν Άδάμ της. Η τραχύτης στην έπιφάνεια, η άγάπη στο βάθος. Λέει ο Άδάμ και δικαιοδογείται. Ποιος να της τό βεβαιώσει; Πού να ψάχνη να βρη την άφανή άγάπη; Δεν είνε έξερευνητής η γυναίκα, για να διαπλήη τούς παγεμένους ώκεανούς, ως πού ν' ανακαλύψη τη διακεκαυμένη ζώνη. Πλάσμα πρακτικό, θετικό και προσγειωμένο, θέλει την άγάπη στην πρώτη σελίδα τού συζυγικού της βιβλίου. Να μη φτάνη στο τέλος τού τόμου για να την έπιτύχη. Δείγμα δε της άγάπης βλέπει στο έξωτερικό χέρι. Αυτό που της λείπει.

Δε σάς είνε νέο τό θέμα. Τά θέματα όμως δεν όρίζονται από εκείνον που τό χειρίζεται. Επιδάλλονται άπό τη φωνή τών έπιστολογράφων. Άπό τό πιο χαρακτηριστικό γάμμα, όπως αυτό που μάς στέλνει η κυρία, ή οποία, δέκα χρόνια παντρεμένη, δε γνώρισε τό χέρι τού άντρα της.

«Αν είνε νοικοκυρά; ... Τό κάθε τι με μαθηματική ακρίβεια. Όλα δε με τη σφραγίδα τού χαμόγελου. Μαγεύρισμα από τις σπάνιες. Μητέρα άφοσιωμένη στα παιδιά μου...».

Ενοχλητική; Ούτε ύπόνοια ένοχλήσεως. «Μένω με τις ώρες βουδή παρακολουθώντας τόν άντρα μου να διαβάξη την έφημερίδα του. Σέβομαι πάντα κάθε του έπιθυμία. Κάνω ό,τι μπορώ για να μη τού λείψη τίποτα... Τόν άγαπά και η σκέψη μου είνε να τόν βοηθώ όσο μου επιτρέπουν οι ίκανότητές μου».

Και κάνει τό πάν για να τόν ευχαριστήση. Πάγος όμως αυτός. Βαρυσήλητος μέσα στο σπίτι του, γαλιάντρα έξω... «Ποτέ του δεν με χείδεψε σά γυναίκα του, σά μητέρα τών παιδιών του...».

Ο

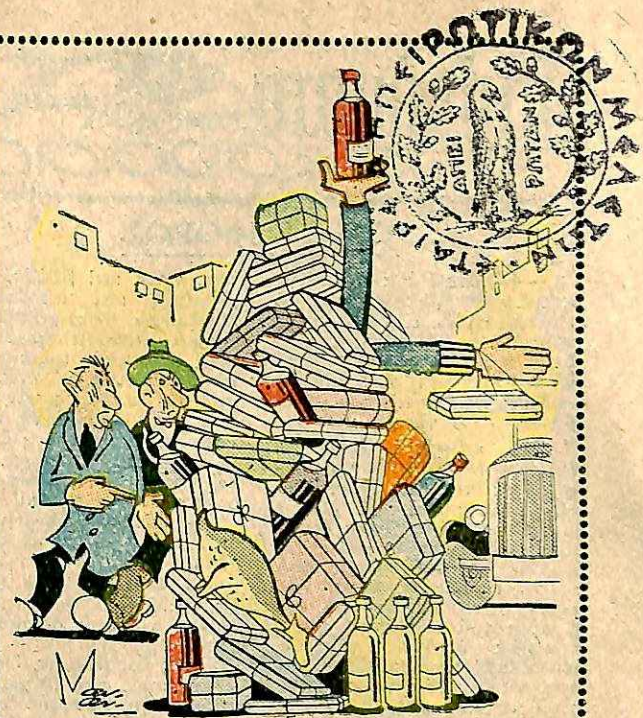
«Θησαυρός»

εύχεται εις τούς αγαπητούς του αναγνώστας

εύτυχισμένο τό

1950

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Κάπου εδώ ήταν ένας της Τροχιάς! Τι νάγινε!...

(Τού Μ. Άναστέπουλου)

Πρωτοχρονιάτικο στίχοι

Η τύχη

Στού μπακαρά τό πράσινο τραπέζι έφέτος — αν σκεφτόμε πιο σωστά — θα κάτσαμε μαζί. Γιατί σαν παίξη καθένας μας, καλή μου, χωριστά, την τύχη μας, ή Μοίρα την χωρίζει κι' άπό τούς δύο, κανέναν δεν κερδίζει

★

Και περίου καί τό πρόπερσι, θαρρώ, που ήθελες μακρά μου, λίγο νάσαι δεν βγήκε τό παιγνίδι τυχερό και χάσαμε κι' οι δύο μας. Τό θυμάσαι; Και μόδες τότε, παραπονεμένη.

— Η τύχη μας, δεν ήταν ένωμένη!...

★

«Υστερ' άπ' όλ' αυτά, τά συμφωνήσαμε κι' εκείνη τών χαρτιών ή άτυχία, μάς έμαίσε, άγάπη μου, και ζήσαμε σε τόσην άλησμόνητη εύτυχία, άφοδ' μέσ' τών φίλων μας την πλημύρα, τόν έρωτα κερδίσαμε άπ' τη Μοίρα.

★

«Ελα λοιπόν να παίξω με μαζί... Νά ξέρης, θα κερδίσωμε, τό νιώθω, η άγάπη μας, δεν έπαψε να ζή κι' ούτ' έδιωξε άπ' τά στήθη μας τόν πόθο. Άν μάς ζεσταίνη τού Έρωτα ή φωτιά, ίσως να ζεσταθούν και τά χαρτιά.

★

Και ίσως να μάς κάνουν να κερδίσωμε για τό καλό τού χρόνου... ποιος τό ξέρει; Κοντά - κοντά, καλή μου, θα καθήσωμε και δύο καρδιές θα παίξουν μ' ένα χέρι. Σχεδόν άγκαλιασμένοι. Θα βρεθώμε κι' έτσι, μαζί την τύχη μας θα ίδωμε.

★

Κι' αν πάλι τύχη άγάπη μου, να χάσωμε γι' αυτό, κανείς μας δεν θα μετανιώσει, κι' αν χάσωμε ποτέ δεν θα ξεχάσωμε την φλόγα που οι καρδιές μας έχουν νιώσει. Και πάλι... πάλι κέρδος μας θα μένη πως θάμιασε ένα βράδυ άγκαλιασμένοι.

★

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΗΛΗΤΗΣ ΠΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-88

ΑΡΙΘ. 36033

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

—Είπατε Ρόζα - Μιρέι; απάντησε μελαγχολικά ο Παύλος Βελώ. Είθε βέβαιος πως η γυναίκα αυτή λέγεται έτσι; Δεν θα μπορούσα ποτέ να την αναγνωρίσω! Είνε αλήθεια πως πέρασαν δέκα χρόνια από τότε.

Στο καμπαρέ εκείνο η Ρόζα - Μιρέι ήταν η βασιλίτσα της βραδυάς. Ψηλή, μελαχρινή, με ζωγρά μύτια και τσαχπίνικη φωνή, πήγε και κάθισε, μόλις τελείωσε το νούμερό της, στο τραπέζι μιας παρέας, φωρώντας με το φανταχτερό κοστούμι του χορού. Με χαριτωμένες κινήσεις πετούσε ψηλά και κλωτσούσε κατάπιν τα ακριβά πορτοκάλια που της προσέφερε ευτυχισμένος κάποιος γλεντζές. Το γλέντι κόρωνε στην παρέα, ενώ ο Παύλος Βελώ, ξανάβλεπε με τη φαντασία του τη Ρόζα, όπως την είχε γνωρίσει πριν από δέκα χρόνια.

Ήταν τότε μία μικρή μοδιστρώλα, ένα αβγαλτό ακόμα και άπονηρευτο κοριτσάκι, μα κι' εκείνη ήταν τότε, ως είκοσι χρόνων, και τόσο δειλός που ούτε τολμούσε να την πλησιάσει και να της μιλήσει. Την παρακολουθούσε μονάχα με καρδιοχτύπι απ' το σπιτί στο μαγαζί κι' απ' εκεί πάλι στο σπιτί. Όταν όμως πήρε μία κληρονομιά από έναν χιλιάδες φράγκα βρήκε το θάρρος να της μιλήσει. Δυσκολεύτηκε πολύ να κερδίσει την εμπιστοσύνη της. Ήρθε όμως κατόπιν η ευτυχισμένη εποχή που την συνόδευε κρατώντας την απ' το μπρά-

τσο, πρωί και βράδυ, ευτυχισμένος και υπερήφανος. Μια μέρα σταμάτησαν μηχανικά μπροστά στη βιτρίνα ενός γραφείου ταξιδιών. Η Ρόζα κύταξε μ' ενθουσιασμό τις ρεκλάμες των ακριβών ταξιδιών και τις φωτογραφίες των μαγευτικών τοπίων της Ισπανίας, της Ελβετίας, της Ιταλίας. Ύστερα αναστέναξε κι' είπε: — Πόσο θα ήθελα να δω από κοντά αυτά τα ωραία μέρη.

— Φτάνει να το θέλεις, της απάντησε εκείνος. Δεν μπορώ να σου άρνηθώ τίποτα.

—Με κοροϊδεύεις, Παύλο; Την πήρε από το χέρι και μπήκαν στο γραφείο. Η Ρόζα τον είδε τότε κατάπληκτη να παίρνει δυο εισιτήρια για την Ιταλία.

Οι λίγες μέρες που πέρασαν μαζί, τούμειναν αξέχαστες, γιατί ήταν οι μόνες ευτυχισμένες μέρες της ζωής του. Τα βράδια δειπνούσαν ό ένας απέναντι στον άλλο και η εύτυχια καθρεφτιζόταν μέσα στα μάτια τους.

Κοντά τους γευμάτιζε πάντα κι' ένας Άγγλος ταγματάρχης φορτωμένος με χαρτονομίσματα και πλήρη. Πρόσεξαν μία μέρα πως κύταζε άχորταγα τη Ρόζα κι' επειδή αυτό ένοχλούσε και την ίδια, άλλαξαν θέσι. Έκείνος τους ακολούθησε. Ο Παύλος δεν μπορούσε να το άνεχθη αυτό. Σηκώθηκε λοιπόν, πλησίασε τον ταγματάρχη και ύστερα από μερικές λέξεις που ανταλλάξαν, σήκωσε το χέρι του και τον

χαστούκισε. Την άλλη μέρα μονομάχησαν μέσα στο δάσος. Πυροβόλησε πρώτος και περίμενε την απάντησι. Ή σφαίρα του ταγματάρχου τον βρήκε κατάσπαση, τα μάτια του θόλωσαν και κυλίστηκε καταγής.

Όταν συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια του, πρόσεξε πως βρισκόταν στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου. Δίπλα του ήταν η Ρόζα με τη μπλούζα της νοσοκόμου.

— Παρ' όλη του την αδυναμία, μια σκέψη ήθελε άμέσως στο μυαλό του και είπε: — Ρόζα, βρισκόμαστε εδώ παραπάνω από μήνα.

— Τά χρήματα...

— Εκείνη όμως τοκλίσσε το στόμα με το χεράκι της και του ψιθύρισε: — Μη σκοτίζεσαι για τίποτα. Κύταξε μονάχα να γίνης καλά κι' ύστερα όλα θα ταχτοποιηθούν.

Δεν επέμεινε περισσότερο. Ήρθε το φθινόπωρο. Τα φύλλα κιτρινισμένα άρχισαν να πέφτουν και τα γαλανά άλλοτε νερά της λίμνης πήραν ένα σκούρο θλιβερό χρώμα. Τέλος ήρθε η μέρα που μπόρεσε να κάνει μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, ακουμπισμένος στο χέρι της Ρόζας.

— Τι θα γίνουμε, αγαπούλα μου; Τά χρήματα...

— Η Ρόζα κοκκίνισε λιγάκι και του είπε: — Μη στενοχωριέσαι, χρυσέ μου. Όλα έχουν ταχτοποιηθή.

— Μα πώς; ρώτησε εκείνος με αγωνία.

— Κάνε λίγη ύπομονη, του απάντησε χλωμαίνοντας. Αύριο θα τα μάθης όλα.

Ξυπώντας την άλλη μέρα άπλωσε όπως συνήθως το χέρι του, μα βρήκε τη θέσι της Ρόζας άδεια. Ή αγαπημένη του είχε φύγει. Πάνω στο τραπέζακι υπήρχε ένα σημείωμα:

«Συχώρεσέ με, λατρευτέ μου. Δεν μπορώ να σου πω ψέματα. Τι θα βγί αν μάθης πόσο αγωνίστηκα, πόσο πάλεψα με τους έλεεινούς που φαρμακίωσαν την εύτυχία μας; Σε βεβαιώνω μονάχα πως πέρασα στιγμές τρομερά μαρτυρικές. Όπως θα το υποπτεύθηκες ίσως, εκείνος πλήρωσε και το ξενοδοχείο και τους γιατρούς. Όλα εκείνος, ο μεγάλος ταγματάρχης που λίγο έλειψε να σε σκοτώσει. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Και τώρα φεύγω, γιατί δεν μπορώ ν' αντισταρώ τα γέματα πίκρα μάτια σου.

»Σε πρόδωσα χωρίς να πάω ούτε στιγμή να σ' αγαπάω και ο πόνος που νοιώθω γι' αυτό γίνεται μεγαλύτερος όσο σκέπτομαι πως θα μπορούσες να με συχωρέσεις γι' ό,τι έκανα. Χαίρει, γλυκεία μου αγάπη...»

Στο ίδιο τραπέζακι βρισκόταν και το πορτοφόλι του με το τελευταίο δεκαχίλιάρη για την επιστροφή. Ξαναγύρισε στο Παρίσι και ζήτησε παντού τη Ρόζα, μα δεν την βρήκε πουθενά. Και να που άποψε την ξανάβλεπε σ' αυτή την κατάσταση, ναυαγισμένη, χαμένη ολόκληρη. Τι φορτη, τι άνοητη που είχε κάποτε η ζωή.

ΖΑΚ ΜΙΡΜΠΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτόζ

Το καινούργιο θέατρο «Κυβέλης» όπου θα στεγασθί το θεατρικό συγκρότημα της «Λυρικής Σκηνής», θα είναι έτελως έτοιμο, στις αρχές Ιανουαρίου.

Το θέατρο «Κυβέλης» περιλαμβάνει 1100 θέσεις, με αναπτωτικά καθίσματα, χρώματος καφέ, τελευταίου τύπου, καθώς και έξωστη.

Το νέο θέατρο θα εγκαινιασθί με τη γνωστή όπερέττα του Χατζηπαυστόλου «Η γυναίκα του δρόμου» τ' σκηνικά της οποίας φιλοτεχνεί ο Μάριος Άγγελουπουλος, που γύρισε, τελευταία, από το εξωτερικό.

—Ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης, τελειώνει τη νέα του κωμωδία «Οι γυναίκες ψηφίζουν» που θα παυχί από το θέατρο Λογοθετίδη επ' ευκαιρία των νέων δημοτικών εκλογών.

—Ένας γνωστός ήθοποιος της πρόζας, ο Γιώργος Ταλάνος, που έπαιζε πολλά χρόνια στο Βασιλικό θέατρο, άλλαξε επάγγελμα και έγινε τώρα φωτογράφος! Ο Ταλάνος που ακολούθησε το θίασο του Σπύρου Μουσούρη στην Άβυσση, εγκατεστάθηκε οριστικά στην Άδδισ Άμπεμπ, άνοιξε εκεί ένα μεγάλο φωτογραφείο το καλύτερο της πόλεως και κάνει τώρα χρυσές δουλειές.

—Η «Κληρονομιά», η έφετηνή μεγάλη επιτυχία του θίασου Κώστα Μουσούρη στο θέατρο «Αλίκης», κατέρριψε όλα τα ρεκόρ εισπραξιών δραματικών έργων.

—Ετσι, από τις 130 παραστάσεις έπραγατοποίησε έως τώρα καθαρές εισπράξεις 200 εκατομμυρίων! Και έπεται συνέχεια.

—Συναγεμνός από θιασαρχίνες προβλέπεται κατά την καλοκαινική σαιζόν «Ετσι, εκτός από την Σοφία Βέμπο που εξασφάλισε τον κινηματογράφο «Ερμής» και τις Νικολαΐδου—Ντιριντάου, που εξασφάλισαν το «Βερτέν», οι αδελφές Καλούτα διαπραγματεύονται τώρα το θέατρο Σαμαρτζή.

—Η Καίτη Παρίτσι, που συνεχίζει πάντα τις σπουδές της στο Παρίσι, ειδικεύεται τώρα στα Σπανιολικά τραγούδια.

—Η χορεύτρια Λουκία στο ρεσιτάλ της που έδωσε στο θέατρο «Κεντρικών» ύστερα από άπουσία τριών έ- «μπαγιαντέρας» σε ένα Ινδιάνικο χοριστικά της κοστούμια στους νέγκρικους χορούς.

—Εκτός προγράμματος η Λουκία έ- κρητικό κοστούμι.

—Η αναβληθείσα μεγάλη παράστασις της Νικολαΐδου και Ντιριντάου, θα δοθί οριστικά στον κινηματογράφο «Πάλλας», στις 8 Ιανουαρίου.

—Ο όπερετικός θίασος Οικονόμου, μετά την Καβάλλα, βρίσκεται τώρα στη Δράμα όπου εργάζεται πολύ ικανοποιητικά.

—Η Γαλλίς τραγουδίστρια, Μονίκ Ποέλ, που δείχνει μεγάλη αδυναμία στο ελληνικό τραγούδι, έπλουτισε τώρα το ρεπερτόριό της, με δυο ακόμη τραγούδια του τόπου μας.

—Ετσι μετά τ' «Γι' αγάπη» και «Μία καρδιά που χτυπά», τραγουδάει τώρα στην «Αρσεντία» τ' «Σ' ευχαριστώ» του Χαϊρόπουλου και τ' Βλαχικό «Μαριγούλα — Μαριγώ».

—Ο Ορέστης Λάσκος, έγραψε ένα νέο περίφημο ποίημα με τον τίτλο: «Σάντα Μαρία».

Το ποίημα αυτό, εμπνευσμένο από τ' ταξίδι του Χριστόφορου Κολόμβου για την ανακάλυψι της Αμερικής, εί- γαι αφιερωμένο στο μεγαλύτερο του έρωτα, την Στέλλα Γκερέκα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναίκες, ναί χαρτιά

44 —Έτες τις μέρες, πάντοτε, ο κόσμος χαρτοπαίζει και πέφτει με τα μούτρα του στο πράσινο τραπέζι. Για της ημέρας το καλό, το ρίχνει στο παιχνίδι και με τ' άσπεια, φεύγουνε οι πιο πολλοί... τσιτσιδι!

—Παρ' όλ' αυτά δεν νοιάζονται καθόλου ώρισμένοι αν άπομείνουν «βέρτζινοι» κι' αν φύγουν μαδημένοι, γιατί είναι βεβαίωτατοι κι' άνέκαθεν νομίζουν, πως όσοι χάνουν στα χαρτιά, στον έρωτα κερδίζουν. Μεγάλο λάθος, δυστυχώς, στην εποχή μας κάνουν κι' αυτοί που χάνουν στα χαρτιά και στην αγάπη χάνουν. Γιατ' η γυναίκα, σήμερα, κυττά μόνο την τσάντα κι' εκτός αυτού με τράπουλα κι' εκείνη μοιάζει πάντα. Είναι με τράπουλα κι' αυτή, άνατιρρήτως ίδια και μοιάζει μ' όλα, γενικά, τα τυχερά παιχνίδια!

—Πολλές έλπίδες, κατ' άρχήν, κανείς της εμπιστευτεί και σ' όλους — βέβαια — κι' αυτή πολλές έλπίδες δίνει... άναμιγνύεται παντού, κοινώς «άνακατέυεται» και μόνο που δεν «κόβεται», αλλά... σε κ' ό β ε ι εκείνη!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, πολλάκις κατά βάθος, που σ' άλλους γίνεται, συχνά, συνήθεια και πάθος, και μερικοί την έχουν — και παλαιά και τώρα, — για να σκοτώνουν τον καιρό και να περνούν την ώρα!

—Χει κι' εκείνη τ' λιμά και τ' καλά της έχει και ν' τ' α μ ε ς κάθε χρώματος καβένος μας προσέχει. Βλέπεις γυναίκες δηλαδή ξανθές και μαυρομάτες κι' άλλες πολλές, άμέτρητες, κουπάτες και σπαθάτες.

—Ε' μιά γυναίκα τράπουλα, εκτός απ' τις φιγούρες, τις ώμορφες, τις μπάνικες, θα δής κι' άσχημομouρες, στραβές και στραβοκάγκες, που είναι μία της και λέγεται, θαρρώ, της γυναίκειας τράπουλας, τ'... «τρίο το καρρώ».

—Βλέπεις γυναίκες ύστερα, αδέσποτες, μοντέρνες, — στα μπάρ και στις ταβέρνες, — που σε βέγγουνε και που σε μαγνητίζουν γυναίκες που σε θέλγουνε τους κι' είδων — είδων προκλήσεις με χίλια δυο σκερτσάκια τους κι' έιδων — είδων θυμίζουν, και τ' «πινάκλ», όμολογώ, αφάνταστα θυμίζουν, γιατί μπορείς άπλούστατα κι' άνέτως νά... «κολλήσης»

—Πάρχουν θεία πλάσματα, παντού σ' όλα τ' μέρη, σαν τ' γαλακτομπούρεκο και σαν τ' κατιμέρι, με ντεκολτέδες άνοιχτούς και λίαν άυθαιρέτους και με την πόκα φυσικά, τ' παραβάλλεις ταχτικά, γιατί σε κάνει θυμα του μοιραϊώς, το καρέ τους!

—Βλέπεις γυναίκες γόησσες και «φάμ φατλ» ακόμα, που τρέμεις με τις μπλόφες τους και χάνεις και τ' χρώμα. Κορίτσια που σε κάνουνε νά χανής την κουδέττα, που σου κεντούν τον πειρασμό, κορίτσια ήγουν... κέντα και μερικές μυστήριες, που μ' ένα τους κολλάκι και με την πρώτη τους ματιά σε θέρνουνε... καπάκι!

—Κορίτσια θεοκόμματα, ή όπως θέλεις πέστα, που σ' αναγκάζουν, θες και μη, νά λές άράδα «πάσσο», μοιραίες, που γι' άχάρι τους, ποντάρεις και τ'... ρέστα και σ' αμιά του παιχνιδιού, σ' αφήνουνε στον «άσσο»!

—Α δής διαβολοθήλκα, που γκρετά γκαρμποφέρνουν και πού τον αγαθώτερο κολάζουν νοικοκύρη, και πού τον άναγνώστη σου παίρνουν και σ' αμιά του παιχνιδιού, σ' αφήνουνε στον «άσσο»!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εισαγωγή του Α. Μ. Τάληα & Σοφοκλίου

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

—Εν' η γυναίκα τράπουλα, τονίζω έν κατακλείδι και μάλιστα κατάλληλη για κάθε μας παιχνίδι, για τ' παιχνίδια του συρμού και τ' ξεπερασμένα, εκτός, άναμνησθήττα, απ' τ' «τρίαντα ένα», γιατί οί γυναίκες, ως γνωστόν, τ' χρόνια κρύβουν πάντα και προτιμούν, επ' άπειρον νά στέκουν σ'... τριάντα!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μποναμάδες

Έν μέσω γάρ των έορτών και της Πρωτοχρονιάς, προς έκφρασιν λαμπρότητας και δόξης αιωνίας έξηλθον εις τας άγυιαι, δυνοντες του ήλιου, προς σύναψιν φεφλογερών τ' μάλα είδυλλίου. Και κατ' εύχην συνήνησαν γυνήν άρίστης ράσας, γλυκείαν, ζουμπουρλουδικήν έν είδη έμβουγάσας, και ών εις τέχνην άσθαστος ή άλλως πως άσις γέγονα ούν της νεαράς αύτίκα... κολιτσής! Ήγουν πλευρίσας εύθαρως και πρό παντός άνδρείως ποιών και χρήσιν, ως είκός, της αίγλης μου κυρίως άνέμενον κατακτήσιν μετά φανών και δάδων και παροχήν έρωτικών ποικίλων μδοναμάδων. Ωθήσας δε την δράσιν μου γοργώς και έπείγοντως έσίμωσον, τρόπον τινά, άρκούντως και δεόντως κι' έλαβον την άπόφασιν — άνάψας κατά κόρον — ν' άρπάσω παρά της γυνής το πρώτον μοι τ' δώρον. Και ούτω πλέον ένεργών έντός ορθού (σχεδίου, μετά κινήσεως λεπτής άκρας έπιτη- (δείου) ήπλωσον χείρα προς αύτην και μετά (πλείστης θίας της έδωσον πεπονηρώς έν όλω τρεις... (τσιμβιάς! Πλήν αύτη — ώ! άλλοίμονον! — έκ- (νευρισθείσα μάλλον ήτήσατο την συνδρομήν τεσσάρων μαν- (δραχάλων. Και μποναμάδες, ούτω πως, έλαβον — (φού... — ο μάσας, όκτώ τσαντίας σθουριχτές και δεκα- (πέντε φάπας!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

X. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίζα συνέχεται και καταθέτει στὸν ἀνακριτὴ ὅτι ἡ ἴδια τραυματίσθηκε στὸ στήθος θέλοντας ν' αὐτοκτονήσει. Ὁ ἀνακριτὴς πεῖθειται καὶ ἀφίνει ἐλευθέρῳ τὸν Βενέτη πού τὸν ὑποψιάζονταν γιὰ ἀποπειρά φόνου τῆς Λίτσας ὕστερα ἀπ' τὴν συκοφαντίαν τοῦ Μαρδύλου. Ὁ Βενέτης καὶ ἡ Λίζα — ὅταν πεῖς βγαίνει ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο — φύγουν σ' ἕνα χωριὸ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τοὺς «ἀνθρώπους» τῆς Ἀθήνας.

13ον — Ἐν τάξει!... εἶπε. Ἡ Βαλίτσα εἶνε στὸ δωμάτιό σας... — Ὁ σωφὸς;

— Ἡτις ἕνα κρασί στὸ πόδι... Βιάζεται, λέει, γιατί ἔχει μιὰ κούρσα στὴν Ἀθήνα...

— Καλὰ... Τότε, νὰ πληρώσῃς τον, σὲ παρακαλῶ, κυρ - Πέτρο... — Ὁ ταβερνιάρης πῆρε τὰ λεφτά, καὶ ξαναγύρισε πάλι.

— Σὰς εὐχαριστεῖ εἶπε καὶ σὰς καληνυχτίζει...

— Ἐφουγε; — Ἐφουγε...

Ὁ Βενέτης κύτταξε τὴ Λίζα, καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Οἱ γέφυρες κοπήκανε πίσω μας, μικρή μου Λίζα!... Εἴμαστε μόνοι, στὸ χωριουδάκι, στὴν ταβέρνα τοῦ κυρ - Πέτρου!

— Τόσο τὸ καλύτερο... τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα εὐτυχισμένον χαμόγελο.

— Καὶ τώρα, τί θὰ μὰς δώσης; Πεινάμε... εἶπε ὁ Βενέτης στὸν ταβερνιάρη.

— Κάτι θὰ βρεθῇ... Βιάζοσαστε;... — Μι... Ἀρκετά... Τί λὲς καὶ σύ, Λιζέττα;

— Ἐγὼ πεινάω σὰ λύκος!... — Τότε, εἶπε ὁ ταβερνιάρης, νὰ σὰς φέρω λίγες ἐλίτσες, λίγο τυράκι, καμμιά σαρδέλιτσα...

— Καὶ χωριάτικο ψωμί;

— Καλὰ, αὐτὸ νὰ λέγεται...

— Ζυμώμενο ἀπὸ τὴν κόρη σου;

— Ἀμέ... Ἀφίνει ἡ Μαρία κανέναν ἄλλον νὰ ζυμώσει;

— Μπήκε στὸ μαγερεῖο τοῦ ὁ ταβερνιάρης, καὶ γύρισε κουβαλώντας ἕνα τραπέζι-μάνηλο, δύο πετσέτες, πηροῦνια, μαχαίρια, ψωμί...

— Τ' ἀκούμπησε ὅλα μαζί στὸ τραπέζι.

— Ἀσε, κυρ - Πέτρο, τὰ στρώνουμε ἐμεῖς... τοῦ εἶπε εὐθὺς ἡ Λίζα. Ἐσὺ τώρα νὰ μὰς ταΐσης γρήγορα, γιατί πεθαίνουμε τῆς πείνας...

— Ἀμέσως...

Γύρισε σὲ λίγο πάλι κουβαλώντας ἐλίες, τυρί κι' ἕνα καστοσταράκι.

— Αἶντε, εἶπε, ἀρχινίστε, κι' ἐγὼ βάζω ἀπάνω στὴ θράκα τὰ μπριζολάκια...

Κατέβασε τὸ μισὸ ἀρνὶ ἀπὸ τὸ τοιγέλι, ἔκοψε παιδάκια, καὶ μπήκε πάλι στὸ ἰδιότερό του. Σὲ λίγο, ἡ κνίσσα γέμισε τὸ ταβερνάκι.

Ὁ Βενέτης ἔχυσε στὰ δύο ποτήρια κρασί.

— Στὴν ὑγεία σου, ἀγαπούλα!... εἶπε

εὐθὺς, σηκώνοντας τὸ δικό του.

— Στὴν ὑγεία σου!... τοῦ ἀπάντησε ἡ Λίζα, μπουκωμένη.

Ροῦφηκε ὡς κάτω τὰ ποτήρια τους. Εἶχανε ριχτῇ μὲ βουλιάς στὶς ἐλίες καὶ στὸ τυρί. Ἡ Λίζα ἦταν πρὸ πάντων ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ ψωμί.

— Καλὲ, τί θαῦμα ψωμί εἶν' αὐτό!... εἶπε.

— Σπιτικό, σταρένιο... τῆς ἀπάντησε ὁ Βενέτης. Ἄν δῆς καὶ τὴ Μαρία, τὴν κόρη τοῦ κυρ - Πέτρου, μιὰ χωριατοπούλα ὡς ἐκεῖ πάνω, θὰ καταλάβῃς ὅτι τὸ ζύμωμα εἶνε καὶ τέχνη καὶ δύναμι...

— Βάλε μου νὰ πιῶ!

— Σιγὰ... Ὁ μὲθύσῃς!...

— Καὶ γιατί νὰ μὴ μεθύσω;... Μήπως δὲν εἶμαι γυναίκα σου;... Ὁ θὰ μὲ πᾶς στὸ ὠραῖο χωριάτικο κρεβάτι μας!...

Γοητευμένος ἀπὸ τὴν παιδιαστική τῆς ἀφέλεια, τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του. Οἱ δύο γέροντες χωριάτες εἶχανε τελειώσει τὸ καστοσταράκι τους, καὶ γλυστρήσανε διακριτικά ὀδὼ ἀπὸ τὴν ταβέρνα...

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ παρεξηγήσης πού εἶπα ὅτι εἶσαι γυναίκα μου... εἶπε σιγὰ στὴ Λίζα ὁ Βενέτης.

— Γιατί νὰ τὸ παρεξηγήσω;...

— Καταλαβαίνεις, ἐδῶ εἶνε χωριό, θὰ κάτσουμε μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια, μὲ κόρες...

— Ἐκανες καλὰ πού εἶπες ἐτσι... Ἐλα, περιποιήσου με, κύριε σύζυγε!...

Φάνηκε ὁ ταβερνιάρης.

— Κύρ - Πέτρο, ἕνα καστοσταράκι... — Τόπιατε κιάλας;... Μπᾶ, σὲ καλὸ σας!

Φάγανε, ἤπιανε, γελᾶσανε... Βάλανε καὶ τὸν Πέτρο νὰ κάσῃ διπλά τους, τὸν κερᾶσανε κι' αὐτόν... Ἡ Λίζα ὅλο μιλοῦσε καὶ γελούσε. Τὰ μάγουλά της εἶχανε κοκκινίσει, τὰ ματάκια της λάμπαν...

— Εἶμαι ζαλισμένη!... εἶπε. Μὴ μὲ παρεξηγήτε...

— Ἐ, μὰ ἦπες κι' ἀρκετὸ στὴν πάρτη σου... ἔκανε ὁ κυρ - Πέτρος. Μπράβο, πρόσθεσε γυρίζοντας στὸ Βενέτη, γερὸ ποτήρι ἡ κυρά σου!...

— Ναί, μόνο πού δὲν εἶναι μαθημένη νὰ πίνῃ, καὶ φοβάμαι μὴν τὴ βλάψῃ...

— Νὰ τὴ βλάψῃ αὐτὸ τὸ κρασί; Καὶ τί νομίζεις, πὼς ἦπες κανένα δηλητήριο ἀπ' αὐτὰ πού σὰς κερᾶνε στὴν Ἀθήνα;...

Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι σπιτικό πράμα!... Χωρὶς φάρμακα, χωρὶς γύφους... Ζαλίζει λιγάκι, ἀλλὰ οὔτε πονοκέφαλο φέρνει, οὔτε βλάπτει... Μὴν τὸ ξαναπῆς, γιατί θὰ μού κακοφανῇ!...

— Καλὰ, κυρ - Πέτρο! δὲν τὸ ξαναλέω...

Ὁ ταβερνιάρης σηκώθηκε:

— Ἀς πᾶω τώρα νὰ φέρω καὶ τὰ μπριζολάκια... εἶπε.

Σπεύσατε!...

Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἕνας ἀστυφύλακας καθέται, καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴν τὸν πᾶρῃ ὁ ὕπνος.

Εἶναι μεσανυχτὰ περασμένα. Ἐξάφνα κουνουρίζει τὸ τηλεφῶνο. Ὁ ἀστυφύλακας σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό.

— Εὐπρός!... φωνάζει.

— Ἀστυνομία ἐκεῖ;... ἀκούγεται μιὰ φωνὴ λαχανιασμένη, γεμάτη ἀγωνία.

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ ἀστυφύλακας. Ἐδῶ εἶναι τὸ 35ον Ἀστυνομικὸν Τμήμα. Τί συμβαίνει;

— Τρεχάτε!... Ἐνας λωποδύτης βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ πυγμαίου Σιδερόχρη, ὁδὸς τᾶδε, ἀριθμὸς δέινα.

Ἐλάτε γρήγορα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

— Ποιὸς τηλεφωνεῖ; Ὁ κ. Σιδερόχρης;

— Ὁχι. Ὁ λωποδύτης!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Φέρτα, μαζί μ' ἕνα καινούργιο καστοσταράκι... τοῦ εἶπε εὐθὺς ὁ Βενέτης.

— Μετὰ χαράς!

Γύρισε ὁ κυρ - Πέτρος, κουβαλώντας σὲ μιὰ χρωματιστὴ πινατέλλα καὶ μπριζολάκια πού μοσκομυρίζανε. Ἀκούμπησε καὶ τὸ καστοσταράκι, κι' ἔκατσε.

— Ἀ, μὰ εἶναι θαῦμα!... φώναξε ἡ Λίζα. Τί ὠραία πού μυρίζουν!...

Ὁ Βενέτης τῆς ἔβαλε δύο - τρία στὸ πιάτο τῆς ἐκείνη τάφαγε μὲ τὸ χέρι, γλύφοντας καὶ τὸ κόκκαλο... Ὁ συγγραφέας τὴν κύτταξε χαρούμενος πούτρωγε μὲ τόσο κέφι. Τῆς γέμισε καὶ τὸ ποτήρι τῆς:

— Ἀντε, πιεῖς ἄλλο ἕνα! τῆς εἶπε.

— Στὴν ὑγεία σου!... τοῦ φώναξε ἡ Λίζα, καὶ ροῦφηξε τὸ κρασί τῆς ὡς κάτω.

Σὰ φάγανε κι' ἤπιανε, ὁ κυρ - Πέτρος σηκώθηκε:

— Πᾶω νὰ κυττάξω καὶ γιὰ τὸν ὕπνο σου... εἶπε.

— Ἀντε, κυρ - Πέτρο... τοῦ ἀπάντησε κι' ὁ Βενέτης. Γιατί, σὲ λίγο ἡ κυρία μου θὰ νυστάξῃ...

Βγήκε ὁ ταβερνιάρης ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγεριοῦ, παίρνοντας μαζί του καὶ τὰ ἄδεια πιάτα.

Ἡ Λίζα τεντώθηκε στὴν καρέκλα τῆς:

— Ἐχω χρόνια νὰ φάω μὲ τόσο ὄρεξι!... εἶπε.

— Ἐ, ὁ καθαρὸς ἀέρας, βλέπεις, τοῦ χωριοῦ, ἡ ἀλλαγὴ... τῆς εἶπε ὁ Βενέτης.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε κλεφτά:

— Ἰδίως ἡ ἐλευθερία!... τοῦ ἀπάντησε. Ἐδῶ πέρα νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἐλεύθερο, ἀδούλωτο... Αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἀνθρωπάκος δὲν ξέρεי τίποτα ἀπὸ τὴν ζωὴ μου, ἀπὸ τὸ δράμα τῆς, ἀπὸ τὸ μαρτύριό μου...

Ὁ Βενέτης τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά:

— Δὲν εἶπαμε νὰ μὴν τὰ συλλογιέσαι ὅλ' αὐτά;... τὴ μάλλωσε τρυφερά. Ἐδῶ ἤρθαμε γιὰ νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα...

— Μιὰ περαστικὴ σκέψις ἦταν, μόνο... τοῦ ἀπάντησε. Σ' ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ξανασυλλογιστῶ τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού ἀφίσαμε πίσω μας...

Κι' ὕστερα, δίνοντάς του τὸ ποτήρι τῆς:

— Βάλε μου κρασί... τοῦ εἶπε.

— Κι' ἄλλο!...

— Τί θὰ πῇ «Κι' ἄλλο»;... Τὸ κρασί πρέπει νὰ πίνεται ὅσο ὑπάρχει... Κι' ἐδῶ, ἔμεῖς ἔχουμε τὸ καστοσταράκι μας σχεδὸν γεμάτο...

Ὁ Βενέτης τῆς ἔβαλε κρασί.

— Στὴν ὑγεία σου, Ἀλκή!... τοῦ εἶπε εὐθὺς, τσουγκρίζοντας τὸ ποτήρι τῆς μὲ τὸ δικό του.

— Στὴν εὐτυχία σου, Λίζα... τῆς ἀπάντησε ἐκείνος, σιγὰ, συγκινημένα.

Μπήκε ὁ κυρ - Πέτρος.

— Ἐν τάξει!... εἶπε, τρίβοντας τὰ χεῖριά του.

— Ἐτοιμα; τὸν ρώτησε ὁ Βενέτης.

— Ἐτοιμα... Ἡ Μαρία ἄναψε καὶ τὸ τζάκι, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν ὑγρασία...

— Τί λὲς;... Πᾶμε γιὰ ὕπνο;... Εἶσαι κουρασμένη... εἶπε ὁ Βενέτης στὴ Λίζα.

— Πᾶμε... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Καὶ σηκώθηκε. Τρίκλισε ὅμως, κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ζαλίστηκε!... ἔκανε γελώντας.

— Μέθυσε!... τὴ μάλλωσε ὁ συγγραφέας. Στάλεγα ἐγὼ...

— Δὲν πειράζει... μπήκε μὲς ὁ κυρ - Πέτρος. Ὁ αὐτὸς μὲς ὁ πρῶτος πρὸς τὴν μέση τῆς περάσῃ... Καὶ τὸ πρῶτ' ἔζηπνισέ τὴν περδίκι, γιὰ ν' ἀρμέξῃ μόνη τῆς τὴν κατσίκα καὶ νὰ πᾶσῃ τὸ αὐγὸ ἀπ' τὴν φαλιά...

— Ἀλήθεια!... Ὁ ἀρμέξω μόνη μου τὴν κατσίκα;... Καὶ θὰ πάρω τ' αὐγὸ;...

— Ἀπ' τὸ κοττέρι!...

— Τί ὠραία!...

Στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Βενέτη, ἡ Λίζα προχώρησε πρὸς τὸ μαγερεῖο, μπήκε μέσα, καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα σ' ἕνα μικρὸ λαχανόκηπο. Περπάτησε γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ τὶς ἀσημένιες ἀχίνες τοῦ φεγγαριοῦ πού ἀρμένιζε σ' ἕναν ἀνέμελο οὐρανό. Ὁ κυρ - Πέτρος εἶχε προχωρήσει μπροστά, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο.

— Κρῶ!... ἔκανε ἡ Λίζα, κολλώντας ἀπάνω στὸ Βενέτη.

— Ναί, εἶναι λίγο ὑγρασία... εἶπε κι' ἐκείνος, σφίγγοντας τὴ δύνατα στὴν ἀγκαλιά του.

Μιὰ σειρά ἀπὸ δωματιάκια ἀσπρίζαν ἀριστερά. Ὁ κυρ - Πέτρος μπήκε στὸ δεύ-

τερο. Πίσω του μπήκανε ὁ Βενέτης κι' ἡ Λίζα.

Μιὰ γλυκεῖα θαλπωρὴ τοὺς ὑποδέχτηκε: μέσα στὸ τζάκι, δεξιά, τριχοβόλυσε ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ πουνυράκια κι' ἀπὸ ριζὲς σκίνων. Ἀριστερά, στρωμένο τὸ κρεβάτι μὲ κατακάθαρο σεντόνια καὶ χωριάτικες φλοκαῖες κουβέρτες, περίμενε νὰ τοὺς κοιμήσῃ γλυκά... Πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, σὲ δύο καρφιά, ἦσαν κρεμασμένα καμμιὰ δεκαεῖα ρόδια.

Ἡ Λίζα κουλουριάστηκε σὲ μιὰ κουρελόλιν ἀπλωμένη μπροστὰ στὸ τζάκι.

— Τί ὠραία ζεστοῦλα!... εἶπε, πυρῶνοντας τὰ χεράκια τῆς στὴ φωτιά.

— Σιγὰ! Ὁ αὐτὸς... τῆς εἶπε γελώντας ὁ Βενέτης, ἐνῶ καθόταν κι' αὐτὸς δίπλα τῆς.

Ὁ κυρ - Πέτρος ἔκανε νὰ βγῇ:

— Ἀντε, καληνύχτα, σας!... Δὲν πιστεύω νὰ ἐβλεπε τίποτ' ἄλλο... Ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου μιὰ φορὰ κοιμόμαστε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἂν χρειαστῇ τίποτα, χτυπήστε μας τὸν τοῖχο...

— Εὐχαριστοῦμε, κυρ - Πέτρο... Καληνύχτα...

Ὁ ταβερνιάρης βγήκε, κλείνοντας τὴν πόρτα. Ὁ Βενέτης κι' ἡ Λίζα μέινανε γιὰ πολλὰ ὥρα κλειδωμένοι τὴν φωτιά μὲς στὸ τζάκι. Μιὰ γλυκεῖα μυρουδιά ἀπὸ καμμένο σκίνο ἦταν ἀπλωμένη στὸ δωμάτιο. Ἡσυχία ἀπόλυτη κυριαρχοῦσε. Ἀπ' ὅλα, δὲν φτάναν οὔτε θόρυβοι ἀπὸ αὐτοκίνητα, οὔτε κλάζον, οὔτε τίποτα... Μόνο, ἀπὸ μακριά, ἀκούγονταν πού καὶ πού τὸ γαῖνισμα κανενὸς μαντρόσκυλου.

— Εἶναι πραγματικά ὁμορφα ἐδῶ, Ἀλκή... ψιθύρισε ἡ Λίζα στὸ Βενέτη. Σ' εὐχαριστῶ πού μ' ἔφερες...

— Ὁ θὸς τί ὠραία πού θὰ περάσουμε... τῆς ἀπάντησε κι' αὐτὸς. Τώρα ὅμως, ἔλα νὰ πᾶς, γιατί εἶσαι κουρασμένη...

— Ἀς βγοῦμε λιγάκι στὴν πόρτα... τὸν παρακάλεσε.

— Τώρα, ἔτσι ὅπως εἶσαι ζεστὴ ἀπὸ τὴν φωτιά;...

— Μὴ φοβάσαι! θὰ βάλω τὸ παλτό μου, καὶ θὰ τυλιζῶ τὸ λαιμό μου μὲ τὸ κασκόλ σου...

Τὴν τυλίξε καλὰ - καλὰ, κι' ὕστερα βγήκανε στὴν πόρτα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν κατακάθαρη καὶ ψυχρὴ. Τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε τὴν ἀντικρινὴ κληματαριά καὶ τὸ πηγίδι. Ἀριστερά, σ' ἕνα μικρὸ λόφο, ἀσπρίζεε λουσμένη στ' ἀσήμια μιὰ μικρὴ ἐκκλησούλα. Μιὰ κουκουβάγια ἀκούστηκε ἀπὸ κάπου.

— Τί ὁμορφα!... ψιθύρισε μαγεμένη ἡ Λίζα. Ἐδῶ θάθελα νὰ ζῶ, παντοτείνια, καὶ νὰ πεθάνω!...

— Ναί, ἀλλὰ πᾶμε τώρα νὰ πᾶς, γιατί μπορεῖ νὰ μού πλευροῦναι...

Τὴν τραβήξε μέσα, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, κι' ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας. Ἡ φωτιά στὸ τζάκι ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ. Ἐνὰ μεγάλο συγκρότημα ἀπὸ πουνυράκια κατέρρευσε μέσα σ' ἕναν κόσμο ἀπὸ σπινθέρ.

— Ἐτσι σωριάζονται συχνὰ καὶ τὰ δεινὰ μας!... μουρμούρισε ἡ Λίζα.

— Σ' ἔπιασε πάλι ἡ μελαγχολία σου φιλοσοφία;... τὴ μάλλωσε πάλι ὁ Βενέτης. Ἐλα, καλύτερα, νὰ πᾶς...

Τὰ στρωσιδία μυρίζανε λεβάντα. Οἱ κουβέρτες ἦσαν ζεστές. Ἐκεῖ, ἀπέναντι στὸ τζάκι πούσβυνε, ὁ ὕπνος ἦρθε νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἀπαλὸς, ἥσυχος, χωρὶς ἐφιάλτες, χωρὶς ὄνειρα...

ΚΗ'

Τὸ ἄλλο πρῶτ' ὁ Βενέτης ἐμπνώνοντας δὲν ἤρεε δίπλα τοῦ τζακι. Ἡ πόρτα τῆς κάμαρας ἦταν ἀνοιχτὴ, κι' ὁ ἥλιος ἀπλωνε μιὰ πλατειά φωτεινὴ γραμμὴ στὸ πάτωμα. Τὰ μύρα τῆς ἀνοιξὸς πνίγανε τὸ ἥλιόλουστο πρῶτ' ὅταν γέμισε τὴν καμαρούλα.

Ἐσπινικά, ὁ συγγραφέας θυμήθηκε πὼς ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, χαμένος σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, μαζί μὲ τὴν μοναδικήν του ἀγαπούσα, ἐλεύθερος! Ἡ κὴ γυναίκα πού ἀγαποῦσε, ἐλεύθερος! Ἡ συναισθησις τῆς ἐλευθερίας του, γέμισε τὸ στήθος του μὲ ζωογόνο ἀέρα... Τεντώθηκε, ὡς νὰ τὸν ἐκτοξεύσει ἀπὸ τὸν πῦρ.

— Ὁ θὸς!... ἔκανε ἡ Λίζα, κολλώντας ἀπάνω στὸ Βενέτη.

— Ναί, εἶναι λίγο ὑγρασία... εἶπε κι' ἐκείνος, σφίγγοντας τὴ δύνατα στὴν ἀγκαλιά του.

Μιὰ σειρά ἀπὸ δωματιάκια ἀσπρίζαν ἀριστερά. Ὁ κυρ - Πέτρος μπήκε στὸ δεύ-

τερο. Πίσω του μπήκανε ὁ Βενέτης κι' ἡ Λίζα.

Μιὰ γλυκεῖα θαλπωρὴ τοὺς ὑποδέχτηκε: μέσα στὸ τζάκι, δεξιά, τριχοβόλυσε ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ πουνυράκια κι' ἀπὸ ριζὲς σκίνων. Ἀριστερά, στρωμένο τὸ κρεβάτι μὲ κατακάθαρο σεντόνια καὶ χωριάτικες φλοκαῖες κουβέρτες, περίμενε νὰ τοὺς κοιμήσῃ γλυκά... Πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, σὲ δύο καρφιά, ἦσαν κρεμασμένα καμμιὰ δεκαεῖα ρόδια.

Ἡ Λίζα κουλουριάστηκε σὲ μιὰ κουρελόλιν ἀπλωμένη μπροστὰ στὸ τζάκι.

— Τί ὠραία ζεστοῦλα!... εἶπε, πυρῶνοντας τὰ χεράκια τῆς στὴ φωτιά.

πίνουνε γάλα της κατσίκας άβραστο...
— Μπα! άπόρησε ή Μαρία. Έμείς πάν-
τα άβραστο τὸ πίνουμε, καὶ δὲν πάθαμε
ποτέ τίποτα...

— Αὐτὲς εἶν' ἀρρώστειες τῆς Ἀθήνας...
έκανε κι' ή Λίζα. Στὸ χωριὸ δὲν τις παθαί-
νει κανεῖς...

Κι' άδειασε τὸ κατσαρολάκι.
— Τί θαύμα! ξανάπε.

— Καὶ τί ωφέλιμο!... συμπλήρωσε ὁ
Βενέτης. Νά, πάχυνες κιόλα τριάντα δρά-
μα...

— Μὴν κοροϊδεύεις... Ἐγὼ ἐδῶ νομί-
ζω πὼς κερδίζω μιὰ καινούργια ζωή...
Καινούργιο αἷμα ἀρχίζει νὰ κυλάει ὀρη-
τικὸ στὶς φλέβες μου...

— Μακάρι!...
Χαιρετίσανε τὴ Μαρία, καὶ τραβήξαν
μαζὶ πρὸς τὸν ἑλαιῶνα. Καθὼς ποσχώρου-
σαν, ή Λίζα έσκυβε κάπου - κάπου καὶ μά-
ζεψε κανένα κυκλάμινο. Σὲ μιὰ στιγμή,
ξεριζώσε κι' ένα καταπράσινο χόρτο.

— Φάε! εἶπε στὸ Βενέτη.
— Τί νὰ φάω; Ὡμὸ χόρτο;

— Εἶναι ρόκα...
Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι κατσικά!

Νά τὴν ἀριέξω, τὸ καταλαβαίνω νὰ τὴς
μοιάσω ὅμως...

Τὸ γέλιο τῆς Λίζας γέμισε κρύσταλλα
τὸ ἀνοιξιότικο πρωινὸ:

— Φάε, σαχλέ!... Ἡ ρόκα τρώγεται
ὥμῃ... Κι' ἀπὸ τίς κατσίκες, κι' ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους.

Διὰ τῆς βίας τοῦχωσε τὸ χόρτο μέσ'
στὸ στόμα του. Μηχανικά ὁ Βενέτης τὸ
μάσησε. Τὸ ἄρωμα τῆς ρόκας τοῦ γέμισε
τὸ στόμα.

— Ὡραῖο εἶναι! εἶπε μασώντας.
— Εἶδες, ἐτίμονε, πεισματάρη!...

— Ἐφαγες κι' ἐσύ;
— Οὐ!... Ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἔχω φάει ἕνα
σωρὸ...

Εἴχανε βουλιάζει μέσ' στὸν ἑλαιῶνα. Τὰ
πουλιά διασταυρωνόντουσαν σὲ χαρούμενα
τόξα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μιὰ ἡσυ-
χία ἀπόλυτη τοὺς τῷγε. Μακρῶς, ἕνας
β-σκόδς φάνηκε νὰ προχωρῇ σιγὰ - σιγὰ ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὸ κοπάδι του. Ἡ Λίζα εἶχε
ἀκ-υμπίστει τὸ κεφαλάκι τῆς στὸν ὄμο του,
κε' σώπαινε, χωρίς σκέψεις, χωρίς ὄνειρα...

Κάτσανε στὴ ρίζα μιᾶς ἐλιάς.
— Εἶσ' εὐτυχισμένη τώρα, μικρὴ μου
Λίζα;... τὴ ρώτησε σιγὰ, γεμάτος στοργή.

— Περισσότερο ἀπὸ εὐτυχισμένη... τοῦ
ἀπάντησε. Εἶμαι ἡσυχη... Νομίζω πὼς σή-
μερα γεννήθηκε, πὼς δὲν ἔχω παρελθόν!...

— Ὅλα πὺ βλέπω γύρω μου εἶναι καινούρ-
για...

— Κι' ἐγὼ;...
— Ἐσύ εἶσαι ἕνας ἀξιολάτρευτος ἀγνω-
στος, πὺ ἀνοίγεις σιγὰ - σιγὰ μπροστὰ
στὰ ἐκπληκτα μάτια μου τὴν αὐλαία τῆς
ζωῆς!...

Τρυφερά, τὴ μάλλωσε:
— Ὅχι αὐλαία!... Θυμίζει θέατρο, Ἀ-
θῆνα...

Μιὰ σκιά πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Λί-
ζας:

— Ἐχεις δίκιο... Καὶ πρέπει νὰ τὰ ξε-
χάσουμε ὅλα αὐτά...

— Δὲν μιλῶσανε γι' ἀρκετὴ ὥρα. Ὑστερα,
ή Λίζα σηκώθηκε:

— Τί λές; τὸν ἐρώτησε. Πάμε σ' ἐκεῖνο
τὸ ἐκκλησάκι πὺ ἀσπρίζει ἐκεῖ κάτω;...

— Ἐκεῖ, στὸ Βάθος;
— Γιατί; Δὲν θάναί μακρῶς... Ἐλα,
πάμε!

Προχωρήσανε, ἀνάμεσα στὸν ἑλαιῶνα.
Τὸ ἐκκλησάκι ἀσπρίζει πάντα στὸ Βάθος,
καὶ τοὺς ὡδηγοῦσε. Περιπατήσανε κάπου
ἕνα τέταρτο ἀπάνω στὸ μαλακὸ χῶμα. Κι'
ὕστερα, βγήκανε σ' ἕνα ξέφωτο. Ἀπάνω
σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα, ἀνάμεσα σὲ δύο ψη-
λὲς συκιές, ἦταν χτισμένο τὸ ἐκκλησάκι.

Τὸ σκοινὶ τῆς καμπανοῦλας τοῦ ἦταν δε-
μένο στὸ πόμολο τῆς ἐξώπορτας. Ὁ Βενέ-
της τὸ λῶσε, κι' ἐσπρώξε τὴ μικρὴ σανιδέ-
νια πορτοῦλα.

Ξαφνικά, μπήκανε καὶ οἱ δύο τους, ἐκ-
στατικοί, μαγεμένοι, σ' ἕναν ἄλλο κόσμο!

Ὅλη ή ζωή, μὲ τίς κακίες τῆς καὶ τίς ὁ-
μορφίες τῆς, εἶχε μείνει ὅσω ἀπὸ τὴ μικρὴ
πορτοῦλα. Ἐδῶ μέσα κυριαρχοῦσε μιὰ ἡ-
συχία γεμάτη βουδὸ μεγαλεῖο. Μιὰ πολὺ
ἀχνὴ μυρουδιά λιθανιοῦ καὶ καμένου κε-
ριοῦ ἦταν διάχυτη παντοῦ. Ἡ μικρὴ ἐκ-
κλησοῦλα δὲν ἦταν πέρα ἀπὸ τέσ-
σερα τετραγώνικα μέτρα. Ὁλοκάθαρη, κά-

τάσπρη, κι' ἀπὸ μέσα ὅπως κι' ἀπ' ὀξω,
μὲ δύο - τρεῖς εἰκόνες ἀγίων κι' ἕνα ντενε-
κεδένιο μανοῦαλί. Στὸ πάτωμα μπροστὰ
στὴν Ὡραία Πύλη ἦταν ἀκουμπισμένο ἕνα
μικρὸ πῆλινο θυμιάτο. Ἀριστερὰ στὴν ἐξώ-
πορτα, ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπέζακι, εὐ-
λαδικὰ χέρια εἶχαν ἀποθέσει μερικά χρη-
σιμα πράματα γιὰ τὸν πιστὸ πὺ θὰ ξε-
πεφτε ὡς ἐκεῖνη τὴν ἐρημιά: Ἐνα κουτὶ
σπίρτα, ἕνα κουτὶ λουμίνια, ἕνα μπουκαλά-
κι μὲ λάδι, λίγο λιβάνι, ἕνα πανί γιὰ τὸ
σκοῦπισμα τῶν χειρῶν... Δεξιά, μπρο-
στὰ στὸ τέμπλο, ἀπάνω στὸ μικρὸ ξύλινο
ἀναλόγιο τοῦ ψάλτη, βρισκότανε μιὰ πα-
λιά Σύνοψις μὲ κιτρινωμένα φύλλα. Ὅλα
ἐδῶ μέσα ὑπογράφονταν ἐπιδηλτικά τὸ με-
γαλεῖο τῆς πίστης... Ἀπλὰ, ή Λίζα γονά-
τισε μπροστὰ στὸ ἱερό. Ἐσκυψε χαμηλά
τὸ κεφαλάκι τῆς, σταύρωσε τὰ χερσάκια τῆς
στὸ στήθος, καὶ, σιωπηλὴ, βούλιαξε στὴν
κατάνυξι, τῆς προσευχῆς...

Μισὸ βῆμα πίσω τῆς, ὁ Βενέτης, μὲ τὰ
χέρια του σταυρωμένα κι' αὐτὸς, τὴν κύτ-
ταξε μὲ ἀπληστή τρυφερότητα... Τοῦ φαι-
νότανε σὰν ἕνα μικρὸ, ἄδωο παιδί, πὺ, αὐ-
θόρμητα, ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ παρακίνησι,
εἶχε νοιώσει ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοι-
ξῇ τὰ κάτασπρα ροδοπέταλα τῆς ψυχῆς
του, μπροστὰ στὸν ἄορατο Δημιουργό...
Ἦτανε τόσο μικροῦλα, ἐκεῖ, ἀπάνω στὸ
τοιμμένο τοῦ ἐρημοκλήσιου, τόσο ἀχνή,
τόσο ντελικάτη!... Τί νᾶλεγε μέσα τῆς;
Τί νὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεό; Νά τῆς χαρί-
σῃ τὴ γαλήνη ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταιγίδα
τοῦ ἔρωτα πὺ τῆς εἶχε ὀργώσει βαθειὰ
τὴ μικρὴ εὐαίσθητη καρδιά τῆς;... Σὲ
μιὰ στιγμή, ὁ συγγραφέας εἶδε τοὺς δύο
μικροὺς ὁμοὺς τῆς ν' ἀνασηκώνονται ἀπὸ
τοὺς λυγμούς. Ἀναστατωμένος, ἔσκυψε καὶ
γονάτισε δίπλα τῆς:

— Κλαῖς, Λίζα;... τὴ ρώτησε.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ὑστερα, σιγὰ-σιγὰ,
οἱ λυγμοὶ πάσανε νὰ ταραῖουνε τὸ κορμάκι
τῆς.

— Πάει, πέρασε! τοῦ μουρμούρισε, μ'
ἕνα χαμόγελο ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Βενέτης τὴ βόηθησε νὰ σηκωθῇ.

— Ποτέ δὲν ἐνοίωσα τὸν ἐαυτὸ μου τό-
σο κοντὰ στὸ Θεό!... τοῦ ἐξήγησε ἀπλὰ.

Ὑστερα, στόλισε μὲ τὰ κυκλάμινα πὺ
κρατοῦσε τίς εἰκόνες τῶν ἀγίων, πὺ τὴν
κυττάζανε μὲ τὴ βυζαντινὴ τους ἀγαθότητα.

Τὰ καντήλια ἦσαν σβυστά. Ἡ Λίζα ἔχωσε
τὰ χερσάκια τῆς μέσ' στὸ λάδι, ἔβγαλε τὰ
παλιά, καμένα λουμίνια, ἔβαλε καινούργια
ἀπὸ τὸ κουτάκι τῆς πόρτας, πρόσθεσε λάδι
ἀπὸ τὸ μπουκαλάκι. Ὑστερα πήρε ἕνα

μισοκαμένο κερί πὺ βρισκόταν ἀκουμπι-
σμένο μπροστὰ στὴ Σύνοψη:

— Ἀναψέ το!... εἶπε στὸ Βενέτη.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸν ἀναπτήρα του καὶ
τ' ἀναψε. Ἡ Λίζα τὸ ζύγασε στὰ δύο λου-
μίνια. Σὲ λίγο, δύο μικρὲς φλόγες χαρού-
μενες φωτίσανε τίς ἀγιογραφίες. Ὑστερα,
πήρε λίγο λιβάνι, τόβαλε μέσα στὸ πῆλινο
θυμιάτο καὶ τ' ἀναψε.

Ὅταν τὸσβυσε, τὸ θυμιάμα ὕψώθηκε γε-
μάτο ὑπόβλητικό ἄρωμα. Ὁ Βενέτης ἔκανε
τὸ σταυρὸ του. Ἡ Λίζα τὸ ἴδιο...

Μέσα σ' ἐκεῖνη τὴ μικροσκοπικὴ ἐκκλη-
σοῦλα, τοὺς φάνηκε ξαφνικά πὼς εἶχανε
γλυστρήσει πολυπρόσωπες χορωδίες ἀπὸ
καλλίφωνα χερουβείμ... Τὸ ἱερὸ γέμισε πα-
πᾶδες μὲ ὀλόχρυσά ἀμφια. Καί, μέσ' ἀπὸ
ὅλο αὐτὸ τὸ πανηγύρι τῆς σιγῆς, ἀπλώθη-
κε μέσ' στὴν ἐρημιά ἡ πολυφωνία ἑνὸς
φανταστικοῦ ὕμνου στὸ Θεό!...

Μείναν ὥρα πολὺ, ή Λίζα κι' ὁ Βενέτης,
ἐκεῖ, κοντὰ - κοντὰ, σιωπηλοί, μαγεμένοι...

Ὑστερα, κάνανε πάλι τὸ σταυρὸ τους, καὶ
βγήκανε, τραβώντας μαλακὰ τὴν πορτίτσα.

Ξαφνικά, ή ζωή τους ξαναδέχτηκε στὴν
ἀνοιξιότικὴ ἀγκαλιά τῆς: Ὁ ἥλιος, τὸ ἄ-
ρωμα τοῦ σκίνου καὶ τοῦ θυμιατοῦ, τὸ γα-
λᾶζιο στερέωια, τὸ χαρούμενο τόδο ἑνὸς
ζευγαριοῦ σπουρνιγτιῶν, ὅλ' αὐτὰ κύμησαν
ἀπάνω τους, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκστατικὴ
ἀνυπαρξία πὺ μέσα τῆς εἶχαν ὀλόψυχα
βουλιάζει, γιὰ νὰ μαστιγώσουνε δυνατὰ,
χαρούμενα, τίς ναρκομένες ἀπὸ τὴν κατάνυ-
ξι καρδιές τους...

Γελαστοί, ἑλαιοφροί, ἀγκαλιασμένοι, ξε-
μακρύνανε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἑλαιῶνα πρὸς
τὸ χωριό...

ΚΘ.
Μπροστὰ στὸ πηγάδι, βρήκανε τὸν κύρ-
Πέτρο νὰ τοὺς περιμένει:

— Καλημέρα!... τοὺς φώναξε χαρού-
μενα ἀπὸ μακριά.

— Καλημέρα, κύρ - Πέτρο... τοῦ ἀπαν-
τήσανε.

— Ἦταν ὥραῖος ὁ πρωινός σας περί-
πατος;...

— Μαγεία! τοῦ ἀπάντησε ή Λίζα μὲ
κατακόκκινα τὰ μάγουλά τῆς. Βρήκαμε κι'
ἕνα μικρὸ ἐρημοκλήσάκι, χωμένο μέσ' στὶς
ἐλιές, μπήκαμε μέσα, ἀνάψαμε τὰ καντήλια
τοῦ...

— Ἀ, τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα... ἀ-
πάντησε ὁ χωριάτης. Μπράβο! Βοηθείά
σας... Δὲν πεινάσατε, ὅμως;... Δὲν θὰ
κολατίζετε;...

— Οὐ! Ἐγὼ τρελλαῖνουμε ἀπὸ τὴν πεί-
να! φώναξε ή Λίζα.

— Θέλετε νὰ φάτε κανένα φρέσκο αὐ-
τό;

γὸ;... Λίγο τυρὶ μὲ σταρνέιο ψωμί;...

— Ναί! Ναί!... εἶπε ή Λίζα χτυπών-
τας τὰ χέρια τῆς.

— Τὰ αὐτὰ δὲν τὰ μαζέψα ἐγὼ; ἄφησα
νὰ τὰ πιάσετε ἐσεῖς, μόνη σας, ἀπὸ τὴ φω-
λιά... συμπλήρωσε ὁ κύρ - Πέτρος.

— Ναί, νὰ τὰ μαζέψω ἐγὼ!...

Ἐτρεξε ή Λίζα στὸ κοττήτσι πὺ ἦταν
φτιαγμένο ἀπὸ ξερόκλαδα, παλαιοσάνιδα
καὶ σκουριασμένο συρματοπλέγμα. Ἐσκυ-
ψε γιὰ νὰ μπῇ. Οἱ κόττες ἀπομακρυνθήκα-
νε τρομαγμένες. Σὲ μιὰ γωνίτσα, μέσα σὲ
μιὰ σπασμένη στάμνα, ἀσπρίζανε ἔξη αὐ-
γά. Μὲ τί χαρὰ τ' ἀσπαξε στὰ χέρια τῆς!...

Ἦτανε ζεστά... Βγήκε ὀξω καὶ τᾶδειξε
τοῦ Βενέτη:

— Ἐξή!...

— Μπράβο σου, Λιζέττα!...

— Ὅθ' μὰς τὰ βράσης κύρ - Πέτρο, καὶ
θὰ μὰς στρώσης ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὴν κλη-
ματριά...

— Ἐν τάξει!...

Τοὺς κουβάλησε ἕνα ξύλινο τραπέζι, ἔ-
στρωσε ἕνα κατακάθαρο λινὸ τραπέζομάν-
τηλο, κι' ἀπάνω ἀκούμπησε τὸ ψωμί καὶ τὸ
τυρὶ. Ἡ Λίζα ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα.

— Σιγὰ!... τῆς εἶπε ὁ Βενέτης. Περι-
μένε νάρθουνε καὶ τ' αὐγά...

— Ἐνοια σου... Ὅθ' τὰ φᾶω κι' αὐτά...

τοῦ ἀπάντησε μπουκωμένη ή Λίζα.

Ὁ Βενέτης τὴν καμάρωνε πούτρωγε. Τὰ
μάγουλά τῆς ἦτανε κατακόκκινα. Πρῶτὴ
φορὰ τὴν ἔβλεπε μὲ τὴν ὕψια καὶ χαι-
ρότανε τὴν ἀλλαγὴ τῆς...

Ξαφνικά, ἐκεῖνη ἔπαψε νὰ μασᾷ:

— Ἐσύ δὲν θὰ φᾶς;... τὸν ρώτησε.

— Πῶς... Σιγὰ - σιγὰ...

— Γιατί δὲν παίρνης τότε;

— Σὲ καμαρώνω πὺ τρᾶς ἐσύ!...

— Καὶ χορταίνεις;...

— Δὲν τὸ ξέρεις;...

Χύμηξε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν φίλησε
δυνατὰ στὰ δύο μάγουλα...

— Σιγὰ... τῆς παραπονέθηκε κομικά.
Μὲ γέμισες τυριά...

Κωμικά θυμωμένη κι' αὐτή, ξανάκατσε
στὴν καρέκλα τῆς:

— Δὲν φταίει κανένας ἄλλος... Φταίω
γὼ πὺ σὲ φιλάω, γκρινιάρη...

Ἐρχότανε κι' ὁ κύρ - Πέτρος, κουβα-
λώντας τὰ αὐγά σ' ἕνα πῆλινο χρωματιστὸ
πιάτο.

— Θέλετε καὶ κρασί;... τοὺς ρώτησε.

— Ὅχι δά, καὶ κρασί, πρῶτ' - πρῶτ'... ἔ-
κανε γελώντας ὁ Βενέτης.

— Γιατί;

— Μά, τότε, τί θὰ πιοῦμε τὸ μεσημέρι;

— Ξανά κρασί!... Ἄλλο τὸ πρωινὸ,
ἄλλο τὸ μεσημεριανό...

Γελάσανε κι' ὁ Βενέτης κι' ή Λίζα, μπου-
κωμένοι τώρα καὶ οἱ δύο. Γέλασε κι' ὁ κύρ-
Πέτρος...

★

Τὸ μεσημέρι φάγαν ἀργά. Εἶχανε πάλι
ὄρεξι. Ὁ κύρ - Πέτρος τοὺς ἔψησε τὰ πα-
τροπαρόδοτα παιδάκια του, ἔπιασε καὶ
κρασί... Ἡ Λίζα μέθυσε. Ἀρχισε νὰ γε-
λάη, στὸ τέλος ὅμως, τὰ γέλια τῆς γίνανε
κλάμματα...

Ἐπεσε ἀπάνω στὸ τραπέζι,
καὶ τὸ μικρὸ κορμάκι τῆς τὸ τάραξαν οἱ
λυγμοί. Ἀναστατωμένος ὁ Βενέτης, προσ-
πάθησε νὰ τὴ συνεφέρῃ. Τὴ χάιδευε, τὴ φι-
λοῦσε, τῆς μίλαγε τρυφερά:

— Μὴν κλῖναι ἐτσι, μικρὸ μου... Δὲν θέ-
λω νὰ κλαῖς...

Μάταια ὁ κύρ - Πέτρος τὸν συμβούλευσε:

— Μὴ σὲ νοιάζει... Ὅθ' τὴν περάσι...

Δὲν εἶναι κλάμματα αὐτά: εἶναι τὸ κρασί
πὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ μάτια τῆς...

Στὸ τέλος, τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά του
ὁ Βενέτης, τὴν κουβάλησε σὰ μωρὸ στὸ
δωμάτιο, τὴν ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ κατα-
κάθαρο κρεβάτι, κι' ἀμέσως ή Λίζα κοι-
μήθηκε ντυμένη.

— Ἀφήστε τὴ νὰ κοιμηθῇ... ψιθύρισε ή
Μαρία, ή κόρη τοῦ κύρ - Πέτρου.

Ὁ Βενέτης βγήκε μαζί τῆς ἀπὸ τὴν κά-
μαρα πατώντας στὰ νύχια, κι' ἔκλεισε πί-
σω του μαλακὰ τὴν πόρτα.

— Μήπως θέλετε νὰ ξεπλῶσετε στὸ ἄλ-
λο δωμάτιο ἐσεῖς;... τὸν ρώτησε ή Μαρία.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ... τῆς ἀπάντησε. Δὲ
νυστάζω... Προτιμῶ νὰ περπατήσω λίγο,
γιὰ νὰ χανεῖω...

Περπάτησε πολὺ. Ἀσπρημένος, ἀπομα-
κρύνθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Τραβοῦσε
σιγὰ - σιγὰ, διασχίζοντας τὸν ἀπέραντο
κάμπο πὺ ἦτανε σπαρμένος μ' ἐλιές ἡ μὲ
πεύκα. Οἱ σκέψεις βαραῖνανε τὸ κεφάλι
τοῦ: Ναί, ή Λίζα φαίνότανε τώρα εὐτυχι-
σμένη, ξενοιστη... Ἡ Ἀθῆνα βρισκότανε
πολὺ μακριὰ ἀπ' τὴν εὐαίσθητὴ ψυχούλα
τῆς, πὺ εἶχε τόσο ἑλκεῖνὰ πελαγώσει ἀνά-
μεσα στοὺς ἔρωτες δύο ἀνδρῶν... Τώρα,
δὲν φαίνότανε νὰ νυσταγῇ τὸν Ἀγγελίδη.

Τὸ ὀλοκάθαρο βλέμμα τῆς δὲ σκιαζόταν
οὔτε ἀπὸ τὸν πῆλο, οὔτε ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ἡ Λίζα ἦτανε χαρούμενη, ὀλοζώντανε, γε-
μάτῃ παιδιαστικό αὐθορμητισμό...

Ἐτρω-
γε, ἔπινε, χαιρότανε τὸν ἥλιο, τὸ ὑπαίθριο.

Ἡ τραγικὴ τῆς περιπέτεια — ἀλλοῖμονο,
τόσο κοντὰ τῆς ἀκόμα χρονολογικά... —
φαίνότανε σὰ ν' ἀπέχῃ αἰῶνες ὀλοκληρῶς
ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς. Ναί, μὰ θὰ βαστοῦσε

αὐτό;... Ἡ, ὅμα περνοῦσε λίγος καιρὸς
τὸ σαρκί τῆς νυσταλγίας θὰ τρύπωνε ὅ-
πουλα μέσα τῆς, κι' ή καύμενοῦλα ή Λίζα
ἀπὸ μιὰ μικρὴ ροαγμὴ τοῦ παρόντος θὰ
γλύστραγε στὸ παρελθόν;... Αὐτὴ ἡ σκέ-
ψι ἀναστάτωνε τὸ συγγραφέα. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ φανταστῇ τὴ ζωὴ του χωρὶς ἐκεῖ-
νη... Κι' ὕστερα, ή ἰδέα πὼς μποροῦσε
νὰ περάσῃ στερημένα στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀγ-
γελίδη, τοῦ ἕνα ἀνυπόφορο... Ἄν ἤξερε,
τουλάχιστον, ὅτι ή ἀπομακρυνσι τῆς ἀπὸ
κοντὰ του θὰ τῆς ἔδινε τὴν εὐτυχία, θὰ δε-
χόταν ἀκόμα καὶ νὰ τὴν χάσῃ. Μέσα του
ὅμως ἐνοίωθε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσῃ
μὲ κάθε τρόπο — καὶ γιὰ τὸ δικὸ τῆς τὸ
καλό... Καὶ θὰ τὴν κρατοῦσε! Οἱ πειρασμοὶ
τῆς Ἀθήνας, τὸ θέατρο, ή ἐπιτυχία, ὅλ'
αὐτὰ τὰ φανταχτερά, μπιχλιμιπιδία πὺ
τὴν τραβοῦσανε σὰν παιδί, θὰ μένανε πί-
σω, μακριὰ τῆς, χαμένα στὸ παρελθόν...

Σ' αὐτὸ τὸ ἡσυχο χωριουδάκι, ή πολὺδουρη
πρωτεύουσα δὲν ἔφτανε οὔτε σὰν ἀντίλα-
λος... Ἀκόμα κι' ἐφημερίδα εἶχε ἀπόφασι
νὰ μὴν ἀγοράσῃ ὁ Βενέτης, γιὰ νὰ μὴ δῇ
τίποτα, νὰ μὴ μάθῃ τίποτα — οὔτε αὐ-
τός, οὔτε ή Λίζα... Κανεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους
τους, ἀπὸ τοὺς γνωστούς τους, δὲν ἤξερε
πὺ εἶχανε πάει, τί εἶχανε γίνει. Ξαφνικά,
θα τοὺς εἶχανε γυρῆσει καὶ δὲν θὰ τοὺς
εἶχανε βρῇ. Δὲν ἔμεινε τώρα τίς παρὰ νὰ
τοὺς ξεχάσουνε. Ἡ λήθη πᾶνω ἀπὸ τὸ
συγγραφέα καὶ τὴν ἀγαπημένη του, θάταν
ἡ πιὸ μεγάλη, ή πιὸ τραγικὴ καὶ γιὰ
τοὺς δύο τοὺς εὐτυχία...

Μ' ὅλες αὐτὲς τίς σκέψεις πὺ βαραῖνα-
νε τὸ κεφάλι του, ὁ Βενέτης προχωροῦσε
ἀσυναίσθητα. Δὲν εἶχε προσέξει πῶς, σιγὰ-
σιγὰ, ὁ οὐρανὸς ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του
εἶχε σκοτεινιάσει, πὼς ὀλόμορα σύννεφα
εἶχανε πνίξει τὴ γαλᾶζια διαφάνεια τῆς ἀ-
νοιξιότικης μέρας. Ξαφνικά, ἕνα δυνατό
μπουμπουνιτὸ τὸν ξύπνησε ἀπὸ τοὺς ρεμ-
εασμούς του. Μιὰ ἀστρατὴ τὸν στράβωσε.

Χοντρές ψιχάλες ἀρχίσανε νὰ πέφτουν. Βρι-
σκότανε χαμένους μέσ' στὸν ἀπέραντο ἑλαι-
ῶνα, πὺ, ξαφνικά, τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει
σιχτιά ή ἀπρόσπτη μαυρίλα τοῦ οὐρανοῦ.

Στο τέλος ή αστυνομία έθεσε τέρμα σ' αυτή την κανιβαλική... καλλιτεχνική επίδειξη.

ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΣ Μαραθώνιος του χορού

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Υποθέτω ότι δεν αποτελεί φοβερό άμαρτημα της ζωής μου το ότι δεν έμαθα χορό. Δεν είναι, βέβαια, περίεργο το ότι ποτέ δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή την εύκολη — όπως λένε — και λεπτή υπόθεση που απασχολεί έξ απαλών δυνάμεων — ή μάλλον... ποδιών — τη νεολαία. Το μόνο που μου φαίνεται τώρα κάπως περίεργο είναι ότι ενώ δεν κατώρθωσα ποτέ να μάθω χορό, είχα κατά την περίοδο της λεγομένης χρυσής νεότητας, στενές φιλικές σχέσεις με τον διαπρεπέστερο χοροδιδάσκαλο της Κωνσταντινουπόλεως και ήδη ιδιοκτήτη τυπογραφείου κ. Παπαδημητράτο. Για την ακρίβεια ο φίλος μου δεν ήταν ένας κοινός χοροδιδάσκαλος. Ήταν ιδρυτής «Ακαδημίας χορού» και φυσικά και οι απόφοιτοι του ιδρύματός του άκαδημαϊκοί των ποδών. Ακαδημίες έλεγαντο τα μεγάλα χοροδιδασκαλεία. Δεν σήκωνε ελαφρότερο χαρακτηρισμό ή υπόθεση.

Δεν μπορώ να πω ότι ποτέ στη ζωή μου δεν έπαιξε να μάθω χορό. Τρεις ή τέσσερες φορές έκανα το πρώτο βήμα. Αλλά μόνο το πρώτο. Φαίνεται πως τα πόδια μου δεν είχαν την ικανότητα ν' αποκτήσουν συντονισμό με το ρυθμό. Έτσι έμεινα ξύλο άπελέκητο στην τέχνη της Τερψιχόρης.

Γιατί το θυμήθηκα τώρα αυτό το «κουσούρι» μου; Έπειδή διάβασα προχθές ένα τηλεγράφημα από τη Φραγκφούρτη της Δυτικής Γερμανίας που έλεγε τα εξής καταπληκτικά:

«Δύο ζεύγη οίκτρα την θέαν και μόλις δυνάμενα να σταθούν εις τους πόδας των, έσημείωσαν νέον γερμανικόν ρεκόρ μαραθωνείου άγώνος χορού, διαρκείας 246 ώρων εις 11 ημέρας. Οι νικηταί ήσαν ο Κάρλ Γκούτ μετά της Λιζέλτε Ντήλ και ο Χάινζ Χολλάντ μετά της Γκρέτε Σμίτ».

Ένα τέτοιο μαραθώνιο χορού — όχι τόσο τερατώδους διαρκείας — διοργάνωσε το 1924 ο τότε χοροακαδημαϊκός της Πόλης Παπαδημητράτος. Ήταν ένα γεγονός... διεθνούς σημασίας. Τότε ο κόσμος ήταν περισσότερο ισορροπημένος από το σημερινό και δεν ήταν εύκολο να βρεθούν άνθρωποι που να χορεύουν επί μερόνυχτα χωρίς διακοπή, απλώς

για να πάρουν τον τίτλο του πρωταθλήτου του χορού.

Ο μαραθώνιος λοιπόν που οργανώθηκε το 1924 στην Πόλη ήταν ένα σημαντικό γεγονός. Οι ξένοι ανταποκριταί τηλεγράφησαν στις εφημερίδες τους όλες τις λεπτομέρειες της προπαρασκευής και ο εγχώριος τύπος ανήγαγε το ζήτημα του χορευτικού πρωταθλήματος σε ύπόθεσι ίσης βαρύτητας με τα μεγάλα προβλήματα που απασχολούσαν την τότε Κοινωνία των Έθνών.

Όπως είναι καθιερωμένο από την εποχή των αρχαίων προγόνων μας, σ' αυτές τις μεγάλες ενδιαιέροντος περιπτώσεις καταρτίζονται Έλληνοδίκες Έπιτροπές από κοινωνικώς σημαίνοντα πρόσωπα, στις όποιες ανατίθεται το λεπτότατο έργο της κρίσεως και βραβεύσεως των διαγωνιζομένων. Είναι περιττό να τονίσω πόση προσοχή χρειάζεται στην επιλογή αυτών των διακεκριμένων προσώπων, που πλην των άλλων πρέπει να κατέχουν καλά και τα μυστικά της τέχνης που πρόκειται να κρίνουν. Ειδικά στην περίπτωση του χορευτικού μαραθωνείου τα μέλη της Έλληνοδικής Έπιτροπής έπρεπε βέβαια να είναι διάσημοι χορευταράδες, να ξέρουν με το νι και με το σίγμα την επιστημονική ακριβολογία των πηδημάτων που συνθέτουν αυτή τη μεγαλοφυή έφευρεση που λέγεται χορός. Τουτό έπειδή δεν έπρόκειτο να κριθή μονάχα ή άντοχή των ζευγαριών, αλλά και ή τέχνη. Η τέχνη υπεράνω όλων...

Δεν θυμώμαι καλά, αλλά νομίζω ότι στο ζήτημα της επιλογής των μελών της Έπιτροπής άνεμίσθη άτελώς φιλικά, ίσως και από ένδιαφέρον προς την τέχνη της Τερψιχόρης ο παράγων της καλλιτεχνικής δημοσιογραφικής και κοινωνικής κινήσεως κ. Χρήστος Λαδίκας, αντιπρόσωπος τότε των Έλλήνων θεατρικών συγγραφέων κτλ. Γεγονός είναι ότι αντιπροσωπεύθηκε εύρύτατα ο τύπος με Τούρκους, Έλληνες και Έθραϊούς δημοσιογράφους, έμπειροτέχνες της κοσμικής κινήσεως, ένα ζωγράφο κ.ά. Πρόεδρος της Έπιτροπής εξέλεγε

ΜΙΑ ΜΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η Τζίν Μπάρτελ, μίς Αμερική του 1947, βρίσκεται από ημερών στην Αθήνα. Η νέα αυτή που κέρδισε δόξα και άφθονο χρήμα χωρίς στον τίτλο της και στη φωνή της, εμφανίζεται σ' ένα αθηναϊκό νυχτερινό κέντρο, συνεχίζοντας έτσι την θριαμβευτική της περιοδεία ανά τις διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.

ο γνωστότατος Τούρκος δημοσιογράφος Χουσεΐν Τζαχίτ και αντιπρόεδρος ο επίσης γνωστότατος δημοσιογράφος, διευθυντής της «Βατάν» Αχμέτ Έμεν Παλμάν. Ο διοργανωτής του χορευτικού διαγωνισμού μου έκανε τη μεγάλη τιμή να με περιλάβη στην Έλληνοδίκη Έπιτροπή ως εκπρόσωπο του ελληνικού τύπου. Επίσης και τον μακαρίτη συνάδελφο Έορδ. Κολλητιδη.

Δεν είναι εύκολο να περιγραφη ή σοβαρότης με την οποία πήραμε τις θέσεις μας γύρω σ' ένα μακρόστενο τραπέζι έμεις οι ύψηλοι Κριταί, λίγα λεπτά προτού αρχίση ο χορός. Κάποιος έβγαλε ένα σύντομο λογίδριο για να εξάρη τη σημασία του γεγονότος κι' εϋθύς άμέσως ή όρχήστρα άρχισε να άνακρούη τους λικνιστικούς σκοπούς που τραβούσαν τα χορευτικά ζεύγη στην πίστα. Πρέπει να ήσαν κάπου σαράντα τα ζεύγη που είχαν αποφασίσει να πάρουν μέρος στο διαγωνισμό. Χωρίς να έχουν συντάξει τη διαθήκη τους. Θά ήταν περίπου 11 π. μ. όταν δόθηκε το σύνθημα κι' άρχισε ο χορός...

Οι πρώτες ώρες πέρασαν χωρίς να δείξη κανένα ζευγάρι σημεία κοπώσεως. Έμεις, έπειδή δεν είχαμε τίποτε άλλο σοβαρώτερο να κάνουμε, τρώγαμε τα μεζεδάκια μας και παρακολουθούσαμε κάπου — κάπου τα όγδόντα πόδια που πηδούσαν με άναμφισβήτητη χάρι. Αποστολή μας ήταν να κρίνουμε ποιό ζευγάρι χόρευε γοητευτικότερα και σύμφωνα με όλους τους κανόνες της τέχνης της Τερψιχόρης. Το ζήτημα της άντοχής ήταν άλλη υπόθεση.

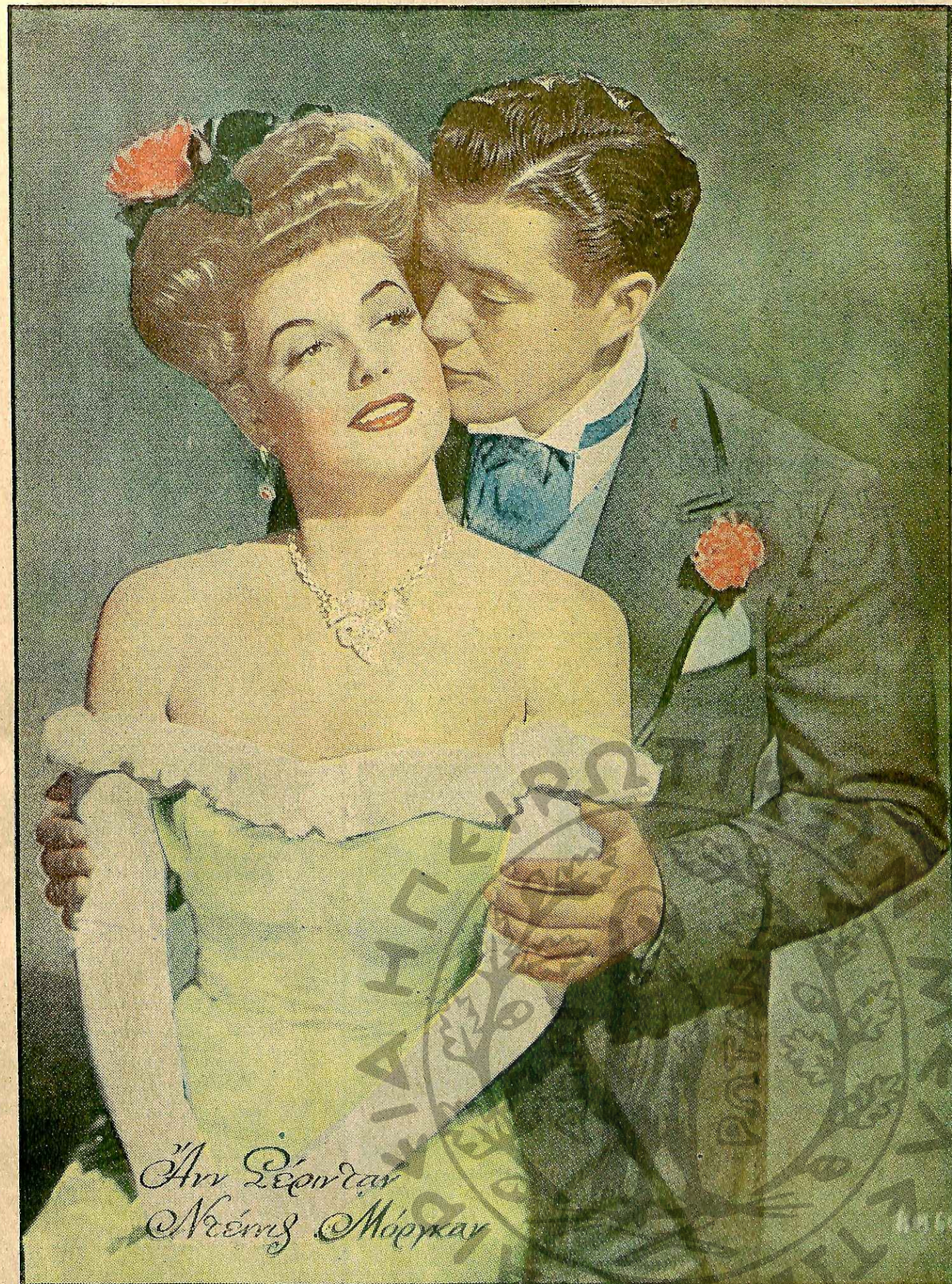
Κατά τις απογευματινές ώρες αποσύρθηκαν τα πρώτα δέκα ζευγάρια. Κατά τις 11 τη νύχτα — δηλαδή 12 ώρες μετά την έναρξη — αποσύρθηκαν άλλα είκοσι. Και έπειδή προβλέπαμε ξενυχτι άποσυρθήκαμε και τα περισσότερα μέλη της Έλληνοδικής Έπιτροπής, αφού άναθέσαμε σ' έναν που τον θεωρούσαμε ειδικώτατο να κρίνη για λογαριασμό μας τα σχετικά με το καλλιτεχνικό κατάντημα των ολίγων ποδών που έπμεναν άνευδώς να στριφογυρίζουν πάνω στην πίστα.

Έπιστρέψαμε το μεσημέρι της επομένης, με την πεποίθησι, ότι θά είχε τελειώσει το πανηγύρι κι' ότι απλώς θά κάναμε μία τυπική «συνεδρίασι» για να βγάλουμε την επίσημη άπόφασι. Είδαμε όμως με κατάπληξι ότι δυό ζευγάρια εξακολουθούσαν να χορεύουν! Οι φάτσες τους έμοιαζαν σαν ανθρώπων που μόλις είχαν... άπαγχονισθή και τα πόδια τους σέρνονταν σαν τα άλυσοδεμένα πόδια των καταδικών.

Για λόγους ανθρωπισμού τους είπαμε να σταματήσουν, αλλά στάθηκε αδύνατο να τους πείσωμε. Στο τέλος έδωσε να φέρωμε την αστυνομία ή όποια και έθεσε τέρμα σ' αυτή την... έξαιρετη καλλιτεχνική επίδειξι. Το περίεργο είναι ότι τα αστυνομικά όργανα τάβαλαν με τα δυό ζευγάρια, άντι να συλλάβουν έμάς και τον όργανωτή του διαγωνισμού.

Όταν τελείωσε ή... σεμνή αυτή τελετή, καθίσαμε να βραβεύσωμε το καλύτερο χορευτικό ζευγάρι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που υπετίθετο ότι θά είχαμε κάνει. Αλλά τότε διεπιστώθη ότι κανένα από τα μέλη της Έπιτροπής δεν είχε ιδέα από χορό! Ο ένας το έλεγε έμπιστευτικά στον άλλον... Όπωσδήποτε βραβεύσαμε στην τύχη ένα ζευγάρι για την άριστοτεχνική εκτέλεσι των διαφόρων χορών, που άποδείχθηκε στο τέλος ότι ήταν το χειρότερο!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Άνν Σέρονταν
Νέεντς Μόργκαν

Το τραγικό δίλημμα

Πίσω από το γκισέ της, η Λένα κάθεται αφορημένη. Το βλέμμα της είναι σαν χαμένο. Ένα θανάσιμο άχρο χρώμα έχει χυθεί στο πρόσωπό της. Κάθε λίγο ανοίγει το συρτάρι της, κυττάζει ένα γραμμάτι που έχει ανοιχτό μέσα και κείνα που διαβάσει και ξαναδιαβάσει — και τάχει διαβάσει εκατό φορές από το περασμένο βράδυ — της φέρνουν τρόμο, αγωνία κι απελπισία. Και στο παραγμένο της βλέμμα, θαρρείς κι είναι γραμμένο με πυρίνα γραμμάτια το τραγικό ερώτημα:

— Τι θ' απογίνω τώρα;

— Όμως, πριν φτάσουμε εκεί που έφτασε η Λένα, ας γυρίσουμε κάμποσον καιρό πίσω...

Όταν πέθανε ο πατέρας της, πριν δυο χρόνια, η Λένα βρέθηκε στην ανάγκη να εργασθεί. Είχε να συντηρήσει τη μητέρα της και να σπουδάσει τη μικρή της αδελφή. Ο πατέρας της τους είχε αφήσει μια μικρή σύνταξη, που δεν έφτανε βέβαια για να ζήσουν.

Τη σύστησαν σ' αυτή την εμπορική εταιρεία. Ο διευθυντής, ο κ. 'Αλέκος Ψ., ένας καλοσχεδιασμένος μεσκόπος με πονηρά μάτια, την κυττάζε με βλέμμα που έκρυβε συγκρατημένους πόθους. Η Λένα ήταν πολύ όμορφη κοπέλλα. Και την προσέλαβε αμέσως.

— Τα καταφέρνετε στους λογαριασμούς; τη ρώτησε.

— Μα φυσικά. Έχω βγάλει την 'Εμπορική Σχολή.

— Όραία. Κι' αφού οι συστάσεις για την εντιμότητά σας είναι αναμφισβήτητες, θα σας εμπιστευθώ την υπηρεσία των εξωτερικών πληρωμών. Θα σας δίνουμε ωριμμένα ποσά για να πληρώνετε τις υποχρεώσεις μας σε άλλα γραφεία και κάθε Σάββατο θα μου δίνετε λογαριασμό.

— Σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη σας, απάντησε η Λένα. Και πιστεύω πως θα μείνετε κι' εσείς ευχαριστισμένος από μένα.

— Το ελπίζω, είπε ο διευθυντής, ρίχνοντας ένα βλέμμα με διαφορμένη σημασία στη Λένα.

Ετσι έπιασε δουλειά σ' αυτή την εταιρεία. Και τα κατάφερε πραγματικά στην υπηρεσία που της είχαν αναθέσει, με τρόπο ανεπίληπτο.

Κάθε τόσο ο κ. 'Αλέκος την καλούσε στο γραφείο του με διάφορες προφάσεις. Και πάντα τις πετούσε κάτι φράσεις διαφορμένες, που η Λένα έκανε πως δεν τις καταλάβαινε. Ένα βράδυ όμως της είπε πως

την χρειάζονταν για συνεργασία. Κι' αφού θάφανε το άλλο προσωπικό, εκείνη έπρεπε να μείνει.

Η Λένα έμεινε. Κάποια δυσάρεστη προαίσθηση τη βασάνιζε. Κι' η προαίσθηση βγήκε αληθινή.

Όταν την κάλεσε στο γραφείο του ο κ. 'Αλέκος, άρχισε πρώτα να την κολακεύει για την όμορφη της, ύστερα της είπε πως από την ημέρα που ήρθε στο γραφείο δεν μπορούσε να βρή την ησυχία του, της έταξε αύριο και ό,τι άλλο ήθελε...

— Λυπούμαι πολύ, απάντησε ψυχρή και θυμωμένη η Λένα, γιατί βλέπω πως μ' έχετε πάρει για καμμιαν άλλη. Έγώ ήρθα εδώ για να εργασθώ και για τίποτ' άλλο...

— Είσαι αγριοκατσικο, είπε ο κ. 'Αλέκος κι' έκανε να την αρπάξει να την φιλήσει.

Η Λένα τον έπρωξε απότομα και ξεγλύστρησε, άνοιξε την πόρτα και από κει τού φώναξε:

— Σας παρακαλώ να ξεχάσετε αυτά που μου είπατε. Όπως σας σέβομαι θέλω να με σεβασθήτε!

— Καλά... είπε ο κ. 'Αλέκος, σαστισμένος.

Και ψιθύρισε:

«Πού θα μου πάς»...

Και το έπεισόδιο ξεχάστηκε.

Η καρδιά της Λένας δεν είχε χτυπήσει ακόμα. Μα κάποτε ήρθε η ώρα της. Φάνηκε στο δρόμο της ζωής της ο άντρας των ονείρων της, όπως πίστευε ο Νάσος. Ήταν υπάλληλος σε ένα από τα γραφεία όπου έπληγαν η Λένα και δοκλούσε λογαριασμούς. Κάποτε χρειάστηκε να περιμένει. Κάθησε στο γραφείο του, έπιασαν την κουδέντα, βγήκαν μαζί, πήγαν στον κινηματογράφο. Κι' η ιστορία άρχισε και τραβούσε το δρόμο της.

Ήταν ένας συμπαθητικός νέος, ο Νάσος, μιλούσε χαριτωμένα, της ενέπνευσε τυφλή εμπιστοσύνη. Τον αγάπησε με όλη τη δύναμη της αγνής καρδιάς της. Έπλεκαν όνειρα για το μέλλον. Η Λένα ήταν ευτυχισμένη...

Πέρασαν έτσι έξη μήνες ερωτικής ευτυχίας. Και κάποιο βράδυ ο Νάσος της είπε:

— Λένα, υπάρχει μια δουλειά που μπορεί να μας δώσει πολλά κέρδη μέσα σε δυο μέρες. Και μ' αυτά τα κέρδη θα μπορούσαμε να φτιάσουμε τη ζωή μας και το σπιτάκι μας. Μου χρειάζονται όμως απαραίτητα πενήντα εκατομμύρια. Τα μισά τα έχω βρή. Θέλω άλλα είκοσι πέντε!

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

Η μόδα 1949 — 50 μάς παρουσίασε πολλές τολμηρές αλλαγές: Το παλτό αυτό, δημιουργία του Ούγκο Σαρλ Μονταίν, βασισμένη από τον σχεδιαστή του «Σκάλαντ Γουάιν», ίσως έπειθε οι φαρδείς δίπλες του προσδίδουν κάποιο μυστήριο. Πάντως πρόκειται για ένα κομμάτι και χαριτωμένο μοντέλο που προδίδεται πως θα έχει μεγάλη επιτυχία.

— Και πού θα βρής αυτό τό ποσόν, Νάσο;

— Από σένα εξαρτάται!

— Μα εγώ δεν έχω!

— Τό ξερω. Άλλα εσύ έχεις μεγάλα ποσά που σου δίνουν στο γραφείο για να κάνεις πληρωμές. Θ' αναβάλεις τις πληρωμές για τρεις μέρες και θα μου δώσεις τα είκοσι πέντε εκατομμύρια. Σήμερα έχουμε Τρίτη. Την Παρασκευή πρωί — πρωί θα τα έχω. Και θα έχουμε και τριάντα εκατομμύρια κέρδος!

Η Λένα δίστασε. Να βάλει χέρι σε ξένα χρήματα; Κι' αν...

— Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, Λένα! Δεν είναι κρίμα να χάσουμε τόσα λεφτά, για τρεις μέρες μόνο; Είναι μοναδική ευκαιρία για να βάλουμε καλή αρχή στη ζωή μας...

Της μίλησε με τόση πειστικότητα, ώστε του το υποσχέθηκε. Και την άλλη μέρα το πρωί του έδωσε τα 25 εκατομμύρια.

Την Παρασκευή το πρωί ενώ περίμενε τα χρήματα, της ήρθε ένα γράμμα. Το άνοιξε ταραχμένη. Και διάβασε:

«Λένα,

Με όλο σου το δικό θα με χαρακτηρίσεις για παλάνθρωπο, για τω ψέμμα που σου είπα. Μα χρειάζομαι αυτά τα χρήματα για να φύγω και να κυττάξω να βρω την τύχη μου αλλού. Αυτή την ώρα ενώ πετώ προς τη Νότιο 'Αφρική. Με συγχωρείς για τον πόνο που θα δοκιμάσεις εξ αιτίας μου και γιατί σ' αφήνω έκτεθειμένη, μα κάποτε πιστεύω πως θαμί σε θέσι να σου επιστρέψω τα χρήματα δεκαπλάσια. Πιστεύω πως θα καταφέρεις να τα δικαιολογήσεις κατά κάποιο τρόπο, προσωρινά».

ΝΑΣΟΣ».

Η Λένα λιποθύμησε.

— Και τώρα τί γίνεται; αναρωτιέται η Λένα.

Είκοσι πέντε εκατομμύρια της λείπουν! Δεν έχει τίποτα να πουλήσει για να καλύψει το έλλειμά της. Αύριο πρέπει να δώσει λογαριασμό! Και μέσα σ' όλα αυτά η σκληρή απογοήτευση από την πρώτη της αγάπη, κι' η άγρια πλημμυρίζει την ψυχή της. Ο άνθρωπος που τόσο αγάπησε, και τον πίστεψε με τόση εμπιστοσύνη, ήταν ένας κοινός παλάνθρωπος...

Τί γίνεται τώρα; Της έρχεται η ιδέα της αυτοκτονίας. Μα σκέπτεται τη μητέρα της και την αδελφούλα της, τα μόνα αγαπημένα πρόσωπα που έχει στον κόσμο.

Το μεσημέρι ο κλητήρας της λέει:

— Σας θέλει ο κ. διευθυντής.

Σηκώνεται και τα πόδια της τρέμουν. Μπαίνει στο γραφείο του διευθυντού. Και με δάκρυα στα μάτια, του λέει:

— Κύριε διευθυντά, έχω ένα έλλειμμα είκοσι πέντε εκατομμυρίων!

Έκείνος την κυττάζει με κατάπληξη.

— Πώς; ρωτά.

— Αυτό μη το ρωτάτε. Πέστε πως τα χάσα. Θα δουλέψω όμως τρία χρόνια χωρίς να μου δίνετε μισθό, για να σας εξοφλώσω αυτό τό ποσόν! Δεν μπορώ τίποτ' άλλο να κάνω.

Σηκώνεται ο διευθυντής και πάει κοντά της.

— Άκούστε με, της λέει ψύχραιμα. Υπάρχει ένας τρόπος που μπορεί να καλύψει το έλλειμά σας, χωρίς να μάθη κανείς τίποτα. Κάποτε σας είχα κάνει μια πρόταση... Την επαναλαμβάνω και τώρα. 'Αλλοίως είμαι υποχρεωμένος να σας καταγγείλω. Είναι λιγάκι ωμό τό δίλημμα, αλλά δεν σηκώνει φιλολογία... 'Η θα είστε καλή μαζί μου, ή...

— 'Η ή φυλακή! ψιθύρισε η Λένα.

— Λοιπόν;

— 'Η Λένα έμεινε για λίγο σκεπτική. Και πήρε την απόφασή της.

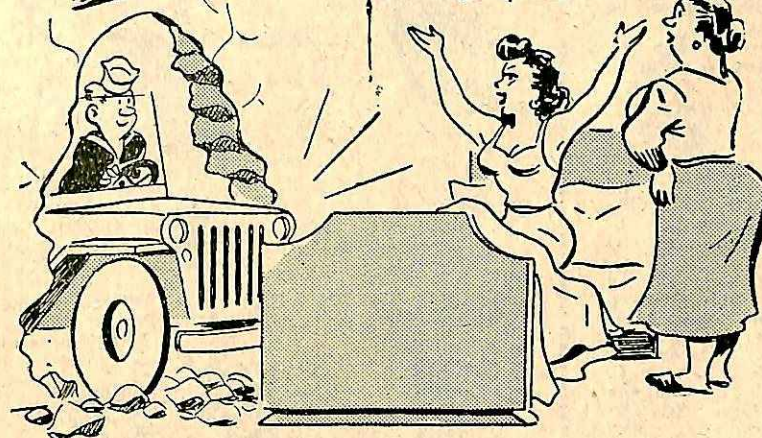
— 'Ας γίνη έτσι... είπε.

Ήταν το πρώτο σκαλοπάτι προς τον κατήφορο. Κι' από κει και ύστερα, τα άλλα, μια απελπισμένη γυναίκα, τα κατεβαίνει — αλλοιμονό!... — εύκολα...

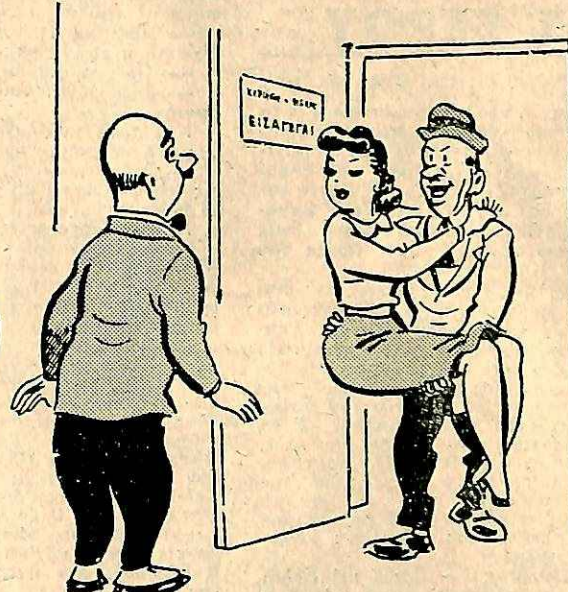
ΒΕΡΓΕΡΟΣ

Ποδαρικά...

ΤΟΥ Κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Μαμάχα, είναι ο Τζών. 'Ηρθε να μās κάνει ποδαρικό!...

— Είναι ή καινούργια δακτυλογράφος, κύριε συντάριε, αλλά δεν πρόκειται να την αφήσω κάτω, γιατί μούπε πως έχει κακό... ποδαρικό!...

— Δεν βάζεις κάνα χεράκι, κύριε πόλισμαν, να μω να κάνω ποδαρικό στη γυναίκα μου;

— Τ' ήθελες να διαδώσης, χριστιανή μου, στη γειτονιά, πως θα πάρη δεκαχίλιαρο αυτός που θάρη πρώτος να μās κάνει ποδαρικό;

— 'Ορίστε, μωρέ γυναίκα, πού γκρίνιαζες πως δεν είναι κανένας νάρθη σήμερα να μās κάνει ποδαρικό!.

— Αυτό είναι, ρε Καλλιόπη, που μούλεγες πως έχει καλό, ποδαρικό ή μητέρα σου;

Τὸ χαρτοπαίγνιο ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἱστορία τοῦ «τζέγου» ἀπὸ τὰ σπιτία, τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ξενοδοχεῖα

Βρισκόμαστε στὸ 1840. Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία δὲν εἶχε ἀκόμη σχηματισθῇ καὶ ἡ κοσμικὴ κίνησις ἦταν περιορισμένη. Ἐτοί οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εὕρισκαν, φαίνεται, εὐκόλα τρόπο νὰ διασκεδάσουν. Καὶ ἄς φώναζαν οἱ ἐφημερίδες «διὰ τὴν πληθύν των καφενείων, ζαχαροπλαστείων καὶ κρυσταλλείων ἀτίνα κατέκλυσαν τὴν πόλιν». Ἀλλὰ ἔαφνικά νὰ πὺ καὶ αὐτὰ περιορίστηκαν. Ὁ νομάρχης Ἀττικῆς καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας σὲ μιὰ νυκτερινῇ ἐπιθεώρησι τῶν κέντρων σφράγισαν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔδιναν ἀφορμὲς νὰ «διασπείρεται ἡ τάξις», ἐνῶ τὰ ἄλλα, τὰ ἡσυχὰ καὶ σοδάρ, διετάνθησαν νὰ μένουν ἀνοικτὰ ἕως τῆς 9 τοῦ βράδυ. Οἱ πρὶ ὑποπτοὶ θαμνῶν τῶν κλεισμένων κέντρων «ἐτέθησαν ὑπὸ ἀστυνομικὴν παρακολούθησιν». Καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ συχάζαν σ' αὐτὰ; Βρέθηκε καὶ γι' αὐτὲς τρόπος νὰ συμμαρτυρῶν. Οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς εἶχαν ἔλθει, στὴν Ἀθήνα ἀπὸ ξένα μέρη, «ἐλκυσμένοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν των Βαυαρῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων». Ζητήθηκε, λοιπόν, ἀπὸ ὅλες νὰ δικαιολογήσουν τὸ ταξίδι τους καὶ νὰ ὑποδείξουν τοὺς συγγενεῖς τους στὴν πρωτεύουσα.

Δικαιολογίες ἤρσαν, συγγενεῖς, ὅμως δὲν ἤρσαν!

Τότε ἀκούσθηκε ἡ ἐπίσημη ἀλλὰ, ὁμολογούμενη, ἐξυτην τῆς ἀρχῆς ἀπορία:

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μέινετε ἐδῶ γυναῖκες μόνες, χωρὶς συγγενεῖς!

Οἱ «μόνες», λοιπόν, αὐτὲς κυρίως παρακλήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ν' ἀναχωρήσουν.

Ἀπὸ τὴν χρονὴ ἐκείνῃ ἡ Ἀθήνα μεταβάλλεται σὲ χαρτοπαίγνιο. Ἀρχισε ἡσυχὰ καὶ ἡμερὰ μετὰ τὴν ἀρχαὶς, ποὺ ἐπικρατοῦσε στὰ σπιτία. Ἐταίσαν, ὅμως, ὅλοι. Ὅσοι χάνανε ἐπὶ τὴν ἀφίσχον τὴν ἄλλῃ μέρῃ μὴ πῆτα ἡ ἑνὰ ταψὶ μπακλαβά. Κάποτε ἡ πληρωμὴ τοῦ παιχιδίου, ἀπὸ τὸν χαμένο, γινότανε μὲ τὴν ὀργάνωσι ἐκδρομῆς, πάνω σὲ κάρρα, στὶς ἐξοχὲς τῆς Ἀθῆνας καὶ μάλιστα ἀπὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς, ποὺ τραβοῦσε τότε τοὺς Ἀθηναίους, ὅπως ἀργότερα ἡ Κηφισία. Μ' αὐτὸ τὸν ἀνθρωπινὸ τρόπο μῆκε τὸ χαρτοπαίγνιο στὰ σπιτία.

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὶ γινότανε στὰ καφενεῖα καὶ στὰ ξενοδοχεῖα; Ὁ ἀναφέρουμε κατὰ καφεניות τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ καφενεῖα ποὺ συνηθίζονταν τότε χαρτοπαίγνιο. Ὁ κατάλογος τους μπορεῖ σήμερα νὰ δημοσιευθῇ ἀκίνδυνος... Λοιπὸν «τζέγο» διατηροῦσαν τὸ «Ἀγγλικόν» ξενοδοχεῖον καὶ τῆς «Ἀνατολῆς». Καὶ τὰ δύο αὐτὰ, στὴ γλῶσσα τῶν ξεναγῶν τῶν ξενοδοχείων χαρακτηρίζονταν, «πρώτης τάξεως». Ὑστερὰ ἦταν τὰ ξενοδοχεῖα «Ἀμερικῇ» καὶ «Βόσπορος», κατὰ τὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα καί, τέλος, τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βιτάλη «Βυζάντιον» ποὺ ἦταν κατὰ μετὰξὺ ξενοδοχείου καὶ σπιτιοῦ διασκευασμένου γιὰ ξένους, ὅπως, δηλαδή, οἱ σημερινὲς πανσιόν. Στὸ Βιτάλη καὶ στὰ καφενεῖα «Ἀνατολῇ» καὶ «Ὠραία Ἑλλάς» γινότανε τὸ «δυνατότερο» παίγνιο. Ἐκεῖ συχάζαν οἱ φοβεροὶ «μυπουρλοτιέρηδες» καθὼς ἔλεγον — καὶ λένε ἀκόμη σήμερα — στὴν χαρτοπαικτικὴ γλῶσσα ὅσους τὰ παίζουν ὅλα γιὰ ὅλα!

Ἐνὰ βράδυ ὁ γέρο - στρατηγὸς τοῦ Ἀλῶνος Α. Α. παίζοντας στὴν πανσιὸν «Βυζάντιον» ἀφῶ ἔχασε ὅλες τῖς σφάντζικες ποὺ εἶχε μαζί

του καὶ ὅσες πῆγε καὶ ἔφερε ἀπὸ τὸ σπιτί του, ἔβαλε στὸ τέλος, κατὰ τὰ ξημερώματα, στὸ χαρτί καὶ τὸ ρολόγι του, δῶρο ἀπὸ τὸν ναύαρχο Δερνιῦ.

Τὸ σκάνδαλο εἶχε μεγάλη ἀπήχησι. Καί, καθὼς γινότανε τότε, ἔφτασε καὶ στ' ἀνάκτορα.

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ γέρο - ἀγωνιστὴς ἀνέθηκε στὸ παλάτι καλεσμένος σὲ μιὰ ἐορτή.

Ὅταν τὸν πλησίασε ἡ Ἀμαλία, τοῦ λέει ἀπότομα:

— Στρατηγέ, μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχετε ἕνα σπάνιο ρολόι, τοῦ σὰς τὸ χάρισε ὁ ναύαρχος... Δὲ μοῦ τὸ δείξατε ποτέ!

Ὁ στρατηγὸς τὰ ἔχασε. Παραγμένος προσπάθησε νὰ βρῇ δικαιολογία:

— Μεγαλειότητι, εἶπε, τὸ ἔχασα!... Νά, δηλαδή, μοῦ ἔπεσε κάπου καί... πῆρε.

— Τί κρίμα! ἕνα τέτοιο ἐνθύμιο, εἶπε ἡ Ἀμαλία.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— Θὰ διατάξω νὰ ψάξουν νὰ τὸ βροῦν!

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κερδίσει τὸ ρολόι προσκλήθηκε στὴν ἀστυνομία καὶ τοῦ εἶνε ἡ σύστασις νὰ γυρίσῃ τὸ ρολόι στὸν γέρο - ἀγωνιστή.

Τὸ ξανάβωσε τοῦ Α. Α. ἀφῶ, βέβαια, ἀποζημιώθηκε.

Μετὰ τὸ περιστάσιον αὐτὸ ἀρχίζει ὁ μεγάλος διαγνὸς τοῦ χαρτοπαίγνιου. Εἶναι ἡ ἐποχὴ 1840—42 καὶ οἱ τρεῖς ὑπουργοὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ποὺ πέρασαν τὴν περίοδο ἐκείνη, ἀπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ Α. Α. Θεοχάρη, Α. Μαυροκορδάτος καὶ Δ. Χρηστίδης, τοῦ ἔκαναν πόλεμο ἐξοντωτικό. Ὑπάρχουν στὸ ἀρχεῖο τοῦ ὑπουργείου ἀναρκατικές καὶ συγκινητικώτατες ἀφορμὲς γυναικῶν ποὺ ἐπικαλοῦνται τὴν ὑπουργικὴ ἐπέμβασι γιὰ νὰ πάψουν οἱ ἄντρες νὰ παίζουν χαρτιά, ἀφήνοντας τὰ παιδιά τους νηστικά.

Καὶ συστάσεις καὶ ἀπειλὲς γίνανε. Ἡ συνθήκη τῆς χαρτοπαικτικῆς περιωρίσθηκε, ἀλλὰ πάντα «χαρτί» γινότανε.

Κι' ἐνῶ τόσο φανεροὶ ἦσαν ὁ διωγμός της, ἔξαφνα τὸν Νοεμβρίο τοῦ 1842 ἔφθασε στὴν Ἀθήνα ἕνας Γερμανὸς λιθογράφος, Μπέρτ λεγότανε, καὶ πρότεινε στὴν Κυβέρνησιν, νὰ φτιάξῃ ἐλληνικὰ τραπουλόχαρτα μὲ παραστάσεις ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι καὶ εἰκόνες τῶν μεγάλων στρατηγῶν τῆς...

Ἡ ἐφημερίδα ἀπ' ὅπου δανειστήκαμε τὴν πληροφορίαν αὐτὴ λέγει ὅτι: «πολλοὺς ἐκολάκισεν ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας ἐπὶ τῶν παιγνιοκάρτων». Ἀλλὰ ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι κανεὶς δὲν ζήτησθηκε ἀπὸ τὴν τιμὴ αὐτῇ, ἀφῶ ὁ Μπέρτ, λίγο καὶ ἀργότερα, «πῆγε στὸ καλὸ τοῦ» χωρὶς νὰ φτιάξῃ τὸν Κολοκοτρώνη ρῆγα μπαστού, τὸν Καραϊσκάκη ρῆγα σπαθὶ ἢ τὴν Μπουμπουλῖνα ντάμα κοῦπα...

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

✽ ✽

Πρωτοχρονιάτικες πεννιές

★ Στὴν Ἰταλία ὁ Ἀγιοβασιλῆς εἶνε ἀγνωστός. Τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα τὰ μοιράζει ἡ νεράϊδα Μπεφάνα, προστάτρια τῶν Τριῶν μάγων, στὶς 6 Ἰανουαρίου (Θεοφάνεια).

★ Στὴν Αὐστρία ἐκεῖνος ποὺ μοιράζει τὰ δῶρα στὰ φρόνιμα παιδιά εἶνε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, πάτρων τῶν μαθητῶν.

★ Στὴν Ὀλλανδία καὶ τὸ Βέλγιο ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶνε ἀντικαταστήσει τὸν Ἅγιο Βασίλειο. Κάνει, ὅμως, δύο ἐπισκέψεις. Τὴν πρώτη τὴ νύχτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6η Δεκεμβρίου καὶ τὴν δεύτερη τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὰ παιδιάκα ποὺ βάζουν στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τὰ παπούτσιά τους, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὰ δῶρα του, δὲν ξεχνοῦν νὰ τοποθετήσουν μαζί μ' αὐτὰ καὶ μερικὰ καρόττα!

✽ ✽

Πρωτοχρονιάτικες πεννιές

★ Στὴν Ἰταλία ὁ Ἀγιοβασιλῆς εἶνε ἀγνωστός. Τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα τὰ μοιράζει ἡ νεράϊδα Μπεφάνα, προστάτρια τῶν Τριῶν μάγων, στὶς 6 Ἰανουαρίου (Θεοφάνεια).

★ Στὴν Αὐστρία ἐκεῖνος ποὺ μοιράζει τὰ δῶρα στὰ φρόνιμα παιδιά εἶνε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, πάτρων τῶν μαθητῶν.

★ Στὴν Ὀλλανδία καὶ τὸ Βέλγιο ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶνε ἀντικαταστήσει τὸν Ἅγιο Βασίλειο. Κάνει, ὅμως, δύο ἐπισκέψεις. Τὴν πρώτη τὴ νύχτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6η Δεκεμβρίου καὶ τὴν δεύτερη τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὰ παιδιάκα ποὺ βάζουν στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τὰ παπούτσιά τους, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὰ δῶρα του, δὲν ξεχνοῦν νὰ τοποθετήσουν μαζί μ' αὐτὰ καὶ μερικὰ καρόττα!

✽ ✽

Πρωτοχρονιάτικες πεννιές

★ Στὴν Ἰταλία ὁ Ἀγιοβασιλῆς εἶνε ἀγνωστός. Τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα τὰ μοιράζει ἡ νεράϊδα Μπεφάνα, προστάτρια τῶν Τριῶν μάγων, στὶς 6 Ἰανουαρίου (Θεοφάνεια).

★ Στὴν Αὐστρία ἐκεῖνος ποὺ μοιράζει τὰ δῶρα στὰ φρόνιμα παιδιά εἶνε ὁ Ἅγιος Νικόλαος, πάτρων τῶν μαθητῶν.

★ Στὴν Ὀλλανδία καὶ τὸ Βέλγιο ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶνε ἀντικαταστήσει τὸν Ἅγιο Βασίλειο. Κάνει, ὅμως, δύο ἐπισκέψεις. Τὴν πρώτη τὴ νύχτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6η Δεκεμβρίου καὶ τὴν δεύτερη τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὰ παιδιάκα ποὺ βάζουν στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τὰ παπούτσιά τους, γιὰ νὰ δεχτοῦν τὰ δῶρα του, δὲν ξεχνοῦν νὰ τοποθετήσουν μαζί μ' αὐτὰ καὶ μερικὰ καρόττα!

Χιούμορ

Πετοῦσε σιγά...

— Ὁ πόλιςμαν τῆς Τροχαίας, συλλαμβάνει ἕνα σῶφερ ποὺ ἔτρεχε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

— Ἐτρεχα γρήγορα, κύριε πόλιςμαν; ρωτᾷ.

— Ὁχι... Πετοῦσε σιγά!...

★ Τὸ ἐπιδατικό ἀεροπλάνο, πετάει ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ἐαφνικά, ὁ πιλότος ἀρχισε νὰ γελάει ὑστερικά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ γελάτε; ρώτησε ἕνας ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες.

— Σκέπτομαι τί μούτρα θὰ κάνῃ ὁ γιατρός ὅταν ἀνακαλύψῃ ὅτι τὸ ἔσκασα ἀπ' τὸ... φρενοκομείο!...

★ Ὁ ὑπὴρ ῥέτης: Δυστυχῶς, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἄλλο στὸ σπιτί σας. Δὲν ἀνέχομαι πιά τοὺς τρόπους τῆς γυναικῆς σας.

— Τί σοῦ κάνει, βρε παιδί μου;

— Ξεχνᾷ ὅτι μπορῶ νὰ φύγω ὅποια ὥρα θέλω καὶ μοῦ μιλάει τόσο βάρβαρα, λὲς καὶ μιλάει σέ... σὰς!...

★ Κάποιος βγάζει λόγο, μὰ τὸν διακόπτουν ὅλη τὴν ὥρα.

— Φαίνεται ὅτι ἔχουμε πολλοὺς ἡλιθίους σήμερα ἐδῶ! Λέει ἡ ἀντανάκτησι. Καλὸ θὰ ἦταν νὰ τοὺς ἀκούμε ἕναν-ἕναν.

— Ὠραία!... φώναξε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀκροατὰς. Συνεχίστε τὴν ὁμιλία σας... Ἄς ἀκούμε!...

★ Σὲ μιὰ συγκέντρωσι ἀντιαλκοολικῶν, ὁ ὁμιλητής, γιὰ νὰ πείσῃ τὸ ἀκροατήριό του ὅτι τὸ φυσικὸ ποτὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων εἶνε τὸ νερὸ, λέει:

— «Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἔχω ἐδῶ μπροστά μου ἕναν κουβά μὲ νερὸ κι' ἕναν κουβά μὲ οὐίσκυ. Φέρνουμε λοιπόν, ἕνα γαῖδαρο μπροστὰ στοὺς κουβάδες... Ποιὸ ἀπ' τὰ δύο ποτὰ ὑποθέτετε ὅτι θὰ πῇ ὁ γαῖδαρος;

— Τὸ νερὸ, φωνάζει κάποιος.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν θὰ πῇ τὸ οὐίσκυ;

— Γιὰτὶ εἶνε... γαῖδαρος!...

★ Ὁ Γιαννάκης γυρίζει στὸ σπιτί του λερωμένος. Τὸν βλέπει ἡ μητέρα του καὶ βάζει τῖς φωνές:

— Εἶσαι γουρουνάκι! τοῦ λέει. Ξέρεις τί εἶνε γουρουνάκι;

— Ναι, μαμά. Τὸ παιδί τῆς γουρουνάς!...

★ Πῶς δαρνέμαι, Θεέ μου, νὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ γάμο!

— Γιὰτὶ τότε πηγαίνεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως. Εἶμαι ὁ... γαμπρός!

★ Στὸ καφενεῖο. Ἐνας κύριος λέει στὸ διπλανό του:

— Εἶδατε στὶς ἐφημερίδες ὅτι πέθανε ὁ γιατρός Νυστέρης;

— Τὸ δυστυχισμένο!... Μοῦ εἶχε στείλει τόση πελατεία...

— Μήπως εἶσθε κανεὶς εἰδικός, ὠτολόγος, γυναικολόγος;...

— Ὁχι. Εἶμαι... ἐργολάβος κηδεϊῶν!

★ Κάποτε, ἕνας ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν περιέκοψε μιὰ δαπάνη ποὺ ἀναφερόταν στὰ διδῆλια μὲ τὸ ἔξῃ δικαιολογητικό:

«Ἐξοδα γιὰ τὴν διατροφή τῶν γάτων ποὺ χρησιμεύουν πρὸς καταπολέμησιν τῶν ποντικῶν ποὺ καταστρέφουν τὸ ἀρχεῖο».

Ἐγραψε δὲ στὸ ἔγγραφο τῆς περικοπῆς τὴν ἑξῆς δικαιολογία:

«Ἡ οἱ γάτοι τρῶνε τοὺς ποντικούς, ὁπότε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διατρέφονται μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους, ἢ δὲν τοὺς τρῶνε, ὁπότε εἶνε τελείως περιττοί».

★ Ἐνας μεθυσμένος, γυρνώντας σπιτί του, σταματᾷ σὲ μιὰ ξένη πόρτα καὶ μουρμουρίζει:

— Νά πάρῃ ἡ ὀργή! Δὲν φτάνει ποὺ μοῦ χάλασαν τὴν κλειδαριά, ἀλλὰ μοῦ ἄλλαξαν καὶ τὸ σπιτί!...

★ Ὁ πατέρας γράφει στὸ γυῖο του ποὺ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ στείλῃ 500.000 δραχμές.

«...Ἐσώκλειστος σοῦ ἀποστέλλω 50000 δραχμὲς τῖς ὁποῖες μοῦ ζήτησες μὲ τὸ γράμμα σου καὶ σὲ πληροφορῶ πῶς οἱ 50.000 γράφονται μὲ τέσσερα μηδενικά κι' ὁχι μὲ πέντε...».

Ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν"

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν" νὰ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη τῆς Πίια καὶ νὰ περῇσιν μαζί της τῖς γιορτὲς, κάπου στὴν Ἰταλία. Ὁ δόκτωρ Λίνστρομ ὅμως ποὺ τῆς ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ κατηγόρηματικὰ αὐτὴ τὴ χάρι, δῆλωσε κατόπιν πῶς αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ μόνο τὴν ἀνοιξί. Μήπως ἐλπίζει πῶς ἡ ἐποχὴ αὐτὴ θὰ τὸν εὐνοήσῃ, βοηθώντας τον νὰ ξεναφτιάξῃ τὸ νοικοκυριό του;

★ Ὁ Ζάκαρυ Σκῶτ νὰ χῶρισε καὶ ζῇ τὰ ἄρᾳ ἕναν ἐνοικιαστή γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν ὥραία του βίλλα στὸ Μάλμιο - Μπέρτ. Ἄλλο ἕνα ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἐκτροχιάστηκε!

★ Ἡ Λάνα Τάρνερ δὲν εἰδείξε κανένα ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν περίφημο πίνακα τοῦ Ρέμπραντ ποὺ τῆς προσέφερε ὁ ἀνδρας τῆς καὶ ποὺ ἀξίζει μιὰ ὀλόκληρη περιουσία. «Δὲν σκοπεύω νὰ κάνω τὸ σπιτί μου Μουσείο» εἰπώσε, καὶ ἄφησε νὰ ἐννοηθῇ πῶς θὰ προτιμούσε κανένα πίνακα ποὺ νὰ παρίστανε τοὺς πρωταθλητὰς τοῦ «κάτς» ποὺ εἶνε τὸ ἀγαπημένο τῆς σπορ.

★ Ὁ Σάρλ Μπουαγιέ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, δὲν παρουσίασε καμμιὰ κινηματογραφικὴ δράσι. Βλέποντας πῶς τὸ Χόλλυγουντ δὲν τοῦ ἐτοιμάζει κανένα καινούργιο ρόλο, δέχθηκε τὴν προσφορά τοῦ Λονδίνου ποὺ τοῦ προτείνει νὰ παίξῃ στὸ φιλμ «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κῦτταξε νὰ περνοῦν τὰ τριναῖα». Τὸ φιλμ αὐτὸ πρόκειται νὰ γυριστῇ σὲ τρεῖς πόλεις: Λονδίνο, Παρίσι καὶ Ἀμστερδαμ.

★ Ὁ Κάρυ Γκράντ, ποὺ μέχρι πρὶ ἡμερῶν φαίνονταν μάλλον βέβαιο πῶς θὰ παντρευόταν τὴν Μπέττυ Ντρέικ, εἶνε ἀδιὰθετος ἐδῶ καὶ δύο βδομάδες. Ἡ ἀδιὰθεσία αὐτὴ εἶνε ἀφορμὴ διαφόρων μικροπαραξηγῶσεων ποὺ ἔφεραν σὲ διάσασιν τοὺς δύο ἐρωτευμένους καὶ μελῶσαν τῖς πιθανότητες μιᾶς μελλοντικῆς τους ἐνώσεως.

★ Ἡ Κλωντὲ Κολμπερ, τῆς ὁποίας ἡ νεότης φαίνεται ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου — ποῖος θὰ πίστευε πῶς ἔχει συμπληρώσει τὰ 45; — πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀπέλθῃ νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸν Χόλλυγουντ. Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα πολλῶν συναδέλφων τῆς, ἡ Κλωντὲ ἀποφάσισε

κι' αὐτὴ νὰ γίνῃ σκηνοθέτης.

★ Ἡ Ντόροθυ Λαμὸὺρ καὶ ἡ Πωλὲτ Γκοντάρ διεκδικοῦν καὶ οἱ δύο τὸν ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας στὸ φιλμ «Ἡ ζωὴ τῆς "Ελέν Μόργκαν". Ἡ Πωλὲτ φαίνεται πῶς τελικὰ θὰ θριαμβεύσῃ. Θὰ χρειαστῇ ὅμως τότε νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ μιᾶς τραγουδίστριας ποὺ νὰ τὴν ντυμπλάρῃ στὰ τραγούδια, ἐνῶ ἡ Ντόροθυ θὰ τὰ κατὰφερνε ὅλα μόνῃ της.

★ Ἡ Λίνα Ρομαίη ἐδήλωσε πῶς θὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸν κινηματογράφον τῶρα ποὺ ὁ Ντικ Κόουελ, ἕνας νέος μὲ ἀρκετὰ ἐκατομμύρια δολλάρια τῆς πρότεινε νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως νὰ μὴ τὴν πιστώσῃμε γιὰτὶ ἔχομε ἀκούσει καὶ ἄλλοτε τέτοιες ὑποσχέσεις.

★ Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ στήριξε τὸ διαζύγιόν της στὴν παλὰ, γνωστὴ αἰτία, τῆς «πνευματικῆς σκληρότητος». Ὁ Τζῶν Ἀγκαρ δὲν πρόκειται νὰ φέρῃ κανένα ἐμπόδιο στὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας της, ἀρκεῖ ἡ Σίρλεϋ νὰ δείξῃ κάποια κατανόησιν στὴν μοιρασία τῆς περιουσίας τους. Ἡ Σίρλεϋ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τῆς ἦταν τόσο βέβαιη γιὰ τὴν μακροχρόνιον συζυγικὴ τῆς εὐτυχία ὥστε δέχτηκε πρόθυμα τὸ σύστημα τῆς κοινοκτημοσύνης ποὺ τῆς πρότεινε ὁ Τζῶν.

★ Ὁ Ἄντον Βάλλμπεργκ νὰ βρισκεται καὶ πάλιν στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ἐπιτυχία του στὰ «Κοκκίνα παπουτσία» του ἔκανε καὶ πάλι δημοφιλέστατο. Πρόκειται νὰ παίξῃ τὸν ρόλο ἑνὸς ἀπαίσιου προδότη στὸ φιλμ «Πύρινα φιλία» στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστοῦν ἡ Κάθριν Γκρέϋσον καὶ ὁ Μάριο Λαντξ.

★ Ὁ ἔρωας ποὺ ἐνώνει τὸν Κίρκ Ντοὐγκλὰς καὶ τὴν Ἐδελιν Κηζ φαίνεται πολὺ δυνατός. Ἀτελείωτες τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις διεξάγονται καθημερινῶς μεταξὺ τῶν δύο ἐρωτευμένων ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ Κίρκ εἶνε στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἡ Ἐδελιν στὴ Νέα Ὠρκη. Ἄν δὲν ὑπῆρχε κι' αὐτὸς ὁ φτερωτὸς θεός, τὸ Χόλλυγουντ θὰ ἦταν γι' αὐτὴ ἡ πιὸ ἀνιάρη πόλις τοῦ κόσμου.

★ Οἱ κινηματογραφικὲς ἐταιρίες τοῦ Χόλλυγουντ ἱδρυσαν μιὰ σχολὴ «κοινωνικῆς ἀγωγῆς» καὶ ἕκαμαν ὑποχρεωτικὴ τὴ φοίτησιν σ' αὐτὴ τῶν ἡθοποιῶν ποὺ «σκανδαλίζουν ὅσους τῖς βλέπουν μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὴ συμπεριφορὰ τους».

★ Ἐἶνε ἀκατανόητο γιὰ μιὰ ἡθοποιό, εἰπώσε ὁ πρόεδρος τῆς ἐνώσεως παραγωγῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν τοῦ Χόλλυγουντ, νὰ βάζῃ τὸ μαχαίρι στὸ στομάχι τῆς ἢ νὰ καθαρίσῃ τὰ νύχια τῆς μὲ τῖς ὀδοντογλυφίδες.

Άλλοι πώς πραγματικά είναι γελοίοι, εξήγησε ο Πίπης. Δηλαδή άστειος. Άειντε, λοιπόν, μη μās χαλάς τη βραδιά!

— Δέν έχουμαι!

— Τότε θα σε πάρουμε διά της βίας! δήλωσε άποφασιστικά ο Στέλιος. Λοιπόν, σπκώνεσαι με το καλό, ή όχι;

— Δώστε μου μισο λεφτό να σκεφτώ.

Σ' αυτό το μισό λεφτό σκέφθηκε το ζήτημα και κατάστρωσε το πρόγραμμά μου. Είμαι γελοίος, κυρία Νταραβερίδη; Και με θέλετε για να γελάσσει; Λοιπόν, θα σε κανονίσω εγώ άποψε. Καί σενα και τούτους τους δυο λεβέντες που με ύποσχεθήκανε και όλη την εκλεκτή παρέα που συμφώνησε πως είμαι γελοίος, έστω και με την καλή σημασία της λέξεως. Άποψε θα λέμε.

— Σπκώνουμαι!

Βρεθήκαμε στο κατάφωτο σπίτι του κυρίου και της κυρίας Νταραβερίδη. Ο κύριος Εύριπίδης Νταραβερίδης, ένας κοντόχοντρος τύπος, με κοντόχοντρο κεφάλι, κοντόχοντρα μάτια και κοντόχοντρο χαμόγελο, με ύποδεχτηκε στην έξω-πόρτα και είπε με την κοντόχονρη φωνή του:

— Καλώς τον κανακάρη μας! Στο κεφαλόσκαλο βγήκε να με καλωσορίση ή κυρία Χαρίκλεια Νταραβερίδη, μία φιλόχοντρη γυναίκα, με ψηλόχοντρα χέρια και ψηλόχοντρο χαμόγελο...

— Επί τέλους κύριε Ίάσων, παρ' όλγων να μās έλλειψετε! είπε με την ψηλόχοντρη φωνή της και προπορεύτηκε στη σάλλα φωνάζοντας: «Σας φέρνω τον κύριο Ίάσων!»

Μικρά τραπέζια, στημένα κοντά στους τοίχους, ήταν γεμάτα μεζέδες, κουραμπιέδες, μελομακάρονα, μπουγάλες με διάφορα πιόττα κι άλλα τερπινά πράγματα για το πρωτοχρονιάτικο περιδούλιασμα. Στο μεσαίο μεγάλο τραπέζι, είχαν στρωθή ή πράσινη τσόχα και τις τράπουλες, που θα κανονίζαν ποιος θα παίρνε τα λεφτά του άλλου.

Κάθισα δίπλα στο κοντοψηλόχοντρο ζευγάρι. Έγινε σιωπή. Σάν να περίμεναν όλοι κάτι. Ξαφνικά μία δεσποινίς που έμοιαζε με παπαγάλο, έκοψε τη σιγή:

— Δέν λέτε τίποτα να γελάσουμε, κύριε Ίάσων;

— Όταν θάρρη ή ώρα, δεσποινίς! απάντησα.

Το ραδιόφωνο έπαιζε γλυκανάλατους χαβάρδες. Ένα-δυο ζευγάρια χορεύαν. Ο Πίπης και ο Στέλιος είχαν βάλει χέρι στους κουραμπιέδες. Ατιμόσφαιρα στενάχωρη και άνιαρη. Κάθε τόσο όλοι κτύταζαν το ρολόι του τοίχου. Δώδεκα παρά δέκα.

— Σε δέκα λεπτά εισερχόμεθα εις το νέον έτος! είπε μ' επίσημο ύφος ο κύριος Εύριπίδης διακοπώντας την καινούργια σιωπή.

Και στις δώδεκα ακριβώς, σβύνουν για δυο δευτερόλεπτα τα φώτα. Απ' αυτό το σκοτάδι έπφωλλήθηκε ο παλιός χρόνος για να το σκάσει και ο καινούργιος για να εισβάλει. Όταν ξανάναψαν τα φώτα, έσπασαν όλοι σε έξαλλες κραυγές χαράς κι ένθουσιασμού. Ή ψηλόχοντρη κυρία

Χαρίκλεια έσφυσε για να την φιλήση ο κοντόχοντρος κύριος Εύριπίδης. Έπεσαν όλοι με τα μούτρα στους μεζέδες και στα γλυκά, με άπεριγράπτη χαρά.

— Με ύγεια ο νέος χρόνος! φώναξαν και μερικοί φιλιόντουσαν.

Ξαφνικά ο κύριος Εύριπίδης στρέφεται προς έμένα και φωνάζει:

— Λόγο! Λόγο!...

Την άπαίτησή την επαναλαμβάνουν και οι άλλοι.

— Λόγο! Λόγο!...

Και σπκώνουμαι. Οι φωνές σταματούν. Στο πρόσωπο του κυρίου Εύριπίδη διακρίνω την αρχή κάποιου χαμόγελου, που προεξοφλεί το γέλιο που έχει να έπακολουθήσει. Όλοι περιμένουν με το ίδιο προσεφλητικό χαμόγελο τα διασκεδαστικά που έχω να τους πω. Κι' εγώ άρνίζω:

— Κυρίες και κύριοι. Ή συντροφιά σας είναι πολύ εύθυμη, αλλά δέν την παρεξηγώ. Όλοι οι άνθρωποι είναι στην ίδια κατάσταση της άνόητης εύθυμίας άποψε.

— Γιατί άνόητης; ρωτά άναιδέστατα ένας κάποιος τύπος.

— Θα σας εξηγήσω, αγαπητοί μου φίλοι. Οι Κινέζοι, έχουν ένα πολύ σοφό έθιμο, καθώς έχω διαβάσει. Όταν γεννιέται ένας άνθρωπος κλαίει κι' όταν πεθαίνει χαίρονται και γελάνε. Κι' αυτό είναι πολύ σωστό. Κλαίει για το νεογέννητο, γιατί σκέπτονται τους πόνους και τα βάσανα που το περιμένουν στη ζωή, και χαίρονται όταν πεθάνει, γιατί γλύτωσε πιά από τις πίκρες της ζωής. Κάτι τέτοιο θα έπρεπε να κάνουμε κι' έμεις άποψε, για το νεογέννητο χρόνο.

— Να κλαίμε; ρώτησε μία κυρία, χαϊδεύοντας τα δυο παιδάκια της.

— Μάλιστα, κυρία μου. Για πήτε μου, σας παρακαλώ, γιατί αισθάνεσθε τέτοια χαρά άποψε και κάνετε σαν τρελλοί; — Γιατί ήρθε ο νέος χρόνος! λέει ο κύριος Εύριπίδης.

— Κι' αυτό τί σημαίνει; — Ότι το νέο χρόνο θα τον περάσουμε καλύτερα από τον περσινό, διαβόλε. Ο νέος χρόνος πάντα φέρνει έλπίδες στην ανθρωπότητα.

— Συμφωνοί. Το ίδιο δέν κάνετε κι' όταν ήρθε ο περσινός χρόνος; — Μάλιστα! συμφώνησαν μερικοί.

— Για πέστε μου τώρα σας παρακαλώ. Ο χρόνος που έφυγε προ πέντε λεπτών, δέν ήταν χειρότερος από τον άλλον που είχε φύγει πέρσυ; Χωρίς να μου απαντήσετε, βλέπω στα πρόσωπά σας ότι έτσι είναι. ΈΕ άλλου μās το λέει και μία πάνασρη λαϊκή παροιμία: «Κάθε πέρσυ και καλύτερα». Κι' αυτό πάει να πη πως κάθε καινούργιος που έρχεται μās φέρνει μεγαλύτερα βάσανα και περισσότερες θλίψεις από τον παλιό. Και πρώτα - πρώτα, κάθε πρωτοχρονιά προσθέτει κι' ένα καινούργιο βάρος στην καμπούρα μας. Γεννάει κατά ένα χρόνο. Πόσων ετών είσθε κυρία Χαρίκλεια; — ρωτά την ψηλόχοντρη οικόδεσποινα που με κυτάζει ξαφνισμένη. Δέν απαντάτε. Καταλαβαίνω πως σας φέρνω σε δύσκολη θέση.

— Ας απαντήσω εγώ για λογαριασμό σας. Θέλετε να βάλουμε πενήντα;

— Ή κυρία Χαρίκλεια πέφτει στην πολυθρόνα.

— Πενήντα; Τί λέτε καλέ! ψιθυρίζει.

— Πενήντα και λίγα είναι! συνεχίζω άπτόητος. Τώρα, λοιπόν, είσθε πενήντα ένα... Και του χρόνου πενήντα δυο... άν ζήσετε. Γιατί μπορεί και να

μη ζήσετε, κυρία Χαρίκλεια. Άνθρωποι είμαστε, δέν ξέρουμε τί μās συμβαίνει από τη μία ώρα στην άλλη. Πόσα έκατομμύρια άνθρωποι δέν χαιρέτησαν με την ίδια χαρά τον περσινό καινούργιο χρόνο, αλλά δέν πρόφτασαν να χαιρετήσουν τον έφετεινό! Αναπαύονται έν τόπω υλοερώ, όπως είναι πιθανόν να συμβη και σε υερικούς από μās κατά το νέον έτος, που το εύχόμεθα αίσιον και εύτυχές!... Είσθε βέβαιοι, κυρίες και κύριοι, ότι θα ζήτε την άλλη πρωτοχρονιά;

Γυρίζω και βλέπω τον κύριο Εύριπίδη που δίνει λίγο νερό στην κυρία Χαρίκλεια. «Καλά πάμε», λέω μέσα μου. Ο Πίπης κι' ο Στέλιος μου κάνουν νόημα να σταματήσω. Έγώ όμως έχω όχυρωθή πίσω από ένα τραπέζι κι' εξακολουθώ:

— Ορίστε! κυττάζετε την κυρία Χαρίκλεια, που γελούσε προ όλίγου, σε τί κατάσταση έχει περιέλθει! Άλλα κι' έσεις κυρίες Εύριπίδη, ύποφέρετε από το σηκίτι σας, καθώς γνωρίζω. Ξέρετε τί πάει να πη σηκίτι;

Ο κύριος Εύριπίδης φέρνει το χέρι του στην τοποθεσία όπου βρίσκεται το σηκίτι και σωριάζεται στον καναπέ κι' αυτός.

— Ένας ξερακιανός κύριος κλαίει σε μία γωνιά και τα δάκρυα άνακατενούνται με την φιλή ζάχαρη του κουραμπιέ που έχει μείνει στα χείλη του.

— Γιατί κλαίει ο κύριος; ρωτά.

— Γιατί του θυμίσате τη μακαρίτισσα τη γυναίκα του, που πέθανε πέρσυ το Φλεβάρη! λέει μια κυρία θυμωμένη. Κι' έμεις τον φέραμε άποψε εδώ για να ξεσκάσει! Μας είχαν πη, βλέπετε, πως θα μās κάνουνε να γελάσουμε!

— Αχ! φτωχή μου Κατερινούλα! ξεσπάει κάθε τόσο, άνακατενώντας σ' ύψοφyllήτά του, ο δυστυχής αυτός άνθρωπος.

Ο Πίπης και ο Στέλιος τον σηκώνουν απ' τις μασχάλες και τον δένουν σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— Ορίστε! Το είδατε! συνεχίζω θριαμβευτικά. Και είμαι βέβαιος ότι ή μακαρίτισσα Κατερινούλα θα ύποδεχθηκε κι' εκείνη με πανηγυρισμούς τον περσινό χρόνο, χωρίς να ξέρη τί την περίμενε!

— Είσθε τέρας! ξεφωνίζει ή δεσποινίς που μοιάζει με παπαγάλο. Αυτά που λέτε είναι τρελάωδη!

— Γιατί, δεσποινίς, μήπως δέν είναι έτσι; Ή μήπως, έπειδη σας άρέσει να αύταπα; τάσθε, νομίζετε πως είμαι κι' εγώ τόσο άνόητος, ώστε να κάνω το ίδιο; Τί περιμένετε σεις, δεσποινίς, από το νέο χρόνο, που κάνετε σαν τρελλή, μόλις άναψαν τα φώτα; Μήπως να σας πλανήση τί μύτη;

— Τον κακό σου τον καιρό! φωνάζει ή δεσποινίς παπαγάλος και φεύγει με δραματικές κινήσεις από τη σάλλα, σκύνοντας το κεφάλι, για να μη φαίνεται ή μακρουλή και γυρίστη μύτη της.

— Ντροπή σου! φωνάζει κι' ο κύριος Λάμπρος, ένας χοντρός μεσόκοπος με κατακόκκινα μάγουλα, που τον είχα στο στομάχι από καιρό.

— Μην έρεβίζεσαι, κύριε Λάμπρο, άπάντω, γιατί είσαι πληθωρικός τύπος και μπορεί να σου έρθη κόλπος! Συγκρατήσου!

Άλλά ο κύριος Λάμπρος έχει κιόλας άποχωρήσει. Αισθά-

νομαι κάποιον να με τραβά ή από το σακάκι. Γυρίζω, είναι ο Πίπης.

— Σταμάτα! μου λέει προστακτικά. Τάκανες μούσκεμα! — Φύγε να μη σε κάνω μακαρίτι! φωνάζω.

Έχω παρασυρθη κι' εγώ από τα λόγια μου, είμαι έκτος έαυτού.

— Έχω να πω κι' άλλα! εξακολουθώ. Έχω να πω για τον πόλεμο που έρχεται!...

Το ακροατήριο άραιώνει σιγά-σιγά. Ένας - ένας, δυο-δυο, φεύγουν άλλοι δακρυσμένοι και άλλοι με χαλασμένα μούτρα.

— Σταθήτε! συνεχίζω. Θα σας μιλήσω για την άτομική βέρμδα! Σκεφθήκατε τί έχουμε να πάθουμε αν πέση; Κανείς δέν θα μείνη ζωντανός!... Γιατί, αν πέση ή άτομική βέρμδα...

Εκείνη τη στιγμή αισθάνομαι ένα χτύπο στο κεφάλι. Κάποιο καρύδι μου σφεντόνισαν κατακέφαλα. Ακολουθεί δεύτερο. Βλέπω ένα - δυο μαντραγάλους που με καρυδοβόλανε. Έγώ έχω δίσκους με κουραμπιέδες κοντά μου. Κι' αρχίζω τον πόλεμο. Καρύδια κουραμπιέδες, μελομακάρονα, κουμάτια γαλοπούλας, πιότα, ποτήρια πάνε κι' έρχονται.

Έγώ είμαι όχυρωμένος πίσω από ένα τραπέζι και άποφεύγω τα χτυπήματα. Ο Πίπης κι' ο Στέλιος άγωνίζονται να άποκαταστήσουν την τάξη. Άπό μέσα ακούγονται οι λυγμοί και τα ξεφωνητά του χήρου: «Κατερινούλα μου». Ή κυρία Χαρίκλεια έχει λιποθυμήσει. Ο κύριος Εύριπίδης κάθεται στον καναπέ και φωνάζει:

— Το σηκίτι μου!... Το γιστρό! Έχω κρίσι!

Ή ύπερτρία στην πόρτα της σάλλας τραβάει τα μαλλιά της. Βλέπω τους ένθρους μου που πληθαίνουν όμαδικά για να με συλλάβουν. Προφταίνω κι' άναπαυογυρίζω το μεγάλο τραπέζι. Κάποιος έχει στηλώσει στον τοίχο και με σημαδεύει με μία μπουκάλα κονιάκ. Εύτυχώς δέν ήταν καλός στο σημάδι. Ή μπουκάλα πέφτει στο πολύφωτο. Τα φώτα σβύνουν. Σκοτάδι. Το παράθυρο είναι δίπλα μου. Το άνοιγω και πηδάω έξω — το σπίτι είναι ισόγειο.

Και μέσα στο σκοτάδι φωνάζω από το άνοιχτό παράθυρο: — Με ύγεια κι' εύτυχία το νέον έτος!...

Γυρίζω στο σπίτι και διατάζω το νοικοκυρά:

— Αμάρωσε την πόρτα και μην άνοιγες, ούτε στην άστυνομία!

Κατά τα ημερώματα άκούω δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Άνοιγω το παράθυρο. Βλέπω τον Πίπη και το Στέλιο:

— Κατέβα κάτω ρέ! φωνάζουν.

Του χρόνου την πρωτοχρονιά, τους άπάντω. Τώρα θέλω να κοιμηθ ήσυχος!... Και τους χαιρετισμούς μου στην κυρία Χαρίκλεια, που με βρίσκει γελοίο και σε σας που «με ύποσχεθήκατε».

Μπορεί. Βέβαια, να στεναχωρήσα μερικούς ανθρώπους την περσινή πρωτοχρονιά. Άλλά έξασφάλισα ένα σπουδαίο κέρδος: ότι αυτή τη νύχτα της πασαμονής θα μείνω ήσυχος, για να τηρήσω το έθιμό μου: Νό κοιμηθώ. Άν όχι, θα σας το πω σε λίγες μέρες...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μερικά πρωτότυπα δώρα για τους άστερες

τους δώα! Άλλά και οι τρεις τυραννιούνται με τα καμώματα και τα νιάτα της γοητευτικής Λίζι. Ή γυναικεία καρδιά παραμένει πάντα ένα μεγάλο έρωτηματικό. Άς άνήκει σε μία στάρ σαν την άπειρόκαλη Λίζι... Είναι κι' αυτή γυναίκα...

Στο «σκλήρο» Τζέιμς Μείζον — αλήθεια τί πρακτικό δώρο θα του έδινά αυτόν του Άγγλου που δέν εύχαριστείται με τίποτα; Βρήκα! Θα του χάριζα καμιά... δεκαριά ακόμη γάτες ράτσας για να τις κάνει είκοσι. Που θα τα έβαζε όμως ει- κοσι άγρια ζώα; Μα και γι' αυτό θα φρόνιζα. Θα του χάριζα π. χ. και μία βίλλα στα περίχωρα της κινηματογραφουπόλεως για να τα κλείση μέσα.

Μόνο που φοβάμαι ότι... δέν θα βρίσκαμε κανένα πρωί τον συμπαθέστατο Τζέιμς. Θα ύπήρχε φόβος να τον ξεσχύαν οι γάτες του!...

Στον Φράνκ Σινάτρα θα έκανα το πιο πρωτότυπο δώρο: Θα του συνιστούσα να έπαινε επί τέλους να τσακώνεται με τον Μπίγκ Κρόσμπι για το ποιος θα έτοιμάση τους περισσότερους δίσκους γραμμοφώνων. Δέν καταλαβαίνουν οι χριστιανοί ότι όταν τρώγονται μεταξύ τους — όπως συμβαίνει τώρα — κάποιος άλλος θα βγη στη μέση και θα τους παραμερίση και τους δυο; Και μου φαίνεται ότι τον βλέπω κιόλας αυτόν τον άλλον. Είναι ο «βελοδίνος» Τόνι Μάρτιν...

Στη «μοιραία» Λάνα Τάρνερ θα έδινά αυτό που χρόνια τώρα προσπαθεί να βρη στη γη: Θα της χάριζα το αλάνθαστο μέσο να σταματήσει στον τέταρτο κατά σειρά γάμο της!...

Εί- τοι όπως πάει — μέσα σε όγτώ χρόνια τέσσερις γάμοι — νομίζω πως κινδυνεύει να γίνει ή νεώτερη Μεσσα- λίνα... Στόπ, λοιπόν, αγαπητή μου Λάνα. Άρκετά μέχρις εδώ. Σκέψου πως ύπόσχουν στο Χόλλυγουντ και πώς άποφασίζουν να παντρευτή, στάρ που δέν έχουν παντρευτή.

Στο «γόητα» Κλάρκ Γκέμπλ, θα έδινά μία σαφή συμβουλή: Θα του έλεγα να ξεχάση επί τέλους τη μακά- λεια Κασσάλλ Λομπάρ και να πά- ρει να πετάει από γυναίκα σε γυναί- κη. Μα, τί διάβολο άγαπήτη μου Κλάρκ, τόσο δύσκολο είναι να κατα- σταλάξης σε μία άγκαλιά;

Ή Βέρα "Έλλην είναι άσφαλώς ένας Άη Βασίλης που πολλοί θα δέχονταν εύχαρίστας στο σπίτι τους τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς.

Στο Ρόμπερτ Μίτσαμ, που τόσο όθυροδο έδημιούργησε πέρσυ με την ύπόθεσι της «Μαριχουάνας» (ένος δυνατού ναρκωτικού), θα έδινά ως δάρο... ένα άλλο είδος δυνατού ναρκωτικού. Θα το δοκιμάζε πάλι, θα ξαναπήγαινε φυλακή και όταν θα ξανάβγαινε ή δημοτικότητα του θα μεγάλωνε.

Στην Τζούντι Γκάρλαντ θα έκανα ένα πραγματικά υπέ- ροχο δάρο: Θα της έδειχνα με άτράνταχτα έπιχειρήματα ότι ο άντρας της, ο γνωστός σκηνοθέτης Βινσέντε Μινέλλι, είναι ο πι- σσότερος σύζυγος του κόσμου! Έτσι, ούτε αυτή θα γινόταν νευρασθενική από τη ζήλεια της, ούτε αυτός θα στενοχωριόταν με τις άδικες ύποψίες της γυναίκας του...

Στη «γόησσα» Υβόν ντε Κάρλο, στη σύγχρονη αυτή Σα- λώμη, θα έδινά ένα τεράστιο μαχαίρι και της συνιστούσα...

να κόψη άράδα τα κεφάλια όλων των άντρων που την άγάπησαν και την ά- γαπούν. Μόνον έτσι ή «σειρήνα» Υ- βόν θα ήσυχάζε απ' τις καθημερινές έρωτικές έξομολογήσεις που της κά- νουν...

Στον Έρρολ Φλυν, θα χάριζα ένα υπερχρητικό αεροπλάνο, ώστε να μπορούσε να ταξιδεύη ακόμα και στον Άρη μέσα σε λίγες ώρες... Και θα του χρειαζόταν ένα ταξιδάκι ως αυτό τον Πλανήτη, γιατί, μόνο εκεί θα μπο- ρούσε να κρυψη την τρίτη του γυναί- κα, τη Ρουμανίδα καλλονή Είρήνη Γκίκα...

Στην «καλλίγραμμη» Μπέττυ Γκρέμπλ, στην άπαράμιλλη αυτή χο- ρεύτρια, θα έδινά μερικά είδικά «χα- τάρια» για να «ντοπαρίζε» δυο - τρία άτυχα άλογα που τρέφει στους σπαύ- λους της. Κι' αυτό γιατί, ενώ τ' άγά- ρασε πανάκριβα, στις διάφορες καυ- ρες που παίρνουν μέρος, έρχονται πάντοτε... τελευταία!

Στη Μπέττυ Νταϊνις, που είναι τόσο άτυχη στην ιδιωτική της ζωή, θα έκανα δάρο... ένα χοντρό άστυ- νομικό «Κλόμπ» από λάστιχο. Μ' ένα τέτοιο τρομερό όπλο στα χέρια της, ο άντρας της, ο Ουίλλιαμ Ξέρου, που είναι ο τρίτος, θα σκεπτόταν... πολυ- πών άποφασίση να τη... δειρή! Κα- θώς βλέπετε είμαι και φιλόανθρωπος «Άη - Βασίλη»!

Στόν... Φτάνει, με δέικουμε το Άγγελου- δι χτυπώντας με στον ώμο.

Τράβα και εύθυμια άπότομα... Έτσι τα μάτια μου και είδα ότι δέν ήμουν παρά ένας κοινός άνθρω- πος... ΤΟΜ ΓΚΡΑΧΑΜ

‘Η Λένη Ρίφενσταλ ΠΕΝΕΤΑΙ...

Μιά δίκη της στη Γερμανία

Τί άπόγινε ή περίφημη Λένη Ρίφενσταλ, μετά τόν τερματισμό τού πολέμου;

Κανείς δέν θά τώ μάθαινε γ-σως, άν μιά γερμανική έπιθεώρησης καί ό διευθυντής της Χέλμντ Κλίνγκερ δέν είχαν τήν ιδέα νά γράψουν ένα βιογράφο άρθρο έναντίον της.

Μέ τώ άρθρο αυτό, ή γερμανική έπιθεώρησης τήν κατηγορεί: 1) Ότι ήταν φίλη τού Χίτλερ καί 2) ότι συνεργάστηκε στήν έξόντωση ένός ομίλου τσιγγάνων, πού είχαν λάβει μέρος στήν τελευταία άπό τίς ταινίες της, μέ τόν τίτλο: «Στόν κάμπο».

‘Η Λένη Ρίφενσταλ υπέβαλε άμέσως μήνυση έπί δυσφημής έναντίον τού διευθυντού της έπιθεώρησης. ‘Η δίκη έγινε πρίν άπό λίγες μέρες καί ό Χέλμντ Κλίνγκερ, μεταξύ άλλων άλλων μαρτύρων, παρουσί-σας καί μιά τσιγγάνα πού κατέθεσε τώ έξής:

«Όί ναζί, έίπε, είχαν δημιουργήσει ένα ειδικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως γιά τούς τσιγγάνους. Μιά μέρα, πήγε εκεί ή Λένη Ρίφενσταλ, μαζί μέ μερικούς αξιωματικούς της Γκεστάπο καί διάλεξε πολλούς τσιγγάνους, άντρες καί γυναίκες, γιά νά λάβουν μέρος σ’ ένα φίλμ πού γυρίζε εκείνη τήν έποχή, τώ φίλμ «Στόν κάμπο».

‘Η μάρτυς κατάφερε νά δραπετεύσει προτού τελειώσει τώ γυρίσμα τής ταινίας. ‘Αλλά τήν συνέλαβαν άργότερα καί τήν έκλεισαν στό στρατόπεδο τού ‘Αουσβιτς, όπου έίμαθε ότι οι τσιγγάνοι «φιγκιράν» τού έργου τής Ρίφενσταλ είχαν χρησιμοποιηθώ ως πειραματόζωα γιά τήν έξακρίβωση τής άποτελεσματικότητας διαφόρων δηλητηριωδών αερίων καί ότι όλοι σχεδόν είχαν βρή τώ θάνατο στό σχετικό πείραμα».

‘Η Λένη Ρίφενσταλ παραδέχτηκε ότι είχε κάμει μιά έπιλογή τσιγγάνων σ’ ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, άλλ’ άρνήθηκε ότι έγνωρίζει τώ παραμικρό γιά τήν τύχη τούς.

Τώ δικαστήριο έπιφυλάχτηκε νά έκδώσει τήν άπόφασί του καί διάταξε τήν ένέργεια έρεύνης γιά τήν έξακρίβωση τής εύθυνας τής διάσημης άλλοτε ήθοποιου.

‘Η Ρίφενσταλ ζή σήμερα σ’ ένα μικρό σπιτάκι σέ κάποιο προάστειο τού Βερολίνου κι’ ή οίκονομική κατάστασίς της είναι άβυσσώδης. Στό δικαστήριο παρουσιάστηκε ντυμένη πολύ άπωχικά καί, κατά τή διάρκεια

τής δίκης της, έξσπασε πολλές φορές σέ λυγμούς. Περσασμένα μεγαλεία!...

‘Ένα «όμιλούν μανέκέν»

Γιά πρώτη φορά, μιά ‘Αμερικανίδα έγινε διάσημη καί ή άγαπημένη τού μεγάλου κοινού, χωρίς νά είναι ήθοποιός τού κινηματογράφου ή άστρο τών έπιθεωρήσεων τού Μπροντγουάι. Πρόκειται γιά ένα μανέκέν, τήν Βέντυ Ράσελ, ηλικίας σήμερα 25 χρόνων (γεννήθηκε τώ 1924 στό Τέξας) πού άνακηρύχτηκε «Βασίλισσα τής μιμικής» παρουσιάζοντας τά είδη τής γυναικείας αμφίεσεως.

Αυτό, άλλως τε, είναι τώ μυστικό τής μεγάλης έπιτυχίας της. ‘Η Βέντυ Ράσελ, μ’ όλο πού δέν είναι ήθοποιός, έχει όλα τά χαρίσματα μιάς καλλιτέχνιδας καί έπί πλέον είναι ύπεροχη αιδώς καί ιδώδης χορεύτρια.

Σέ κάθε παρουσίασί καινούργιου μοντέλου παίζει ένα είδος σκέτσ, πού πολλές φορές τώ αυτοσχεδιάζει ή ίδια. Αυτό τώ σκέτς περιλαμβάνει χορούς, τραγούδια, γυμναστικές επιδείξεις, κλπ., πού όχι μόνον διασκεδάζουν τούς θεατές, αλλά καί τούς έπιτρέπουν έπίσης νά μελετήσουν προσεχτικά τώ καινούργιο μοντέλο στίς διάφορες κινήσεις εκείνης πού τώ φορεί.

Μ’ άλλα λόγια, ή Βέντυ Ράσελ είναι ένα «όμιλούν μανέκέν», πού κατέκτησε μέσα σ’ έλάχιστο διάστημα τά σκήπτρα μεταξύ τών βωδών συναδέλφων της.

***

‘Ένας φανταστικός «θεός» άπό τήν ‘Αμερική»

‘Ένας ‘Αγγλος, ό Δαυίδ Ρότζερς, δέν είχε άκούσει ποτέ τούς γονείς του νά μιλούν γιά κανένα συγγενή τούς πού νά είχε πάει στήν ‘Αμερική. Σκέφτηκε, λοιπόν, νά τόν δημιουργήσει μόνος του καί... κατεσκεύασε ένα φανταστικό μικρότερο άδελφό τής μητέρας του, πού είχε πάρει τάχα τόν κακό όδρομο καί πού, έπειτα άπό πολλές περιπέτειες, κατέληξε στήν ‘Αμερική, όπου έγινε πάμπλουτος καί πέρασε αφήνοντας μιά περιουσία άπό 80 καί πλέον έκατομύρια δολάρια.

Ό Ρότζερς έφτιαξε μερικά πλαστά έγγραφα κι’ άρχισε νά διεκδικεί αυτή τήν άνυπαρκτή περιουσία, έχοντας γιά αντίπαλους τούς τώ παιδιά μιάς άδελφής τής μητέρας του, πού, ακολουθώντας τώ παραδείγμα του, έφιλοτέχνησαν μαζί μερικές έπιστολές τού... άνυπαρκτού θείου τούς πού τήν ητέρα τούς καί μιά πλαστή διαθήκη. ‘Η διαμάχη κράτησε είκοσι έπτά χρόνια. Στό διάστημα αυτό, ό Ρότζερς χρησιμοποίησε 34 δικηγόρους καί έζησε ζωή μεγιστάνος. Μέ ποιο τρόπο; Συνάπτοντας δάνεια εις βάρος τής ύποθετικής κληρονομίας. Στό τέλος, όμως, φανερώθηκε ή άπάτη. ‘Ο Ρότζερς δέν έφερε καμμία αντίσταση όταν οι άστυνομικοί πήγαν νά τόν συλλάβουν :

— Όά όμολογήσετε, τούς έίπε, ότι κανένας θεός άπό τήν ‘Αμερική δέν θά μπορούσε νά μου άφήσει τόσα χρήματα όσα έώδεμα στή ζωή μου, πλάθοντας τόν μέ τή φαντασία μου. Είμαι, άλλωστε, γέρος πιά καί δέν αισθάνομαι τίς δυνατόειές μου ίκανές γιά νά συνεχίσω τόν άγώνα. Προτιμώ νά τελειώσω τίς ήμέρες μου στή φυλακή.

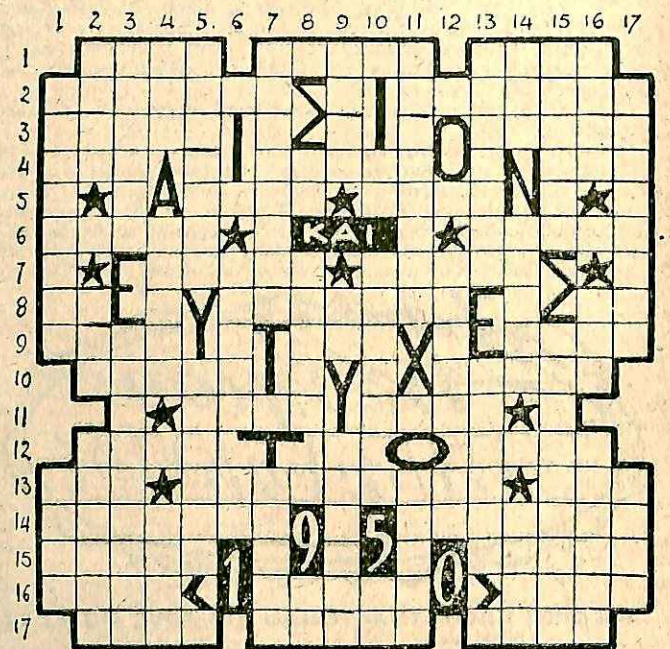
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 257

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Κατά τόν πόλεμο, φροντίζαμε νά μή φαίνονται.— Χάρης σ’ αυτό έπιτυχάνεται ή εικονογράφος ένός έντύπου.— Τουρκικό έπιφώνημα.
- 2) Παιδιά θηλυκού γένους.— Παταμός τής Μεσογίας.
- 3) Όπτασία.— Νηστικά.
- 4) Αυτή τήν άπάντησι περιμένω όταν ζητούμε κάτι.— Ατεκνος.— Τουρκική έφημερίς.

ΚΤΙΣΟΙΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΑΣ.— ‘Αρθρο άνεστραμμένο.

- 11) ‘Απασχολεί τώ Ταχυδρομείο.— Χαράζια άκαλλιέργητα.
- 12) Πρόσωπο καί ένα τών βιβλίων τής Π. Διαθήκης.— Φωνήν καί σύμφωνο, συνεχόμενα στό άλφάβητο.
- 13) ‘Ενέχυρο (δημ.).— ‘Εξασφαλίζουν τίς μεταξύ τών πλοίων συνεννοήσεις.
- 14) ‘Εξαιρετικά ώραία νέα.— ‘Ερ-

- 5) Βοηθητικό ρήμα.— Δέντρο πού θέλει πολύ νερό.
- 6) Δέν περιέχουν τίποτα.— Τήν φορεί ό Πάπας στό κεφάλι του.
- 7) ‘Εδοδα ταξιδιού.— ‘Ανοίγει μιά πόρτα.
- 8) ‘Αναφορική άντωνυμία.— Πυκνότης.— ‘Αρθρο.
- 9) Κράτος τής Α. ‘Ασίας.— Είς διπλούν γίνεται μύρια.— ‘Αναφορική άντωνυμία (αυδ.).
- 10) Προσφέρει τώ σ’ ένα μετρή.— Μικρότερος, λιγώτερος.
- 11) ‘Υπόσχεσις.— Γωνιά.
- 12) Μας θυμίζει θάμα τού Χριστού.— Μεγάλος μουσουργός.
- 13) ‘Αγγλικό άνδρικό όνομα.— ‘Εξώμα του ναυτικού.— Πρακτορείο είδησεων.
- 14) Ρωμαίος αυτοκράτωρ.— Τέρας.
- 15) Ταλαίπωρος.— ‘Αποκρουστικός.
- 16) Τώ εύχόμεθα σέ όλους εύτυχές.— ‘Εγγύησις αληθείας.— Φρουτά τής έποχής.
- 17) ‘Ομοιος μέ άλλον στίς διαστάσεις.— ‘Εξάρτημα τού άργαλειού.— ‘Οπιοδότης.

ΚΑΘΕΩΣ :

- 1) Κατοικίδιο ζώο (καθ.).— Χρονικό έπίρημα.
- 2) Όρμη.— Κομψότης (ξεν.).— ‘Ο Μπαρμπα Γιάννης είχε πολλά, έδω μόνο ένα.
- 3) ‘Υπάρχει ένα τέτοιο φύλον.— ‘Εβραεσκά κατά τήν ‘Ελληνική ‘Επαγόστασι.
- 4) ‘Ακούγεται εις διπλούν στίς άφρικανικές ζούγκλες.— Κάθε άνδρας έχει ένα.— Σεβαστό ένδυμα (δημ.).
- 5) ‘Η ιδιότης πού συγκεχυμένου. Ακίνησις.
- 6) Στάμνα.— ‘Αρθρο.
- 7) Τήν άγατούν πολύ τά παιδιά.— ‘Αγιος.
- 8) Σύμφωνο.— Οδράνια σώματα.— Αλγυπιακή θεότης.
- 9) Σχηματίζεται μέσα στό μυαλό μας.— Χείρος.— ‘Αλιευτικό έργαλείο.
- 10) Δυό όμοια φωνήεντα.— Τα-

γον τής άράχνης.— Μέρος τού λάγου.

- 15) Νηστεία.— Μεγαλόσωμος.
- 16) ‘Υπάρχει μουσική καί διπλωματική.— ‘Αρθρο.— Δέν έχουν μεγάλο ύψος (αυδ.).
- 17) ‘Υπόδημα τών αρχαίων.— Χαϊδευτικό γυναικείο όνομα.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

‘Η λύσις τού 256ου
στή σελ. 92

***

Μιά νέα συνθετική ουσία

‘Η άμερικανική εταιρία «Ντν Πάν ντε Νεμουρ» άνήγγειλε ότι θά δώσει προσέχαρ στήν κατανάλωσι μιά νέη συνθετική ουσία, τώ «όρλον», πού είναι κάτι τώ ένδιάμεσο μεταξύ τού «νά» ύλωνα καί τού «γραγιόν» καί πού θά έχη τήν ίδια περίπου τιμή μ’ αυτά. ‘Ας πλεονεκτήματα τού «όρλον» είναι: 1) Δέν διαπερνάται άπό τώ νερό, πού κυλάει πάνω του, όπως καί στό ναύλον. 2) Πάφνει όποιοδήποτε χρωματισμό. 3) Δέν «γεννάει» ποτέ. (Θεωρητικά τούλάχιστον).

Οί νοικοκυρές... βιάζουν έξάνθημα

‘Εχει παρατηρηθώ ότι πολλές γυναίκες, πού έχουν μανία μέ τώ νοικοκυριό τούς κι’ έννοούν νά κάνουν γρήγορα καί τέλεια τίς δουλειές τού σπιτιού, παθαίνουν τοπικούς έρεθισμούς τού δέρματος, άποτελέσματα τής νευρικής διαταραχής πού τούς προκαλεί ή ψυχική υπέρτασις. Συνήθως, στίς περιπτώσεις αυτές, έχουν φαγούρα, έννοείται κι’ έτοι χειροτερεύουν άκόμη περισσότερο τόν έρεθισμό. ‘Η δερματική ένόχλησις έξασφαλίζεται μόνον όταν άρχίσουν νά κάνουν σιγώματα καί πιά ξεκουράστα τή δουλειά τούς. ‘Ο πολύς καφές ή τώ τοαί συντελούν στήν εμφάνισι αυτής τής δερματικής άνωμαλίας.

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑ

Μέ τώ φακό τού μπιου

Ο ΧΡΟΝΟΣ πού πέρασε είναι γεμάτος άντιθέσεις. Θά μείνη όμως στήν ‘Ελληνική ‘Ιστορία σαν ένας μεγάλος σταθμός. Τώ 1949 έθεσε τέρμα στό φοβερό δράμα τού ‘Ελληνικού Λαού. Κάθε τιμή καί δόξα ανήκει στόν ‘Εθνικό στρατό, πού κατέστησε πραγματικότητα τώ όνειρο τής ειρήνης καί λύτρωσε τήν ελληνική ψυχή άπό τόν καταθλιπτικό έφιάλτη τής άδεβοιότητας. Είναι όμως καί γεμάτο άντιθέσεις τώ 1949. Τά προβλήματα πού βασανίζουν τίς εργαζόμενες τάξεις έμειναν άλυτα. Καμμία άπό τίς ύποσχέσεις πού έδωσε ή Κυβέρνησις άκριβώς στίς άρχές τού χρόνου, δέν έσθασε στήν πραγματοποίησι. Τώ βιοτικό δράμα όρθώνεται μπροστά στίς βιοπαλαιούσες λαϊκές μάζες μ’ όλο τόν τρομακτικό όγκο του. ‘Οί έκκομώτερες μένον εκκρεμότητες. ‘Ας εύχθούμε νά είναι ουσιαστικώτερα εύχυσίμένο τώ 1950...

ΤΙ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΗ, άλήθεια, τώ 1950; ‘Οί γενικές ένδείξεις είναι καλές. Κάτω άπό τά προστατευτικά φτερά τής ειρήνης ό ελληνικός λαός έπεςε μ’ όλο τώ σθένος πού τόν χαρακτηρίζει καί μ’ όλη τήν αυτοπεποίθησι, στή δουλειά. ‘Ο γεωργός άγκάλιασε στοργικά τή γή κι’ ό εργάτης έθεσε τά δυνατά μπράτσα του στήν υπηρεσία τής άναδημιουργίας. Αυτά χωρίς καμμία ορυσιαστική βοήθεια άπό τώ Κράτος, ή μάλλον μέ πολλές σχολαστικές καί γραφειοκρατικές άντιδράσεις τού Κράτους. Μ’ όλα ταύτα οι ένδείξεις πείθουν ότι ό δυναμισμός τού ελληνικού λαού θά έκδηλωθώ σ’ όλη του τήν έντασι. Τώ 1950 θ’ άποτελέσει, πρέπει ν’ άποτελέσει, άποφασιστικό σταθμό τής έξορμώσεως γιά τήν ειρηνική άναδημιουργία...

ΚΑΛΑ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ... ‘Αλλά ό λεγόμενος «διεθνής όρίζων»; Τί έκπληξες, άραγε, περιμένουν τήν άνθρωπότητα μέσα στό 1950; ‘Οί μόνοι άρμόδιοι νά άπαντήσουν σ’ αυτό τώ έρώτημα είναι οι... μάγοι. ‘Ηδη ένας ‘Ιταλός μάγος, διάσημος γιά τίς μαντικές του ικανότητες, βεβαιώνει μέ άπόλυτη κατηγορηματικότητα ότι δέν θά γίνη πόλεμος τώ 1950. Βεβαιώνει έπίσης ότι γενικά τά πράγματα θά παρουσιάσουν μιά άξιόλογη βελτίωσι κι’ ότι κάπου σέ μιά συντομική πόλι τής ‘Ιταλίας θά συναντηθών ό Τρούμαν καί ό Στάλιν. ‘Αφού δέν μπορεί νά μας δώσει καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις ό ΟΗΕ, άς περιορισθώμε στίς προβλέψεις τού ‘Ιταλού μάγου. Μπορεί ν’ άποδειχθώ άσφαλέστερες άπό τίς προβλέψεις τών μεγάλων άνδρών τής διεθνούς πολιτικής...

ΘΕΛΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΗ οι τέσσερις πρώτοι μήνες τού 1950 θ’ άφιερωθών στό έκλογικό θέμα. Αυτά θ’ άπασχολήσι τήν σκέψιν καί τώ φροντίδες τού πολιτικού κότις όρνιθίδας τής άποφασιστικής προγράμματα γεμάτα πλούσιες καί... άρεάιν ύποσχέσεις θά δοθών στόν ελληνικό λαό σαν ένα είδος μπουναμά. Σέ λίγο θά γεμίσει ό λαός με τίς φωτισμένες καί οι τοίχοι μέ τίς φωτογραφίες τών ύποψηφίων, γελαστών, χαρούμενων καί κατά τώ δυνατόν... χαρούμενων μέ τήν προκαταβολική έκφρασι τής ικανοποίησεως στό πρόσωπά τούς γιά τήν... βέβαιη έπιτυχία τούς. Τώ ζήτημα είναι άν θά έλασκόμεν όλοι οι τοίχοι τής ‘Ελλάδος γιά τήν έκπληκτική πινακο-

λόγη πού έτοιμάζεται. Γιατί ως αυτή τή στιγμή πού γράφουμε, τά κόμματα έφθασαν τώ σεβαστό αριθμό τών 80. Καί δέν μπορούμε νά πούμε πώς έξαντλήθηκε ό κατάλογος τών ύποψηφίων σωτήρων...

ΟΙ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΕΣ άδειες τών φυματικών δημοσίων υπαλλήλων καταντύν πολλές φορές άδων άδων. Γιατί περιορίζονται σέ ώριμένα χρονικά όρια, μέσα στα όποία δέν προλαβαίνει συνήθως ό ένδιαφερόμενος υπάλληλος νά θεραπευθώ. ‘Ο νέος υπαλληλικός κώδικς προβλέπει τή διάρθρωσι τής άναμάλιας αυτής, αλλά ή ισχύς του θ’ άρχισή ύστερα άπό ένα έξάμηνο. Σ’ αυτό τώ μεταξύ οι φυματικοί υπάλληλοι πού συνεπλήρωσαν τήν κατά τήν παλαιά διαδικασία άναρρωτική άδεια, πρέπει νά άναγκασθώσιν στήν εργασία τούς, άνεξαρτήτως τού άν βρίσκονται μέ άνοιχτές πληγές! Δέν είναι δυνατόν νά ισχύσουν άπό τώρ άσα προβλέπονται ειδικά γι’ αυτή τήν περίπτωση άπό τώ νέο υπαλληλικό κώδικα;

ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ άπάτη τών δεμάτων ‘Αμερικής θά τιμωρηθών βέβαια οι δράστες. Ποιός θά τιμωρήσει όμως τίς άρμόδιες ύπηρεσίες τών ‘Υπουργείων ‘Εθνικής Οικονομίας καί Οικονομικών, στή στενοκεφαλία τών όποιων όφείλονται όλες οι περιπέτειες τών δεμάτων; Γιατί είναι γνωστό πώς γιά νά παραλάβω κανείς σήμερα ένα δέμα πρέπει νά ταλαιπωρηθώ έπί μέρες καί νά πληρώσω καί τά μαλλοκέφαλά του. ‘Αν διευκολύνονταν οι διατυπώσεις δέν θά μεσολαβούσαν οι ιδιωτικές έπιχειρήσεις μεταφοράς δεμάτων, πού, όπως άπεδείχθη κι’ άπό παλαιότερες περιπτώσεις, είναι κατά ένα μέρος ύποπτες...

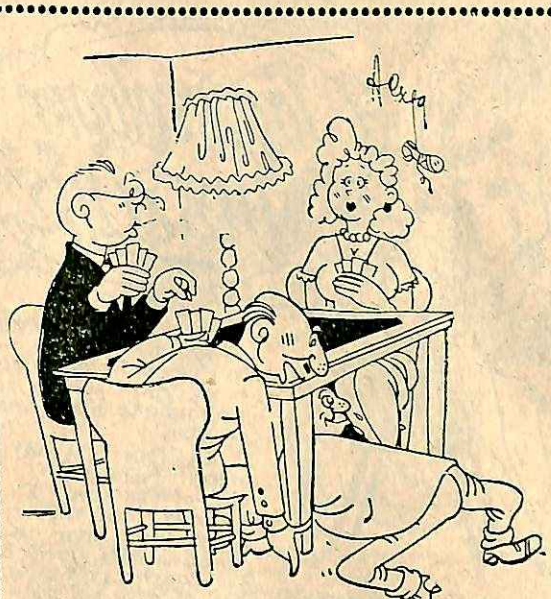
ΑΝ ΤΥΧΗ ένας δυστυχής πελάτης τής ‘Ηλεκτρικής ‘Εταιρίας νά κάψω ένα μήνα ρεύμα πολύ περισσότερο άπό τόν προηγούμενο — έπειδή θά βρεθί τυχόν στήν ανάγκη νά κάνη χρηση ήλεκτρικής θερμάστρας ή άλλου ήλεκτρικού σκεύους — θά πέσει σέ μιά παγίδα άπό τήν όποία δέν είναι εύκολο νά βγί. ‘Η ‘Εταιρία, στήριζόμενη στον αυθαίρετο συλλογισμό ότι ό πελάτης τής έώδεσε καί παλαιότερα πολύ ρεύμα, αλλά πού δέν τώ έδειχνε τώ ρολόγι, λόγω βλάβης ίσως, τού φορτωμένου στό λογαριασμό καί όσα κατά τήν κρίσι τής έπρεπε νά πληρώσει στό παρελθόν! ‘Οέτομυ έπ’ όψιν τού άρμολόγι ‘Υπουργείου καί τού Εισαγγελέως τή νέα καταπληκτική έφεύρεσι τής ‘Εταιρίας...

ΠΕΡΙΦΗΜΗ είναι ή έκθεσις τής ‘Ελληνικής Βιοτεχνίας στό Ζάππειο. ‘Αλλά γιατί τόσο ακριβές οι τιμές τών ειδών; Στά καταστήματα βρίσκει κανείς τά ίδια πράγματα πολύ φθηνότερα. Δέν έπρεπε νά υπάρξή ένας έλεγχος, ώστε νά λείψη τώ κερδοσκοπικό πνεύμα άπό τήν κατά τά άλλα θαυμασία έκθεσι;

ΜΑΣ πληροφορούν ότι στα διάφορα μέρη έξω τής πόλεως όπου άπορρίπτονται τά σκουπίδια καί σχηματίζουν ολόκληρα βουνά, πλήθη φτωχών έκστρατεύουν καί έρευνούν οίκογενειακώς — άντρες, γυναίκες, παιδιά — γιά νά άνασώσουν διάφορα ράκη καί τεμάχια μετάλλων γρός πώλησιν. Είναι ένα θέαμα κυριολεκτικά άνατριχιαστικό, όπως γίνεται αυτό σέ μιά έποχή πού μας άπειλούν τόσες έπιδημίες.

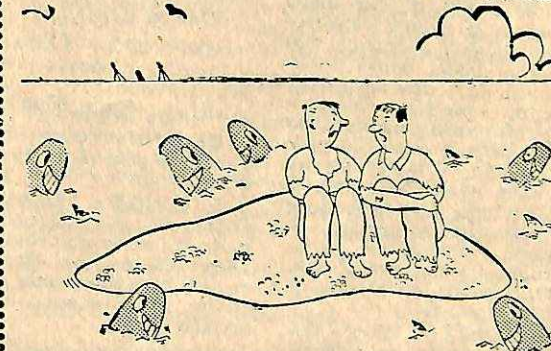
Πρός Θεού!... Δέν θά συγκινηθώ κανένας τών άρμόδιων κι’ αυτή ή φορά;...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—‘Αντε ‘Ιωσήφ! ‘Ακόμα νά... βρής τήν μάρκα πού έχασες;

(Τού ‘Αρτέλαου)

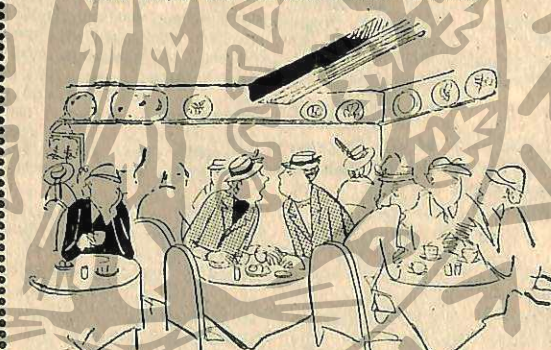

—“Ό,τι ώρα τ’ άποφασίσης νά μου τώ πής νά φύγωμε άπ’ αυτό τώ έρημωσί.

ΤΡΟΥΜΑΝ — ΣΤΑΛΙΝ

— Καί τώρα άς κουβεντιάσωμε φιλικά.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΕΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

— Προσπαθεί ν’ άκούση τί σου λέω γιά νά μάθω τί λένε αυτές οι τρεις στό διπλανό τραπέζι!

ΦΤΩΧΗ, ΓΛΥΚΕΙΑ καμαρούλα μας...

(Η σκηνή σ' ένα μικρό δωμάτιο φτωχικού ξενοδοχείου. Όλος ο αέρας που μυρίζει καφέ, φτηνή κολώνια και κάτι σαν κρεμμυδόσουπα, «φωνάζει» συγχρόνως τη γερή προσπάθεια που γίνεται για να διατηρηθεί καθαρό κι' εύπρεπες το «μικρό» αυτό νοικοκυριό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά λεπτοφυής μινιατούριστα γοητείας, ολόαυδη, ολογόλανη, κουκλειδής και βελουδένια. Ηρεμή φωνή. Άπαλως κινήσεις. 28 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας άντρας κανονικός, συμπαθητικός, χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο, εκτός από τα διεισδυτικά του μάτια. 30 χρονών).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας κουβέντα):.. Λοιπόν, έτσι Γιόργο μου... Νομίζω πως πρέπει να δουλέψω κι' εγώ. Θά σου προσφέρω μία μικρή ἀνακούφιση...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με πειραχτική τίκρα): Και θάχξω κι' εσύ μία μικρή ἀπασχόληση!... Θά γλυτώσης απ' το δράμα της μικρής μας καμαρούλας... Απ' την καθημερινή σου πλῆξη και τη φορτική ἀσχολία να μαγειρεύς πάντα «κάτι πρόχειρο»...

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' αὐθορμητισμό και σχεδόν σὲ τόνο διαμαρτυρίας): Άν τὸ πιστεύης ἔτσι νὰ μὴν ἐργασθῶ. (Τρυφερά). Θέλω νὰ γυρίσω απ' τὴ δουλειά μου καὶ νὰ μαγειρεύω ἐδῶ μέσα με χαρά κι' ἀγάπη αὐτὸ τὸ «κάτι πρόχειρο». (Συγκινημένα). Τὴν ἀγαπῶ περισσότερο απ' ὅτι φαντάζεσαι τὴ φτωχή μας καμαρούλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ξερά): Τί τὰ θές τί τὰ γυρεύεις, Λίνα! Εἶσαι τὸ πλουσιοκόριτο πού τὸ πῆρ' απ' τὴ σιοργή τοῦ μεγάρου του κι' απ' τὴν τρυφερότητα τῆς χλιδῆς του... (Τονισμένα)... Ὄχι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάννας του, ἀλλὰ τῆς χλιδῆς του!... (Νευρικό χαμόγελο). Τ' ἀρπάξα καὶ τῶφερα ἐδῶ σ' ἕνα φοβερό δωμάτιο νὰ κάνω μιά ἀδύστακτη ζωή. (Πικρά). Ὡς καὶ τὸ

μπάνιο εἶναι πρόβλημα δῶ μέσα. Κι' ἐσύ... — ἔτσι μοῦ φαίνεται — δὲν θὰ κανεὶς ποτὲ μπάνιο ἂν δὲν στὰ τοίμαζε ὅλα ἡ καμαριέρα σου.

ΕΚΕΙΝΗ (Ἀπλᾶ): Τί σχεδὸν ἔχει αὐτὸ; Ἐγὼ εἰμ' εὐτυχισμένη! Σ' ἀκολούθησα γιατί τῶθελα. Καὶ δὲν ἐπιμένω ἀπὸ πείσμα. Ἐπιμένω πάλι γιατί τὸ θέλω!... γιατί πιστεύω!... Καὶ σὲ σένα καὶ στὴν ἀγάπη μας καὶ στὸ μέλλον!... (Τὰ μάτια τῆς λάμπουν ἀπὸ εὐκρίνεια). Δὲν ἀμολᾷς, βέβαια;

(Μικρὴ σιγὴ). ΕΚΕΙΝΟΣ (Σηκώνεται κι' ἀνάδει μ' ἀργεὶς κινήσεις ἕνα τσιγάρο):... Ἀκου, Λίνα!... Εἶσαι θύμα!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε ἄλλο! Πῶς τολμᾷς καὶ τὸ λες αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ταραγμένο ὕφος): Ὄχι, παιδί μου δὲν ἐννοοῦσα κείνο πού νόμισες! (Κυττάζοντας τὴν κατάματα). Εἶσαι θύμα μίας συμφωνίας πούκανα μαζί με τὸν πατέρα σου!

ΕΚΕΙΝΗ (Κατάπληκτη): Ἐσσύ; Μίλησες ποτὲ με τὸν πατέρα μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σοβαρά): Ναί... Εἴμαστε ἀπὸ καιρὸ γνωστοί. Πολύ πρὶν... σὲ «κλέψω». Κι' ἦταν ἡ «κλοπὴ» συμφωνημένη!... Κάπου σὲ εἶδα... — ἕνα βράδυ τὸ καλοκαίρι, στὴν Κηφισιά—κάτι τοῦ εἶπα... καὶ ἀπάντησε με τρόπο πειριεργο. Εἶδα μπροστά μου ἕναν λυπημένο πατέρα. «Μακάρι παιδί μου, νὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ» μοῦ εἶπε. «Ἀλλὰ εἰμαι τίμιος κι' εὐκρινὴς ἀπὸ σὺ, ἔσσύ... Εἰς' ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος πού δημιούργησε τὸν ἐαυτὸ σου καὶ θέλεις τώρα νὰ φιάξης οἰκογένεια. Ἡ κόρη μου, εἶναι μιά χαϊδεμένη κοῦκλα. Ἐνα πλάσμα ἐπιπόλαιο πού δὲν ἀπασχολεῖται παρὰ μετὰ τὰ «πάρτυ» καὶ τὸ τένις... Ἐφταίξα ἐγὼ πού τὴ χάλασα μετὰ τὰ χάδια μου...» (Μικρὴ σιγὴ). Κεῖνο τὸ βράδυ ἔγινε ἡ συμφωνία. «Ἀσε με νὰ τῆς κάνω τὸ φτωχὸ» εἶπα ἐγὼ «καὶ νὰ δοῦμε ἂν μπορῇ νὰ κολυμπήσῃ στὸν ὠκεανὸ τῆς θυσίας». Κάτι μ' ἔκανε μέσα μου νὰ πιστεύω πὺς ὁ πατέρας σου σὲ παρεξηγούσε, γιατί δὲν εἶχε τύχει στὴ ζωή σου ὁ ἔρωτας πού διορθώνει καὶ μετὰ μὲ οὐ φῶνεί! (Τσιγάρο. Ἐκείνη ἀκούει ἀκίνητη, συγκινημένη). Ἀρχίσα νὰ σὲ κυνηγῶ πεισματικά, γνωρίστηκαμε. Θυμάσαι; Με τὸν ποιητὴ τὸ Χλῶρο...

Ἦμωνα με τριμένο κοστούμι κι' ἔδειχνα με τρόπο τὴ σκηνοθετημένη «ἀξιοπρεπὴ φτώχεια μου». Κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προβῶσῃ τὸ μυστικὸ μου, ἀφοῦ δὲν εἶχα οὔτε τρεῖς μῆνες πού γύρισ' απ' τὸ ἐξωτερικό... Ἀγαπήθηκαμε παράφορα καὶ συμφωνήσαμε νὰ κλεψοῦμε. (Με συγκίνησι πού δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ). Καί... τὸν νίκησα τὸν πατέρα σου! Σήμερα τὸ πρωὶ τοῦ τηλεφώνησα πὺς ὀχι μόνο ἔγινες μιά γλυκεῖα καρτερικὴ ναι-κοκυρούλα, ὀχι μόνο ἀντέξες κι' ἀντέχεις στὸ δράμα τῆς φτώχειας καὶ στὸ μαρτύριο τῶν στερήσεων, μὰ θέλεις καὶ νὰ δουλέψῃς, κι' ὅλας! (Δακρύζει). Κι' ἂν ἀκόμα δὲν μοῦ τὸ συγχωρήσεις, σὲ θαυμάζω!

ΕΚΕΙΝΗ (Μαρουδιτικό παράπονο): Ὡστε... δὲ θὰ δουλέψω; Εἶσαι πλούσιος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Παιχνιδιάρικο ὕφος πού τὸν βοηθεῖ νὰ καταπτή τὴ συγκίνησι):... Τί νὰ κάνουμε; Ἡ τύχη σου... σὲ ρίχνει πάντα στὰ πλούτη! (Φιλί). Ἐλα, μαί-μουζίτσα, καὶ στὸ βάθος εἰς' εὐτυχισμένη πού θὰ φιλήσῃς τὸ μπαμπά σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀγάπη μου! (Φιλί. Ἀπὸ μέσα τῆς). Νομίζω πως τὸν ἀγαπῶ λιγώτερο! ὦ, ὦ, ὦ! Θάνατι φρικτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σχεδὸν λυπημένα): Ψῆσε μου καὶ τὸν τελευταῖο καφέ!... Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ τὸν ψήνουν ἄλλοι, δὲν εἶναι ἔτσι ὅμως γλυκεῖά μου ἀγάπη;

ΕΚΕΙΝΗ (Με μιά προθυμία πού μοιάζει βιασμένη): Ὄχι! Πάντα ἐγώ! Στὸ ὑπόσχομαι!... (Διπλὸ χαμόγελο)... Σ' ἀγαπῶ πάντὰ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τότε πού εἶχαμε τὴ φτώχεια μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ζητάς νὰ πείσῃς τὸν ἐαυτὸ σου;... Λές νὰ εἶναι ἔτσι;

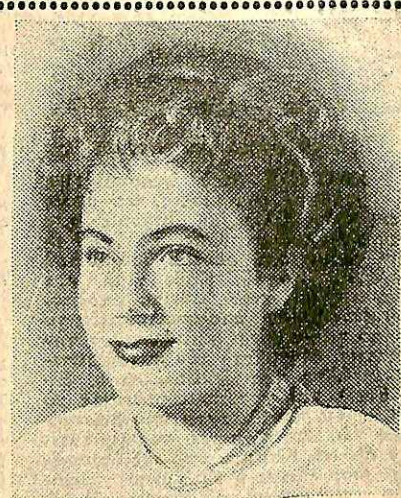
ΕΚΕΙΝΗ (Ἀπλᾶ): Ὄχι. Ζήσῃμ' ἕνα ὄνειρο μαζί!... Πού ὅσο καὶ νὰ μὰς ἄρεσε, καλλίτερα πού τελειώνει ἔτσι. (Σκεπτικά). Ποιὸς ἔρει;... ἴσως μποροῦσε νὰ τελειώσῃ καὶ πρὶ ὁ ἀσχημαί... Δὲν ἔρεεις ἡ ζωὴ πὺς τὰ φέρνει καμμιὰ φορὰ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, παιδί μου! Δὲν ἀντέχουν γιὰ πάντα οἱ Ἀγάπες στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀθλιότητα... Τὸ αἰσθημα, εἶναι κάτι πολὺ εὐθραστο καὶ τρυφερό!... Στὴν ἀρχὴ νομίζουμε πὺς θὰ κρατηθῇ αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἐξῶ καὶ απ' τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία. Ὁμως... εἶναι γεννημένο ὁ δὺν ἄτο! Πὺς τοῦ ζητᾷμε δὺν ἄμα μί;... Εἶναι λάθος!...

(Σιγὴ)

ΕΚΕΙΝΗ (Σερβίρει μηχανικά τὸν καφέ):... Ἀλλὰ λᾶζομαι πάλι ζωὴ!... (Σχεδὸν μοιρολατρικά). Πρέπει νὰ πιστεύουμε πὺς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Ὅτι αὐτό, ἦταν τὸ καλλίτερο... (Δακρύζει). Φτωχὴ γλυκεῖα καμαρούλα μας!... (Κλαίει) Ἀντίο!...

(Αὐλαία)
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΝΕΝΑ ΝΕΖΕΡ

Τὸ καινούργιο ἀστὴρ τοῦ τραγουδιοῦ, πού ἐξελίσσεται ραγδαίως καὶ θεωρεῖται σήμερὰ μιά ἀπὸ τῆς καλύτερες Ἑλληνίδες «αντίξες».

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ἡ πρώτη νικητριά τοῦ βίτσου Λογοθετίδου Ἰλντα Λυδία καὶ ἡ Ἄννα Κυριακού σὲ μιά χαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν κωμῶδια τοῦ Ν. Τσικαλά «Καλὸς καλὸ δὲ βλέπει» πού συνεχίζεται με ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἀπὸ τὸν θίασο στὸ «Κεντρικόν».

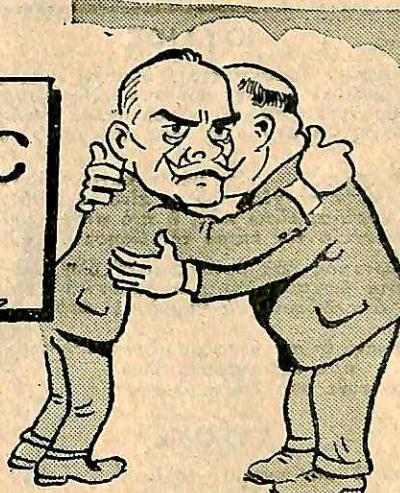

Η ΜΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Οἱ Γάλλοι ἔσσαν τοῦ βολάν διαγράμμιον σ' ἕνα παριζιάνικο νυχτερινὸ κέντρο ἕνα τρελλὸ πάρτυ κατὰ τὸ ὅποιο ἐρρίφη καὶ ἡ Ἰδέα τῆς ἐκλογῆς μίας μέ. Ἡ τυχρὴ τῆς βραδυᾶς ἦταν ἡ νύχτα τῆς φωτογραφίας μας πού, ἐκτός ἀπὸ τὸν τίτλο θὰ ἔχη στὴ διάθεσί τῆς, ὅποια στιγμή θελήσῃ, τῆς ἀρρατίστες κούρτες τοῦ Παρισιῶ.

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ τοῦ 1950

Καινούργιος χρόνος ἔρχεται καὶ χάριν τοῦ ἐθίμου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀναγνώστων τοῦ «Θησαυροῦ» συγχρό- (νως), τοῦ Καζαμία γίνονται συντάκτης — τοῦ εὐθύμου — καὶ προφητεύω τί καπνὸ φουμάρει ὁ νέος χρόνος.

Κι' εἰμαι, καθ' ὅλα, βέβαιος κι' ἀκράδαντα πιστεύω ὅτι θὰ βγάλῃ ἀληθινὰ τὰ ὅσα προφητεύω καὶ ὅτι θὰ διαψευσθῶν, ὅσοι φρονοῦν ἐμμόνως καὶ λένε «πὰς μετὰ Χριστὸν προφήτης εἶνε...» (ὁ ν ο ς).

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Στὸν Ὑδροχόο, κατ' ἀρχὴν ὁ ἥλιος εἶνε πάλι καὶ λειψυδρία συναντᾷ στὴν πόλιν μας μεγάλῃ, γιὰτ' ἡ σημάδα ἡ λίμνη μας δὲν θέλει νὰ γεμίσῃ καί, προ παντός, δὲν ἐννοεῖ μιά στάμην νὰ... σταθ- (μίσῃ).

Ἡμέρα τῆς Βαπτίσεως — στίς ἔξη — ἀνατέλλει καὶ Βάπτισιν τοῦ βρέφους του κανεῖς δὲν ἀναγγέλλ- (λει), γιὰτὶ τὸ λάδι — δυστυχῶς — καὶ πάλι ἐξαφανίζε- (ται) καὶ με... σ π ο ρ ε λ α ι ο Χιλῆς κανένας δὲν (θαφτίζεται!)

Παρατηρεῖται συνεχῆς θερμοκρασίας πτώσις, μὰς ἀναγγέλλει ἡ Πάουερ τὴν δεκάτη ζημιά τῆς καὶ γίνονται ἀτέλειωτες πολιτικές... ζ υ μ ῶ σ ε ι ς, γιὰτ' εἶνε λίγα τῆς Βουλῆς, ἀκόμα τὰ... ψ ω - (μ ι ἄ τ η ς!).

Τελώνου — στίς εἰκοσιεννιά, — ἡμέρα ξημερώνει καὶ τοὺς τελῶνες γενικῶς ὁ Χέλμης συγκεντρώνει. Τοὺς κάνει νὰ σύστασι καὶ δίνει προσταγὴ νὰ μὴν ἀφήσουνε δασμὸ καὶ «τέλος» ἀσυγχρόνιστο, νὰ βάζουν φόρους, συνεχῶς, σὲ κάθε εἰσαγωγὴ καὶ μόνο τὸ... κουτόχορτο ν' ἀφήσουν ἀτελῶνιστο!

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Βροχὲς καὶ χιονοθύελλες ἀνέλπιστα ἔσπᾶνε, στίς Τζιτζιφίες ὁ Ἰλίσσος θὰ πάντα κατεβάξῃ. Οἱ Κρατικὲς ἀπορρολῆς πληθαίνουν ὅσο πᾶνε καὶ τοῦ... Ἀ σ ῶ τ ο υ σ υνεπῶς, τὸ Κράτος μας (γιορτάζει).

Ἀνοίγει τὸ Τριώδιον, ἀρχίζει Καρναβάλι, κι' ὁ κόσμος πέφτει στοὺς χαρούς, τὸ ἄχτι του νὰ (βγάλῃ).

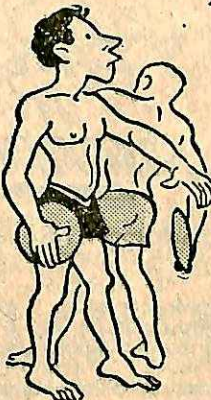
Στὰ κέντρα μέχρι τὸ πρωί, με μᾶσκες ὄλοι τρέχουν κι' οἱ... μᾶσκες οἱ πολιτικὲς τὸν πρώτο λόγο ἔχουν.

Τῆς «Κεφαλῆς ἡ εὐρεσίς» — προβάλλει — τοῦ (Προδρόμου) κι' ὁ Χέλμης φοροπρόδρομος καὶ πάνσοφο κεφάλι, αὐθημερόν ἐντέλλεται καὶ σπεύδει διὰ νόμου καινούργιους φόρους στὸ κοινόν... «κ ε φ α λ ι - (κ ο ὕ ς) νὰ βάλῃ!

ΜΑΡΤΙΟΣ

Γλυκαίνει, κάπως, ὁ καιρὸς, ζεσταίνουμε οἱ μέρες, οἱ συμπολίται τρέχουνε στὰ πάρκα νὰ λιστατοῦνε, καὶ δένουν... «μάρτη» γενικῶς τοῦ ἔθνους οἱ πα- (τέρες), στίς ἐκλογὰς τῆς προσεχεῖς γιὰ νὰ μὴ... μ α υ - (ρ ι σ τ ο ὦ ν ε!).

Ἀκαταπαύτως ὁ καιρὸς πρὸς τὰ βελτίω πείνει καὶ μέρες ἔχουμε συχνὰς καὶ νύχτες εὐκρασίας. Μονάχα μέσα στὴ Βουλὴ ὁ Κουλουμβάκης φτύνει καὶ τῆς χρειάζεται «Βᾶτ-προῦφ» κατὰ τῆς... «ὑ- (γρασίας»!

Τὰ πανωφόρια γίνονται ἀχρεῖστα στὴν πόλιν καὶ καταργοῦν τὰ θηλυκὰ τῆς κάλτσες ὀδημέραι. Ἀρχίζουν οἱ «Χαιρετισμοί» κι' οἱ βουλευτὰι μας ὄλοι με πόνο λένε στὴ Βουλὴ τὸ... εὐστατόν τους (χαίρε)!

Φεύγει κι' ὁ μῆνας μας αὐτός! Κι' ὁ Χέλμης (παραγγέλλει) νὰ δώσῃ φόρο οἰκοδομῶν ὁ κάθε τραγωδύτης! Ἐτσι διατάζει ὁ Ὑπουργὸς κι' ἔτσι νὰ γίνῃ θέλει γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται κοινῶς... σακκουλογούτης!

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Τὴν πρώτη μόλις τοῦ μηνός, ἡ τὴν πρωταπριλιά, ἀκούονται στὴν ὑπαιθρον νταουλία καὶ βιολιά. Εἶνε ἡμέρα τελετῆς καὶ πανηγυρισμοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει πρόβλημα ἐπαναπατρισμοῦ.

Χτίζουν ὀκέλλες τὰ χωριά κι' οἱ καμπούλες βίλλες με «κρέπ» ἀντικαθίστανται τσαρούχια καὶ ἀρβύ- (λες).

Στὸ Καρπενήσι στέλλονται μοντέλλων συλλογὰς ἐκτός τῶν ἄλλων γίνονται κι' αὐτὲς οἱ... ἐκλογὰς! Ψηφίζει ὁ κόσμος σύσσωμος τὸ Κόμμα τοῦ Φρα- (ράκη), συνδυασμὸς κατέρχεται... Πλαστήρα-Μανιαδάκη! Κάνουν κι' ἰ δύο τους δηλαδὴ, κοινῇ... σταυρο- (φορία) κι' ὁ «Κήρυξ» συγχωνεύεται μετὰ τὴν «Ἐλευθερία»!

Ὁ Χατζηπάνος κι' ὁ Μελάς ἀφίνουν τὰ τσακώματα ὁ Κύρου καὶ ὁ Τσουδερὸς θερμὰ τὰ χέρια δίνουν, ὁ Ντίνοσ μετὰ τὸν Σοφοκλὴ ἐνάβουνε τὰ κόμματα καί... Σιαμαῖοι ἀδελφοὶ ἀρκίζονται νὰ γίνουν!

Ὁ Μαρκεζίνης συμμαχεῖ μετὰ τοῦ Τσιριμάκου κι' ὀρίζουνε τοῦ Κόμματος τὸν Ζέρβα πλῆρεδούσιο. Τ' ἀρνία μας ἐκτοπίζουνε τὰ βᾶδια τοῦ Μαρόκου καὶ Πάσχα προημνύεται τρικουβερτο καὶ πλουσιο!

Τὸν Πεταλὰ στὰ χέρια του ἔχει ὁ ἀνακριτὴς τῆς Ἐφορίας κλείνουνε, γιὰ πάντα, τὰ τεφετέρια κι' ὁ Χέλμης, ὁ Πιλάτος μας κι' ὁ ἀρχισταυρωτὴς, αὐτὴ τὴ μερὰ καθεταὶ με... σταυρωμένα χέρια!

ΜΑΪΟΣ

Προβάλλει μῆνας ζωηρὸς καὶ μῆνας εὐειδῆς κι' οἱ συμπολίται καταργοῦν γραβδάτα καὶ κολλάρια. Μὰς δίνει ἡ Οὐλὲν τὸ μερὰ τὴν ἐβδομάδα δις κι' ὁ Ὑπουργὸς Διανομῶν μοιράζει... μπακαλιάρο!

Πλέκουν στεφάνια συνεχῶς κι' εἰδύλλια οἱ νέοι κι' ἐρώτων ἀνεμὸς, παντοῦ, αὐτὸν τὸν μῆνα πνέει. Φουντώνουν απ' τὸν ἔρωτα μικροὶ τε καὶ μεγάλοι καὶ φόρον... «φουσκοβεντριάς» ὁ Χέλμης ἐπιβάλλει!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Βρισκόμαστε στοῦ ἔτους μας τὸ πρώτο τὸ ἐξάμηνον καὶ σοὺ θυμίζουν οἱ ἀστροὶ τοὺς παῖδας εἰς τὴν Κά- (μινον).

Φτάνει σαράντα τὴν ὀκτῶ, στὴν ἀγορὰ ὁ τράνος, στὸ Κερατσίνι κάνουνε ἐμφάνισιν δύο κήπῃ, ἀπὸ τὴν πιάτσα χάνεται ὁλότελα ὁ πάγος κι' ὁ Ὑπουργὸς διανομῆς μοιράζει... ἀνθρακίτη!

Δουλεῖ «φούλ» ἡ κάθε πλάξ καὶ κάθε ἀκρογιάλι κι' ἐξαπολύει ὁ Χέλμης μας ἀγέλες φορατῆδων, διότι αὐτὴ τὴν ἐπαχὴ ἐκτάκτως ἐπιβάλλει (δων)!

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ο Καύσων παρατείνεται, αψάει μάλλον πάντα
και δείχνει το βαρόμετρον υπό σκιάν, σαράντα.
Λίγη δροσούλα το κοινόν του κάκου αναζητά
και τόν... ψ υ υ ρ ο τόν πόλεμο κι' ο Στάλιν
(σταματά).

Κι' αν πνέη... πνέει μένεα κατά του Τίτο τώρα,
γιατί έπαψε το χέρι του να είναι το ζερβί
και η Σερβία, ούτω πώς, η πιο πιστή του χώρα,
τόν τελευταίο τόν καιρό τόν άφησε... «Σερβί»!

Ο Τουρισμός μας βρίσκεται σ' όλη του την άκμή
και ξένοι αρχαιοφίλοι μας έρχονται γραμμή,
για ν' απολαύσουν τα γυμνά κι' ωραία μας αγάλ-
(ματα).

Ο Χέλμς, έν τώ μεταξύ, με τα πολλά έντάλματα,
μάς έχει γδύσει όλους δισκο-
και βλέπουμε στο Ζάππειο χιλ' αλ' αλ' ο λους!

ΑΥΓΟΥΣ.

Απαίνει ο μήν «ντεμ-σαιζόν» και άνευ αντίρρ-
(σεως).

η άγουρίδα γίνεται αυτό το μήνα μέλι.
Και το δεκαπενταύγουστο, ήμεραν της Κοιμήσεως,
γιορτάζουν μεγαλοπρεπώς του Ο.Η.Ε. τα μέλη!

Στην Άλβανία γίνονται πολλές μεταβολές,
αντικαθίσταται ο Έμβερ απ' το Στρατάρχη... Σέχο
κι' όσάκις έναντιόν μας άρχίζει, άπειλές,
μπορεί ο Έλλην, κάλλιστα να τ' άπάντηση...
(Σ' έ χ ω!...)

Του θέρους ύπολείπονται ήμέρες μόνο λίγες,
ο καύσων που μάς έσφιγγε άρχίζει να ξεσφίγγη.
Φορολογούνται — πλύν αυτού — και οι παχείες
(οι μνίγες)
κι' ο Χέλμς βγάξει φυσικά κι' από τις... μνίγες
(ξύγκι!)

ΣΕΠΤΕ. ΒΡΙΟΣ

Αρχίζει το φθινόπωρον, έν πάση συντομία
και κάνει την εμφάνισή ο μούστος έν 'Αθήνας.
Είν' έποχή που εύνοϊ την μελισσοκομία
και χαίρονται κι' αγάλλονται της χώρας οί... κ η-
(φ ή ν ε ς!)

Η Αίτνα κι' ο Βεζούβιος καπνίζουνε ξανά
και ο Ρωμός, στο μεταξύ, τό... κ ά π ν ι σ μ α
(ξεχνά).

διότι στο τσιγάρο του, — κανείς δέν άμφιβάλλει, —
την είκοστή του αύξηση ο Χέλμς έχει βάλει!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Γά γιοματάρια, ως γνωστόν, άνοίγουν τέτοιον μήνα
και πέφτουν με τα μούτρα τους οι πότες στη ρε-
(τσάνα).

Καινούργιο ριζί «σαρανσόν» το Κράτος παραγγέλλει,
και σπενδεί, όπως πάντοτε, να δώση και κατάρο.
Το Άστεροσκοπείον μας κομήτην αναγγέλλει
κι' είν' ο κομήτης, άσφαλώς, τών... σκουπιδιών το
(κάρρο!)

Γι' άτομικές ένέργειες και όπλα άτομικά,
μιλά με δέος το κοινόν, μα και με περιέργεια.
της εύκαιρίας δράττεται ο Χέλμς φυσικά
κι' αυτήν υος την... ά τ ο μ ι κ η φορολογεί
(έ ν ε ρ γ ε ι α!)

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Οι σόμπες και τα τζάκια μας φουντώνουν σαν κα-
(μίνι)

και δίχως ύλη καύσιμη δέν μένουν ούτε ώρα,
διότι την Παιδεία μας ο Τσάτσος διευθύνει
και βρίθουνε τά... κ ο ύ τ σ ο υ ρ α σ' ολόκληρη
(τη χώρα!)

Η Α.Δ.Ε.Δ.Υ. συνέρχεται και κάνει φασαρία,
διότι περικόπτεται τών μισθωτών το δόρο
κι' ο Χέλμς ο Δημήτριος, μ' αυτή την εύκαιρία,
προσθέτει στους ύπάρχοντες και... ά π ε ρ γ ο υ ν-
(τ ω ν φόρο).

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ο τελευταίος τών μηνών προβάλλει ώρισμένως,
με πανηγύρια και ιορτές, αίσίως φορτωμένος.
Τα κάλαντά τους τρέχουνε και λένε τ' άγοράκια,
κρατώντας, όπως πάντοτε, ωραία β α π ο ρ ά κ ι α.
Άλλα στον Χέλμη γίνεται και τούτο φεύ! γνωστών
και τσεκουρώνει τα παιδιά με... φ ό ρ ο έ φ ο-
(π λ ι σ τ ώ ν!)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Καταργεί τόν πόνο, τις θλίψεις,
τις καχές άναμνήσεις

Ο ρεσόκοπος Άμερικανός δικη-
γόρος ένωϊσε ένα κρυφό πανικό, ό-
ταν είδε τη νέα κι' όμορφη γυναίκα
του να ύποδεχεται τόν επισκέπτη
τους... Γιατί ήξερε ότι είχε άγο-
πήσει άλλοτε τρελλά αυτό τόν άν-
θρωπο κι' ότι είχε άποπειραθή ν'
αυτοκτονήσθ έξ αίτίας του.

Κι' όμως τώρα ή νέα γυναίκα κύ-
ταζε στα μάτια τόν πρώην άγαπη-
μένο της και τού χαμογελούσε ή-
συχα, χωρίς να διστάση καθόλου ή
να δείξη πώς τόν άναγνώριζε! Δέν
θυμόταν καν πώς τόν είχε ξαναδ-
ή άλλοτε! Τόσο τέλεια είχε σβύσει έ-
νας ψυχίατρος απ' τη μνήμη της τήν
άνανηψη του ανθρώπου αυτού και
τού άτυχου έρωτάς τους...

Είχε κατορθώσει το θαύμα αυτό
με τόν ύπνωτισμό. Κι' έτσι ή γυναί-
κα του δικηγόρου δέν θυμόταν πιά
καθόλου τόν άνθρωπο, που λίγο εί-
χε λείψει να καταστρέψη τη ζωή της.

Έξ ίσου έκπληκτικά είναι εκείνα
που κατορθώνει κανείς με τόν αυθυ-
πνωτισμό, ύπνωτισμός δηλαδή μό-
νος του τόν εαυτό του και επιβάλ-
λοντας του ό,τι θέλει να επιτύχη. Ο
δόκτωρ Ε. Στράους, τού Νοσοκο-
μείου Σαιν - Μπαρτολόμιους τού
Λονδίνου, δημοσίευσε τελευταίως στη
Βοετανική Ιατρική Έφημερίδα ένα
άρθρο εξαιρετικά ένδιαφέρον γι' αυ-
τό το θέμα.

Μεταξύ τών άλλων, συνιστά να
μάθουν να αυθιπνωτίζονται οι κα-
τάσκοποι κι' οι μυστικοί πράκτορες,
για να έξασφαλίζουν τη διαφύλαξη
τών μυστικών που κατέχουν, σε πε-
ρίπτωση πολέμου. Με την κατάλληλη
έξάσκηση — βεβαίως ο δόκτωρ —
μπορεί να γίνουν άναίσθητοι στους
πόνους και στα βασανιστήρια, να
κοιμούνται όποτε θέλουν και να πα-
θαίνουν άμνησία προκειμένου για
πράγματα που δέν πρέπει να φανε-
ρουν. Έτσι, δέν θαχουν πιά έπί-
δραση άπάνω τους ούτε και οι πε-
ρίφημοι «κόρροι της αλήθειας».

Ακόμη εύρύτερες δυνατότητες τού
αυθιπνωτισμού μάς παρουσιάζει σ'
ένα νέο βιβλίο του ο διακεκριμένος
Νεοϋορκέζος ψυχολόγος Άντριου
Σάλτερ. Το έργο του αυτό είναι μια
έκδρομη στα βασίλεια της ύποβολής
και τού ύποσυνειδήτου.

Ο δόκτωρ Σάλτερ πιστεύει ότι
με τόν αυθιπνωτισμό μπορεί καθε-
νας να καταργήσθ το σωματικό πό-
νο, να θεραπευθή απ' την άπνία,
να αύξησθ ή ένεργητικότητα του,
να κόψη το πιστό ή το κάπνισμα, να
έξασλειψθ το «τράκ» της πρώτης δη-
μοσίας έμφάνισως στη θεατρική
σκηνή, κλπ. Υποστηρίζει δε τις ά-
πόψεις του με θετικά στοιχεία, γε-

γονότα και μαρτυρίες άξιόπιστων
προσώπων.

Ο γνωστός π. χ. Άγγλος ήθο-
ποιός Ιβόρ Νοβέλλο βεβαίως ότι,
μετά την έφαρμογή της μεθόδου τού
αυθιπνωτισμού, δέν μπορούσε πιά
να δη τσιγάρο, επί πολλές βδομά-
δες.

Γιά ν' άποδείξη την άποτελεσμα-
τικότητα τού αυθιπνωτισμού, ο Σάλ-
τερ έκαμε το έξης πείραμα: Άφου
ένας βοηθός του αυθιπνωτισθήκε, έ-
νας έμπειρος παλαιστής τού «ζιού-
ζιτσου» έφήρμασε πάνω του τα όδυ-
νηρότερα «κλειδιά» και «λαβές» της
ιαπωνικής αυτής πάλης, που θακά-
ναν και τόν άνθεκτικότερο άκούη
άντρα να ούρλιασθ από πόνο, να
παραλύσθ και να παραδοθ άμέσως.

Ο βοηθός λοιπόν τού δόκτορος τή
ύπασθ όλα άτάραχος, χωρίς να φα-
νι πώς πονούσε καθόλου!
Έπειτα ο Σάλτερ τού ζήτησε ν'
απαλλάξθ τόν εαυτό του απ' την
ύπνωτική ύποβολή. Άμέσως άρχισε
να πονι διπλά, γιατί είχε πάθει ήδη
διάφορα στραμπουληγμάτα, που δέν
τά αισθανόταν όσο ήταν ύπνωτισμέ-
νος. Όταν ξαναύπνωτισθήκε, έλει-
ψαν και πάλι οι πόνοι, ως διά μα-
γείας.

Όλοι μας συμβαίνει να ξεχνούμε
κάτι, να παθαίνουμε διαλείψεις της
μνήμης. Απ' το συνηθισμένο αυτό
φαινόμενον ως τη μερική ή ολική ά-
μνησία είναι μικρή ή άπόσταση. Ο
Σάλτερ λοιπόν ύποδεικνύει τόν τρό-
πο να προκαλή καθένας άμνησία
στον εαυτό του και να ξεχνάσθ έτσι
τά λυπηρά γεγονότα.

Ο δόκτωρ Σάλτερ μεταχειρίζεται
τις λέξεις σαν «κλειδιά», που κλει-
δώνουν το ένσυνειδήτου κι' άνοίγουν
το ύποσυνειδήτου. Για να ύπνωτισθ
π. χ. μεταχειρίζεται φράσεις όπως
οί έξης: «Τα μάτια σας είναι Βα-
ρεία... Είσαθε πολύ κουρασμένος...
Θέλετε να κοιμηθήτε...».

Το μέντιουμ συστήνεις άβέλτητα
τις λέξεις «βαρεία, κουρασμένος,
κοιμηθήτε» με τα συνεισθημάτα πού-
χει δοκιμάσει πολλές φορές. Ο ύ-
πνωτιστής ξαναλέει επανειλημμένως
αυτές τις λέξεις, κι' έτσι βυθίζεται σε
ύπνωσις το μέντιουμ.

Προκειμένου περ' αυθιπνωτισμού,
πρέπει να σκέπτεται κανείς αυτές
τις λέξεις.

Γιά να επιτύχη ο ύπνωτισμός,
χρειάζεται άπόλυτη πνευματική συγ-
κέντρωση τού μέντιουμ. Να γιατί
κυττάζει στα μάτια τόν ύπνωτιστή,
ή άκούει τούς ρυθμικούς χτύπους έ-
νός μετρονόμου, ή καρφώνει τα μά-
τια του σ' ένα λαμπρό σημείο. Με
καθένα απ' αυτούς τούς τρόπους έ-
πιτυγχάνεται ή αυτοσυγκέντρωση,
κι' έπομένως ο ύπνωτισμός.

Όσον άφορά τώρα την άπόδοσι
και την εργατικότητα, ο δόκτωρ
Σάλτερ πιστεύει ότι πολλοί άνθρω-
ποι δέν άντιλαμβάνονται τις κρυφές
τους δυνατότητες, γιατί τούς δένουν
προκαταλήψεις — δημιουργημένες
συνήθως απ' την παιδική τους ήλικία.
Αυτά λοιπόν τα έμπόδια έξασφάνι-
ζονται με τόν αυθιπνωτισμό, κι' ή
ζωή γίνεται εύτυχέστερη και πιο έ-
πιτυχημένη. Δέν έπεται βέβαια μ'
αυτό ότι με τόν ύπνωτισμό είναι δυ-
νατόν να γίνη κανείς... Καρούζο,
ένω δέν μπορεί να τραγουδήσθ!

Ένδέχεται όμως νάχη π. χ. κάποια
λανθάνουσα συγγραφική ικανότητα
και να καταπνίγεται το ταλέντο του
από φόβο ή άγωνία. Ο αυθιπνωτι-
σμός τού έπιτρέπει τότε να το έ-
λευθερώσθ και να τ' άναπτύξθ.

Αν ή τεχνική τού αυθιπνωτισμού
διαδοθ παντού, μπορεί να δημιουρ-
γηθ στο μέλλον μια κοινωνία σχε-
δόν τέλεια, χωρίς θλίψεις και πόνους,
δίχως άναμνήσεις άτυχων έρώτων και
άποτυχιών, και συνεπώς χωρίς τύ-
ψεις και έφιάλτες. Θάναί όμως άρα-
γε καλλίτερος απ' τόν σημερινό ο
κόσμος αυτός, που θ' άποτελήται
μόνον από έπιτυχημένους;...

Δ. ΨΑΘΑ

χισε κι' έπεσε μέσα στο άφρότο
καρέ της δεσποινίδας Άλεξ.
— Παναγίτσα μου! στρίγγλισε
ή Άλεξ, πασαλειμένη απ' τις
σάλτσες, και παραπέντε να λιπο-
θυμώσθ.

Ο κυρ - Άντρέας, χωρίς να κά-
σθ καιρό, άρπάζει το πιλάφι που
βρισκόταν μπροστά του, κάνει έ-
να δήμα και το άδειάζει ολόκλη-
ρο στο κεφάλι της γυναίκας τού
μεθυσμένου. Το θέαμα που άκο-
λούθησε ήταν γραφικό. Η κυρία
απέκτησε ένα πιλαφένιο καπελλά-
κι στα μαλλιά της, ένω μέσα στο
καρέ της είχαν πέσει επίσης ρύ-
ζια, σάλτσες, γαρίδες και άλλα
καρκευμάτα.

Άκολούθησε σαματάς τρομα-
κτικός:
— Άτιμε! φώναξε ο μεθυσμέ-
νος.

— Σ' έφαγα! φώναξε ο κυρ -
Άντρέας.

Κι' ένω ο κόσμος χαχάνιζε ση-
κώθηκε άπάνω πάλι έπιβλητικός
και βαρύγδουπος ο Ζάν.

— Άισχος! είπε.

Άλλά την ίδια στιγμή τού
ήλθε μια μπανάνα μέσ' τα μου-
τρα κι' ένα φιρίκι μήλο στο κε-
φάλι, και σαν να ήταν αυτό το σύνθημα
όλες οι φρουτιέρες άδειασαν στη στιγ-
μή και μήλα, πορτοκάλια, μπανάνες
πέφταν βροχή στο κεφάλι τού Ζάν Βλα-
μένου.

Συμπλοκή.

Ανέτρεψε τις καρέκλες ο κυρ - Άν-
τρέας και προσπαθούσε, να χώσθ στο
στόμα τού μεθυσμένου τ' άποφάγια τού
κοτόπουλου. Φασαρία. Φωνές. Άστυνα-
μία. Κι' ή οικογένεια Βλαμένου, μαζί με
μερικούς άλλους θαμνένους συνεχίσαν το
ρεβεγιόν τους στο τμήμα, όπου βρυχό-
ταν ο Ζάν:

— Κάφροι! Κάφροι! Κάφροι!
Δ. ΨΑΘΑΣ

***

ΧΙΟΥΜΟΡ

Κάποιος έπαρχιώτης έγκατεστημένος
από χρόνια στην πρωτεύουσα δέκεται
τον ξάδερφό του, που μόλις έφτασε απ'
το χωριό, στο σπίτι του. Το μεσημέρι,
αφού έφαγαν και ήρθε ή ώρα τού φρού-
του, τού λέει:

— Ξάδερφε, δέν τραγουδάς κάτι;
— Δέν τραγουδώ ποτέ, άποκρίθηκε ο
ξάδερφος.

— Τότε δε μάς σφυράς κάτι; τού εί-
πε κάποιος καλεσμένος που ήθελε να τόν
πειράξθ.

— Φυρίζω συχνά ζυμα είμαι στα χω-
ράφια μου, άποκρίθηκε ο χωρικός, αλλά
τότε τα ζώα είναι μακριά από μένα
κι' όχι πλάι μου!

— Κατά το τελευταίο σας ταξίδι έ-
πισκεφθήκατε τη Ρώμη; ρωτούν ένα νεό-
πλουτο.

— Μάλιστα. Άλλά έπειδή ήμαστε
δισαπτικοί, ή γυναίκα μου γύρισε τη μι-
ση πόλη κι' ένω την άλλη μισή κι' έτσι...
τά είδαμε όλα!...

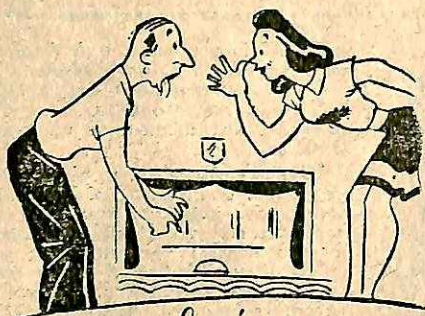
— Θάθελα, λέει ή Νίνα, να έκδικηθώ
τόν άρραβωνιαστικό μου, τόσο σκληρά
που να θυμάται την έκδική μου σ' όλη
του τη ζωή.

— Να τόν πάρης άντρα σου τότε!
της άπαντάει ή φίλη της.

Μια γυναίκα προσήχθ στο δικαστή-
ριο με την κατηγορία ότι είχε έπιτεθ
έναντιόν ένός εισπράκτορος τού Έθν. Ί-
δρυματος Ραδιοφωνίας την ώρα που είχε
πάει σπίτι της — για να εισπράξθ τη
σύνδρομη και τούσπασε το κεφάλι. Ο-
ταν ο δικαστής τη ρώτησε γιατί το έ-
καμε αυτό, ή κατηγορουμένη άπάντησε:

— Ποιος τού είπε νάβθ το βράδυ...
κ. Πρόεδρε; Ήταν σκοτάδι και τόν πή-
ρα για τόν άντρα μου!...

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΣΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΛΑΝΟΣ, 58 χρόνων, βιομήχανος. Κα ΤΖΕΝΝΥ ΜΕΛΑΝΟΥ, 42 χρόνων — πολύ νεαρούσα — γυναίκα του. ΤΑΚΗΣ ΛΗΛΟΠΟΥΛΟΣ, 27 χρόνων, επαγγελματίας γόης και «φλέρτ» της κυρίας Μελανού. ΛΙΛΑ ΠΑΡΔΑΛΗ 25 χρόνων, επαγγελματίας γόισσα και «φλέρτ» του κ. Μελανού.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο κοινό διαμέρισμα της δεσποινίδος Λίλας Παρδαλή).

ΜΕΛΑΝΟΣ (με τράκ ραμολιμέντου): ... Αγάπη μου, θα μου επιτρέψεις να σου κάνω ένα μικρό δώρο για την Πρωτοχρονιά. (Ανοίγει με τρεμούλα όθιμο έρσ-στού ένα στενύμακρο δελουδένιο κουτί και της δείχνει ένα περίφημο κολλιέ από γνήσια «μαύρα» μαργαριτάρια). 'Ελπίζω να σ' άρεση!

ΛΙΛΑ (Μ' ένθουσιασμένο επαγγελματισμό): Αγάπη μου! Είνε θαύμα! (Τόν αγκαλιάζει παράφορα). Σε λατρεύω!... Το δικό μου δώρο, χρυσό μου, είναι η καρδιά μου! Στη χαρίζω!

ΜΕΛΑΝΟΣ: Σ' εύχαριστώ, λατρεία μου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετά μιά ώρα, στο ίδιο διαμέρισμα. Η Λίλα βρίσκεται στην αγκαλιά του Τακή).

ΛΙΛΑ: ... Πώς λυπάμαι γλυκέ μου, που δεν είχα να σου αγοράσω ένα δώρο! Ευτυχώς, κάποιος γερόβλακας θαυμαστής μου, μούφερε ένα θαυμάσιο κολλιέ από μαργαριτάρια. Θα στο χαρίσω, χρυσό μου, κι εσύ θα πουλήσεις το περιδέραιο και θ' αγοράσεις ό,τι θέλεις!... (Βγάζει

απ' το συρτάρι της τουαλέτας το δελουδένιο κουτί, τ' ανοίγει και του το προσφέρει). Σ' άρεσει;

ΤΑΚΗΣ: Είμ' ένθουσιασμένος, αγάπη μου, για τη θυσία σου! Αυτό είναι μι' άποδειξις πως μ' αγαπάς αληθινά!

ΛΙΛΑ (μ' ερωτική συγκίνηση): Σε λατρεύω!

ΤΑΚΗΣ (παθητικά): Όχι όσο εγώ!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε μιά ώρα στο σαλόνι του ζεύγους Μελανού).

ΤΑΚΗΣ (φιλάει με πολλές προφυλάξεις την κυρία Μελανού): Γλυκειά μου αγάπη, ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος!...

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: ... 'Ας είναι ο χρόνος της μεγάλης ευτυχίας μας, αγάπη μου!... (Ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει ένα περίφημο μονόπετρο «μπριγιάν» μπλέ-μπλάν). Μωρό μου, αυτό είναι για σένα! Μου το χάρισε το μεσημέρι ο άντρας μου, αλλά θα φτιάξω ένα ψεύτικο πανομοιότυπο που θα το φοράω!

ΤΑΚΗΣ: Λατρεία μου! Αυτή είναι μιά άποδειξις πως μ' αγαπάς αληθινά!

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: Σε λατρεύω!

ΤΑΚΗΣ (το θαυμάζει): Είνε τεράστιο!

Πόσο κάνει αραγε;

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: 'Ο κοσμηματοπώλης τώδωσε για τετρακόσιες χρυσές λίρες. Είνε απ' τα λίγα που κυκλοφορούν. Σκέψου! Το πούλησε η Γκρέτα Γκάρμπο μιά μέρα που είχε πατιρίματα!

ΤΑΚΗΣ (συγκινείται και ύποκπτει στην εξάφνη έμπνευσι): Κρίμα! το δικό μου δώρο είναι πολύ πιο φταγό! (Βγάζει απ' την τσέπη του το περιδέραιο με τα μαργαριτάρια).

(Αγκαλιές, φιλιά, ένθουσιασμοί).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο διαμέρισμα, του ζεύγους Μελανού).

ΜΕΛΑΝΟΣ (Βλέπει άπάνω στην τουαλέττα το κουτί με τα μαργαριτάρια, ανοιχτό): Τι είν' αυτό;

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: 'Η θεία Κάκια μου το χάρισε, ή καυμένη! Δεν είν' έκτακτο;

ΜΕΛΑΝΟΣ: Περίφημο!... (Παίρνει το κουτί και το περιεργάζεται). Μωρέ ίδιο είναι!

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: Τι είπες;

ΜΕΛΑΝΟΣ: 'Εγώ; Τίποτα... (Σηκώνει τη μικρή βάση στο εσωτερικό του κουτιού και διαβάζει: «Στη Λίλα μου με όλη μου τη λατρεία, Γιώργος»). 'Ε... Εί-

νε το ίδιο που χάρισα στη Λίλα! Πώς διάολο δοέθηκε στα νέρια της θείας Κάκιας; (Μένει άπολιθωμένος).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι της Λίλας)

ΤΑΚΗΣ: ... 'Εγώ, μωρό μου, δε σ' έ-

χω έσένα για να μού κάνης δώρα. 'Υπάρχουν άλλες γι' αυτή τη δουλειά! Γι' αυτό λοιπόν για να σ' αποδείξω πως ε-σύ μόνο είσαι ο έρωτάς μου, σου χαρίζω αυτό το μοντέρνο μπριγιάν που κάνει τετρακόσιες λίρες και το πούλησε η Γκρέτα Γκάρμπο μιά μέρα που είχε πατιρίματα!

ΛΙΛΑ (έκθαβη): Δεν ξέρω τί να πώ! Νομίζω πως είναι όνειρο!

(Φιλιά).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Την άλλη μέρα. Στο ίδιο διαμέρισμα της Λίλας).

ΛΙΛΑ: ... Σου φύλαξα τη δική μου σουμπρίζ για σήμερα!

ΜΕΛΑΝΟΣ (σοδάρ): Δείξε μου πρώτα τα μαργαριτάρια σου!

ΛΙΛΑ: ... Κάτσε να δης! 'Εχε ύπομονη και μη με διακόπτης.

ΜΕΛΑΝΟΣ (έξαλλος): Δείξε μου, είπα, τα μαργαριτάρια σου!

ΛΙΛΑ (γλυκύτατα): ... Κύτταξε πρώτα το δώρο σου! (Του δείχνει το δαχτυλίδι).

'Εχει δέσιμο γυναικείο με θα το κάνης ανδρικό! Κοστίζει τετρακόσιες λίρες και το πούλησε μιά μέρα η Γκρέτα Γκάρμπο στα πατιρίματά της!

ΜΕΛΑΝΟΣ (έμβρόντης): 'Ε... Που το βρήκες;

ΛΙΛΑ (που βρίσκει κείνη τη στιγμή τη δικαιολογία): Το άνταλάξα με το κολλιέ! Γι' αυτό δεν τώχω!

ΜΕΛΑΝΟΣ (με το αίμα στο κεφάλι): Μήπως... Μήπως κάποια θεία Κάκια... δηλαδή θέλω να πώ κάποια κυρία Κάκια μεσολάβησε γι' αυτή την αλλαγή;

ΛΙΛΑ (άρπάζει την εύκαιρία): 'Ακριβώς! Μιά κυρία Κάκια. Δεν ήταν πρώτης τάξεως επίχειρησις;

ΜΕΛΑΝΟΣ: Ασφαλώς! (Μέσα του).

Την ήλιθια τη γυναίκα μου! Το κολλιέ δεν κάνει ούτε πενήντα λίρες!

ΛΙΛΑ: Στο χαρίζω για να μού χαρίσης τη... μικρή πολυκατοικία σου της στου Λεβίδη και μού την υποσχέθηκες!

ΜΕΛΑΝΟΣ: ... Όχι, κράτησε το ακόμ-

μη! Ξέρεις δεν είμαι βέβαιος αν έχω δικαίωμα, γιατί την έχω αγοράσει επί κα-

τοχής.

Σκηνή 7η

(Στο σπίτι του Μελανού)

ΜΕΛΑΝΟΣ (μπαίνει κατηφής):... Τζέννυ...

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: Όριστε.

ΜΕΛΑΝΟΣ: Πού είναι το δαχτυλίδι σου;

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ (δείχνει το ψεύτικο): Νάτο! Δεν βλέπεις που το φορά;

ΜΕΛΑΝΟΣ (έμβρόντης):... Περίεργο!

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ: Γιατί;

ΜΕΛΑΝΟΣ: 'Όχι, έτσι μούρθε και είπα «περίεργο». (Κουνάει το κεφάλι του και τσιμπιέται για να βεβαιωθεί πως είναι ζώνιος)...

Κι όμως τέτοιο μπριγιάν δεν είν' εύκολο να βρεθί!

Σκηνή 8η

(Τηλεφωνικά).

ΛΙΛΑ (στον Τακή): ... Είσ' ένας κοινός, έλεεινός παληάνθρωπος!... Πήγα σήμερα στον κοσμηματοπώλη και με βε-

βαίωσε πως το «μπριγιάν» είναι ψεύτικο!

ΤΑΚΗΣ: 'Ω, Θεέ μου!... Φαίνεται η Μελανού έκανε λάθος και μούδωσε το ψεύτικο πούφιαξε για τον άντρα της αντί να μού δώση το αληθινό!...

ΛΙΛΑ: 'Η Μελανού στώδωσε;

ΤΑΚΗΣ: Ναι! 'Ηταν δώρο του άντρός της. Κλείσε το τηλέφωνο να την πάρω να το ανταλλάξουμε. (Κλείνει και παίρνει την Κα Μελανού). Τζέννυ μου, γεια σου. Ξέρεις... το μπριγιάν που μούδωσε έμε-

να ήταν το ψεύτικο...

Κα ΜΕΛΑΝΟΥ (παιχνιδιάρικα): 'Ε, φυσικά, χρυσό μου! Μόνον εσύ κάνεις δώρα γνήσια μαργαριτάρια που γράφουν μέσα στο κουτί αφιερώ-εις για κάποια Λίλα με τα γράμματα τού συζύγου μου!

'Εχεις, λοιπόν, φίλη σου και τη Λίλα που κοροιδεύεις χοντρικώς και μαδαι τον άντρα μου! 'Εχε την! 'Από αύριο θα τον παρακολουθώ βήμα προς βήμα. Κι' όσο για «φλέρτ»... υπάρχουν τόσο άωρο-

φοι νέοι στην όκελλα μας!... Χρόνια πολλά!... (Κλείνει).

ΤΑΚΗΣ: Χροσουζικός χρόνος θα είν' ο φετεινός!

(Αύλαία)

ΕΦΙΛΟΝ

Η περιποίηση του προσώπου και του σώματός σας αποτελεί αναμφισβήτητη την καθημερινή φροντίδα σας. Φυσικά, προσέχετε περισσότερο το μακιγιάζ σας, όταν πρόκειται να πάτε σε μιά κοσμική συγκέντρωση, σ' ένα χορό, κλπ. 'Αλλ' οι φροντίδες σας πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερες τις ημέρες των εορτών, γιατί έτσι μό-νον θα μπορέσετε να κάμετε την όμορφιά σας να λάμψη και να προκαλέση το θαυμασμό εκείνων που θα σας ι-δούν. Μην ξεχνάτε, έξ άλλου, ότι το ισχυρό φως ενός κοσμικού σαλονιού είναι αμείλικτο και ότι δεν συγχωρεί την παραμικρή παράλειψη ή αμέλεια.

'Αλλά τί πρέπει, λοιπόν, να κάμετε; Ούτε λίγο, ούτε πολύ, οι φροντίδες σας πρέπει ν' αρχίσουν δυο μέρες πριν απ' την ημέρα, που θα πάτε σε μιά κοσμι-κή συγκέντρωση. 'Ας τις δούμε με τη σειρά τους:

Δυο μέρες πριν

1. «Σαμπουάν», «μίζ - αν - πλζ», περιποίησης των χειρών και των ποδιών.

2. Καθάρισμα του προσώπου με μιά λιπαρή κρέμα, που θα την βγάλετε κατόπιν μ' ένα κομμάτι βαμβάκι, που θα το βρέξετε λίγο μέσα σε νερό.

3. Για να ξεκουράσετε και να αναζωογονήσετε το δέρμα σας είνε καλό να πάρετε ένα ατμόλου-τρο. Θα χρειασθίτε γι' αυτό μιά λεκάνη με βραστό νερό, όπου θα προσθέσετε λίγο ανθόνερο και βεν-

Μερικές απαραίτητες οδηγίες

ζόν. 'Απλώστε μιά πετσέτα γύρω στο κεφάλι σας, ώστε να σχηματίσετε ένα είδος φράγματος και να περικλείσετε τον εώδη ατμό, που βγαίνει από τη λεκάνη, μέσα σ' αυτό. Το νερό πρέπει ν' ανανεώνεται συνεχώς για να διατηρηται σταθερή ή θερμοκρασία του. Θα μείνετε σκυμμένη πάνω από τη λεκάνη 20 λεπτά. Θα σκουπισθήτε κατόπιν ελαφρά. Μπορείτε επίσης να προμηθευθήτε ή να ενοικιάσετε μιά ειδική συσκευή για ατμόλουτρα. Μέσα σ' αυτή θα βάλετε ζεστό νερό, ανθόνερο και βενζόη.

4. Είνε απαραίτητο να περιποιηθήτε τον έντερικό σω-λήνα σας. Θα πείτε ένα ποτήρι ζεστό νερό το πρωί, προ-τού βάλετε τίποτο άλλο στο στόμα σας. Το ίδιο θα κά-μετε και κατά τις επόμενες μέρες. 'Αποφεύγετε τα οινό-πνευματώδη ποτά, τα πλούσια γεύματα και τα ξενύχτια.

Την προηγουμένη

1. 'Αποφεύγετε τις κοπιαστικές και εξαντλητικές έρ-γασιες. Θα προσπαθήσετε να ξεκουρασθήτε όσο μπορείτε περισσότερο.

2. Μασάζ των χειρών, των καρπών και των βραχί-ων. Είνε απαραίτητο να τρίψετε τους άγκωνες σας με μιά ελαφρόπετρα. Θα ρίξετε μιά σταγόνα από χυμό πορ-τοκαλί, πρωί και βράδυ, μέσα στα μάτια σας για να τοκαλίψετε τη λάμψη τους. (Προσοχή! μόνο μιά σταγόνα).

3. Θα πάρετε το βράδυ ένα ζεστό μπάνιο και θα κοι-μηθήτε ένωρίς, χωρίς να βάλετε τίποτε στο πρόσωπό σας.

Την ίδια μέρα

1. 'Ετοιμάστε προ-σεχτικά όλα τα πράγ-ματα που θα σας χρει-ασθούν το βράδυ.

2. Θα κάμετε μιά μάσκα με άσπράδ, αυγού και θα την βά-λετε πάνω στο πρόσω-πό σας μ' ένα πινέλο. Θα την κρατήσετε μι-ση περίπου ώρα. Θα την βγάλετε κατόπιν με χλιαρό νερό.

3. Θα φτιάξετε τα νύχια σας και θα περάσετε με μπριγιαντίνη τα μαλλιά σας, για να μπορέσετε να τα χτενίσετε εύκολότερα.

4. Είνε καλό να κάμετε ένα ντους. Θα τρίψετε κατό-πιν όλο το σώμα σας με κολώνια.

5. Προτού αρχίσετε να ντύνεσθε, ξεπλώσθε σ' ένα σκοτεινό θάλαμο επί μερικά λεπτά. Κατά το διάστημα αυ-τό μπορείτε να βάλετε μιά χλιαρή κομπρέσσα πάνω στα μάτια σας. Κατόπιν θα κάμετε το μακιγιάζ σας.

Και τώρα να μερικές συμβουλές για το μακιγιάζ.

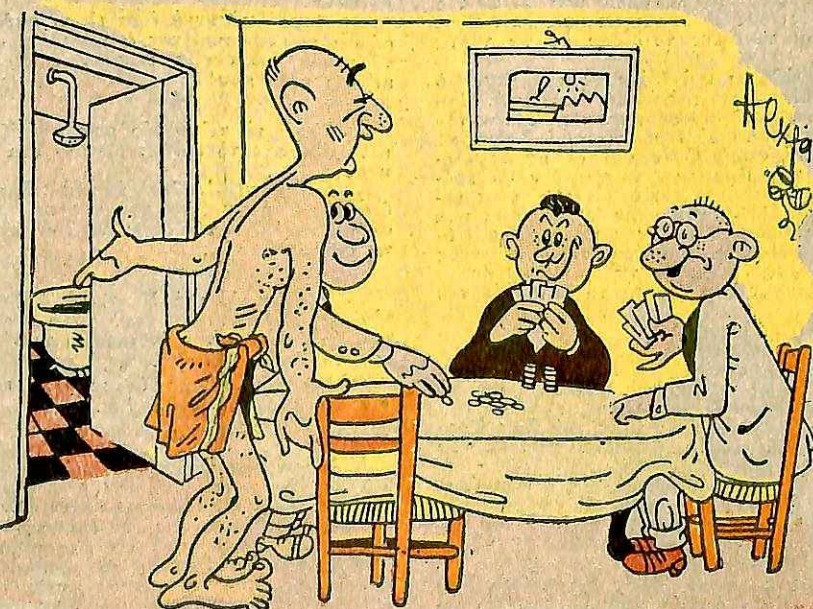
1. Κρέμα. Θα απλώσετε πρώτα πάνω στο πρόσω-πό σας την κρέμα ή το «φόν ντε τέν» της προτιμήσεώς σας. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι ήρεμες και προς τα επά-νω. Θα χρησιμοποιήσετε κατόπιν ένα ειδικό χαρτί για ξεμακιγιάρισμα, για να σκουπίσετε την κρέμα ή το «φόν ντε τέν» που περισσεύουν. Προσοχή! Δεν πρέπει να τρί-ψετε το χαρτί πάνω στο δέρμα σας.

2. Ρούζ. 'Αν το πρόσωπό σας είναι λεπτό και στενό, θα απλώσετε το ρούζ λίγο περισσότερο προς τα πλάγια και θα περάσετε επίσης μ' αυτό τους λοβούς των αυτιών. 'Αντιθέτα, αν το πρόσωπό σας είναι στρογγυλό, θα βά-λετε μιά ιδέα ρούζ πολύ ψηλά, προς τους κροτάφους.

3. Πούδρα. Θα πουδράρετε πρώτα ολόκληρο το πρόσωπό σας με μιά πούδρα πιο ανοιχτή από κείνη που θα χρησιμοποιήσετε κατόπιν για τα μάγουλά σας. Με την πρώτη πούδρα θα πουδράρετε επίσης το λαιμό, τους ώ-μους και το ντεκολτέ σας. Μην ξεχνάτε ότι οι πούδρες που έχουν το χρώμα της ώχρας δίνουν στο πρόσωπο πολύ λιγώτερη λάμψη κάτω από τον άπλετο φωτισμό ενός σα-λονιού παρά οι πούδρες «παστέλ». Οι ξανθές μπορούν να χρησιμοποιήσουν πούδρα «μωβ ροζέ», που δίνει στο πρό-σωπό τους μιά απαράμιλλη λάμψη. Θα αφαιρέσετε το πλεόνσσμα της πούδρας με μιά πολύ μαλακή βούρτσα.

4. Τά μάτια. Μεγαλώστε λίγο ι ή γραμμή των φρυδιών μ' ένα κραγιόν. Μπορείτε επίσης να περάσετε με μιά λιπαρή ουσία τα βλέφαρά σας. Μην χρησιμοποιήτε σκούρες κρέμες που κάνουν το βλέμμα πολύ σκληρό. Μην κάνετε επίσης κατάχρηση ρίμμελ.

5. Τα χείλη. Το ρούζ για τα χείλη σας πρέπει να ταιριάζει με το χρώμα που έχετε δώσει στα νύχια σας.

— 'Εμένα θα μού επιτρέψετε, μιά και με... γδύσατε να πάρω ένα μπάνιο;...

(Του 'Αρχέλαου)

Πρωτοχρονιάτικο διήγημα

378 λέο και πρόσχαρο. Φτωχό όμως κι' αυτό. Άρραβωνιάστηκαν. Ό γάμος τους θ' ακολουθούσε όταν θα γύριζε ο Γιώργος, και θα μπορούσε να φέρει λι-

Στο αεροδρόμιο δὲν εἶπε τίποτα. Δὲν ἤθελε ἀπὸ πῆ τίποτα σὲ κανένα, πρὶν τὸ πῆ σ' ἔκρινε. Κἀθότι μπροστὰ στὸ χειριστήριο καὶ φόρεσε τ' ἀκουστικά του. Μνηχανικά, ἄρχισε νὰ παίρνῃ τὰ ραδιογραφήματα. "Ὁξω εἶχε νυχτώσει. Τὶς σκιές τῆς παγωμένης νύχτας τὶς σκίαζαν κάπου - κάπου μακρινὲς ἀστράτες. Ξαφνικά, ὁ Γιώργος σκίρτησε· ὡς τ' ἀκουστικά του εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸν αἰθέρος τὸ μήνυμα ἀπὸ τὸ αεροπλάνο ποῦφανε πίσω τὴ Σόφει: «Βλάβη ἐσημειώθη εἰς δεξιὸν κινητήρα. Θὰ προσγειωθῶ μόνον μὲ τὸν ἀριστερόν». Ὁ ἀστυναυτὴς χλωμίωσε. Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ εἰς τὴλεφώνου ποῦ βοισκότα-

Κύτταζε ο Γιώργος ψηλά, με τὰ χέρια του σφιγμένα σὲ γροθιές, με τὰ νύχια μπηγμένα βαθειὰ στὶς χουφτες του. Ὁ κρύος ἄνεμος φυσοῦσε μὲ μανία, μὲ λύσσα.

Ξαφνικά, μέσ' τῇ νύχτᾳ, φάνηκε ἀπὸ ψηλὰ ὁ προβολεὸς τοῦ ἀεροπλάνου. Καὶ σὲ λίγο, πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου, πέρασε βαρεῖα, γρήγορη ἡ σκιά του. Τὸ ἀεροπλάνο προσγειωνόταν! Ὁ ἀσφυκτιστὴς ἔκλεισε τὰ μάτια του... Γιὰ πρώτη φορὰ, ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ τὸν ἀψηφονε, δὲν εἶχε τὸ θαρρὸς νὰ κυττάξῃ κατὰματα τὸν κίνδυνον... Μέσ' στὸ μυαλὸ του χοροπηδοῦσαν ἕνα σωρὸ πικρὲς σκέψεις: Κί' εἶχε βισοτῇ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν τύχην τοῦ τοῦς εἶχε στείλῃ τὸν ἀνθρώπον πρωτοχρονιάτικου της μπουναμαῖ... Ἀλλοίμονο, ἔστειλε γιὰ δεῦτερο μπουναμαῖ τὸ θάνατον!....

Δὲν ἄκουσε ἔκρηξι ὁ Γιώργος, δὲν ἄκουσε φωνές... Ξανάνοιξε τὰ μάτια του. Λίγα μέτρα μπροστά του, ἔβλεπε τὸ ἀεροπλάνο, ὁλόφωτο, μ' ἀναμένο πάντα τὸν προβολέα του, νὰ κυλάῃ ἡρεμα πάνω στὸ πεδίο προσγειώσεως. Θεέ μου! Ἦταν ἀλήθεια;... Ἦ προσγειώσι εἶχε γίνει;...

“Όλοι τρέχανε προς το αεροπλάνο
 πούχε σταματήσει. “Έτρεξε κι αυτός,
 με τα πόδια του πού τρέμαν. Είκοσι χέ-
 ρια άνοιξαν την πορτίτσα, κι’ άρπάξα-
 νε μ’ ένθουσιασμό τόν πιλότο πούχε πε-
 τύχει αυτή τη θαυμάσια προσγγείωσι χω-
 ρις κινήτηρε, μέσ’ στη θύελλα!... “Ο
 Γιώργος, σπρωγμένος από τόνσο κόσμο,
 βρήκε τη δύναμι νά σπρώξει κι’ αυτός,
 και νά βρεθεί δίπλα στη σκαλίτσα τών
 επιβατών. “Ένα ντελικάτο γυναικείο
 κορμί χύνηξε μέσ’ στην άγκαλιά του...
 “Η φωνή του ξεψύχουσε σά λυγμός στ’
 αυτιά της:

— Σόφη!...
Τὰ χρυσὰ μαλλιά της τάπαιρνε ὁ πα-
γωμένος ἄερας. Καὶ τὸ προσωπάκι της
φωτιζόταν ἀπὸ ἓνα αἰσιόδοξο χαμόγελο
ὅλο φῶς...
— Τρόμαξες;· τὸν ρώτησε τρυ-
φερά.

— Δὲ θὰ μ' ἔχανες. Εἶχα μιὰ προαί-
σθησι ὅτι θὰ σ' ἔβλεπα, ὅτι θὰ περνού-
σαμε μαζί τὴν Πρωτοχρονιά!...

Τὴν πᾶσαυτε μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον
πρὸς τὰ μικρὰ παρατηγμένην, ἐκεῖ ποὺ
δὲ φουσοῖς πολὺ. Τὸν ἄφησε νὰ τὴν πᾶν
Κι' ὕστερα, ἐκεῖ, μέσ' στὰ σκοτάδια,
γύριψε ἀπληστος τὰ χεῖλιά της. Τοῦ
τάδωσε παγωμένα. Τὸ φίλιν τοὺς εἶχε τὴ
λαχτάρια τοῦ ἔρωτος ποῦχε καταφέρει
νὰ κοροιδίῃ τὸ θάνατον!...

Σιγά... σιγά, με τὸ στόμα του πολὺ
κοντὰ στ' αὐτὴ θέση, μουρμουρίζει:
— Σόφη!... Ζης!... Ζούμε... Κα-
θὰ ζήσουμε ἐνωμένοι καὶ πλούσιοι!...
Εὐτυχισμένος ὁ καινοπρόσιος χρόνος, ἀ-
γαπήμενη μου!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ Κ. Χ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διακόσια ἑκατομμύρια! Ὁ πρῶτος θ-
ριθμός τοῦ λαχείου. Δικός του!...
Ξανακῦτταξε τὴν ἐφημερίδα, ξανακῦτ-
ταξε τὸ λαχείο: 13.578! Ξαφνικά, μιά
σκλήρῃ σκέψι σπάθισε τὸ μυαλό τῆς
Κί: ἂν ἦταν τυπογραφικὸ λάθος τῆς ἐ-
φημερίδας ποὺ κρατοῦσε;... Σ' ἄν τρελ-
λός, ἔτρεξε σ' ἕνα περὶπτερο, ἐκεῖ κον-
τά, ἀγόρασε ὅλες τὶς ἀπογευματινές ἐ-
φημερίδες, τίς ἀνοίξε, — τίς ἔσκιε ἀπὸ
τὴ βία του! — κί' ἔψαξε. Ὅλες εἶχαν
τὸν ἴδιον ἀριθμό: 13.578...

Δὲν ἦταν λάθος. *Ἦταν ἀλήθεια !:
Εἶχε κερδίσει τὸν πρώτο ἀριθμὸ τοῦ λα-
χείου – διακόσια ἐκατομμύρια!... Σὲ
μιά στιγμή, ὕστερ' ἀπὸ τόσες στερή-
σεις, τόσες στενοχωρίες, ἡ τύχη ἐφάνι-
κὰ τοῦτε χαμογελάσει. Κάτι περισσό-
τερο: Τοῦχε γελάσει, μ' ἓνα πλατὺ, με-
γάλο γέλιο! Τώρα μποροῦσε – καί τί
δὲ μποροῦσε! Νά πάρῃ τὴ Σόφρ, νά
στήσῃ μαζί της τὴν ἐρωτικὴν του φωλιά,
νά ξεκουραστοῦν καὶ οἱ δύο τοὺς με-
φιλιὰ καὶ χάρδια... Πόσα σκληρὰ χρο-
νιά εἶχανε νά ξεχάσουνε, κι' αὐτὸς κι'
αὐτή... *Ἀπὸ μικρὸς εἶχε χάσει ἐκεῖνος
τὸν πατέρα του. Οὔτε τὸν θυμότανε κα-
λὰ – καλὰ. Εἶχε περάσει τὰ παιδικὰ του
χρόνια δίπλα στὴ μητέρα του, τὴν τρυ-
φερὴ γυναικίουλα ποὺ τὸν ἐλάτρευε σὺν
εἶδωλο. Ξενοδοῦλεψε γιὰ νὰ τὸν ταῖσῃ,
νὰ τὸν σπουδάσῃ... *Ὑστερα, σὰν κε-
ραυνὸς, ἦρθε ὁ πόλεμος νὰ τοὺς χωρί-
σῃ. Ὁ Γιώργος Λαμπρινὸς βρέθηκε ἀ-
συρματιστὴς σ' ἓνα ἀντιτορπιλικό. Πε-
ριπολιεῖς, νηπομπές, ὕστερα οἱ βομβαρ-
δισμοὶ τῶν Γερμανῶν... *Ἀρχισὴ ἡ Κα-

τοχή. Ὁ Γιώργος, ἀλύγιστο παλληκάρι, ἐσφίγγει τὰ δόντια μὲ λύσσα ἀνώφελη κι' ἀνάσσει μὲ κόπο τὸ δηλητηριασμένο ἀέρα τῆς σκλαβωμένης πατρίδας. Μιὰ νύχτα ἀποχαράττει τὴ μάνα του, — ποὺ κατάφερε βάζοντας ὅλη τὴν δύναμι νὰ μὴ δακρύσῃ γιὰ νὰ μὴν τοῦ λύγιστὸ τοῦ θάρρους — κι' ἐφυγε! Ἐνα καὶ τὸν πτάσει στὴ Μέση Ἀνατολή. Πολέμησε κι' ἐκεῖ, πάνω στὰ καράβια τοὺς τύραννους τῆς Γῆς ποῦχανε βαλθῆ νὰ υποδουλώσουνε τὸν ἄνθρωπο! Καί, μιὰ ἡλιολαυμένη μέρα, ἐξανύρισε στὴν ἐλευθερωμένη Ἀθήνα. Μ' ἄλλοιμονο! Ἡ μάνα του, ποτισμένη θαλασσὴ μὲ τὸ δηλητήριο τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸ μοναχογυιὸ της, εἶχε κοιμηθῇ γιὰ πάντα... Μὲ τὴν σπυλὴ του κομμάτια πῆγε ὁ Γιώργος καὶ

A black and white photograph of a large, multi-engine airplane, possibly a Boeing Stearman, parked on a tarmac. In the foreground, a small, vintage car with a prominent cross on its side is parked. Several people are standing near the airplane, and a set of stairs is visible on the right side of the aircraft. The background shows a hazy sky and some distant structures.

γα λεφτά ἀπὸ τὰ μακρινὰ του ταξίδια. Σ' ἕνα μακρινὸ λιμάνι, πήρε μιὰ μέρα ἕνα γράμμα της· ἡ Σόφη τοῦγραψε πῶς εἶχε διοριστῇ «ἱπταμένη συνοδὸς» στ' ἀεροπλάνο μιᾶς ἐλληνικῆς ἐταιρίας. Κάθε μέρα ἔσκιζε τοὺς αἰθέρες, πρόσχαρη πάντα, γελαστῇ. Τὰ δόλοῦρσα μαλλιά της ζυγῶνανε θαρραλέα τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ μπερδεύουνε μὲ τις ἀχτίτες του... Εἶχε τὴν ἐλπίδα τώρα κ' ἐκείνη πῶς με τίς οἰκονομίες της θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ στὴν πραγματοποίηση τοῦ μεγάλου ὄνειρου γιὰ τὴν παντοτεινὴ τοῦς ἔνωσι...

Καὶ τώρα, ξαφνικά, ἀπρόοπτα, τὸ ὕ-
νειρο αὐτὸ γινότανε μιὰ καὶ καλὴ πραγ-
ματικότητα! Διακόσια ἑκατομμύρια!.,
Θὰ μπορούσαν νὰ παντρευτοῦν ἀμέ-
σως... Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ Γιώργος εἴ-
χε φύγει ἀπὸ τὰ καράβια!., εἶχε μὴ
ἀσυρματιστὴς στὸ Χασάνι. Ἔτσι μπο-
ροῦσε νὰ βρισκαίει περισσότερον καιρὸ
μὲ τὴν ἀγαπημένη του. Στὰ ἐνδιάμεσα
τῶν ταξιδιῶν της, μόλις κατέβαινε ἀπὸ
τὸ ἀεροπλάνο, τὸν εὑρίσκε πάντα κοντὰ
της. Ὁ χωρισμὸς τοὺς ἦτανε μικρὸς.
Ἔδρες μόνο...

Μηχανικά, ὁ Γιώργος κύτταξε τὸ ρολοῖ του: Τέσσερις καὶ τέταρτο. Ἔπρεπε νὰ γυρίση στὰ ἀεροδρόμιο. Στὶς πέντε εἶχε βάρδια. Πήδηξε σ' ἕνα λεωφορεῖο.

νε δίπλα του και σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τῆς δευθύνουσας τῆς ἐστιαρίας. Ἡ γραμμὴ μιλοῦσε. Μεταχειριστικὴ τότε τὸ αὐτόματο μηχανάκι ποὺ διαδίδεζε τὰ μηνύματα τῶν ἀεροπλάνων. Κι' ὕστερα ἔστειλε ἀμέσως τὸ δικό του ραδιογράφημα: «Διαδίδάτε καθε στιγμὴ λεπτομερείας πτήσεως». Καὶ περιμένε γεμάτος ἀγωνία, μὲ τ' αὐτιά του ἀνοιγμένα ἄπληστα πρὸς τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ζύγωνε. Σὲ λίγο, νάτο πάλι: «Θυέλλα ἰσχυρὰ παρέσυρε ἀερσοκράφος πρὸς ἀνατολάς. Βλάβη ἐλαφρά καὶ εἰς ἀριστερὸν κινητήρα. Ἰπτάμεθα ὑπεράνω νοτίου Εὐθείας». Τὸ ἀεροπλάνο κινδύνευε! Χοντρές στάλες ἰδρώτα γεμίζανε τὸ μέτωπο τοῦ ἀσυμπίστιχ καὶ βρέχανε τ' ἀκουστικά. Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἀεροδρομίου μῆκε στὸ θάλαμο.

— Τὸ «Νητακότα» τῆς Θεσσαλονίκης
κινδυνεύει!... τοῦ εἶπε βραχνά ὁ ἀ-
συρματιστής.
— Πρόσεξε ν' ἀκούσης τί καινούργιο
θὰ σοῦ μεταδώσῃ...

Σὲ λίγο, τὸ μήνυμα ἔφτασε, ἀπὸ πολλοὺν κοντά: «Διερχόμεθα ὑπεράνω τοῦ Ὑμηττοῦ. Θὰ προσπαθήσω νὰ προσγειωθῶ». Ὁ Γιώργος πέταξε τ' ἀκουστικά του, καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ θάλαμο.

Ἡ νύχτα ἦτανε παγωμένη καὶ κατα-
σκότεινη. Ὁμίχλη, κρύο, δυνατὸς παγω-
μένος ἄνεμος. Ὅλοι οἱ προβολεῖς τοῦ

— Σόφη !... Ζής !... Ζούμε... Καί θά ζή-
σουμε ἐνώμενοι καί πλούσιοι... Εὐτυχισμένοι
ὁ καινούργιος χρόνος ἀγαπημένη μου !...

ρος τῆς προσηλώσεως· δίπλα του, περιμένει με τὴ μηχανὴ ἀναμένη κι' αὐτὲς οἱ πυροσβεστικές ἀντλίες. Ὁ Γιώργος κύτταξε ψιλά, προσπαθώντας νὰ τρυπήσῃ τὰ σκοτάδια. Ξαφνικά, ἀκούστηκε, ἐκεῖ πρὸς τὸ βορριά, ὁ κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἀεροπλάνου πού ζύγωνε. Κίνησι πυρετικὴ στὸ ἀερόδromο. Ἀξιωματοῖς πηγαῖναν κι' ἐρχόntουσαν γεμάτοι ἀγωνία. Οἱ προβολεῖς τοῦ Χασανίου σαράνανε τὰ κατὰμαυρο χάους τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ κρότος τοῦ πληγωμένου κινητήρα ἀκουγόταν ὀλοένα καὶ πικροντά.

— Θα καταφέρω να προσγειωθώ...

ψιθύρισε κάποιος δίπλα στο Γιώργο. Εί-
νε γερός πιλότος...

...Μ. αν δεν προσέφυγαν; Αν, παραμένον από τη θύελλα, χωρίς κινητήρες για να ισορροπήσουν, το μεγάλο μετάλλιο πουλί αναποδογυρίζεται; Ό θάνατος, θάτανε για όλους τους επιβάτες του!... Ο φριχτός θάνατος της φωτιάς. Δέ μπορούσε να φαντασθί ο Γιώργος τό φινό, τό ντελάκι κορμάκι, μαυρισμένο, παραμορφωμένο φριχτά από τίς φλόγες!... Δέ μπορούσε να φαντασθί τό τριαντάφυλλο άλλαγμαένα σέ κάρζουνα!... Κί' αυτός που δέν είχε πια κανέναν άλλον στόν κόσμο... Ή πανούκλα του, από τήν ήρμει θεοούλα του Νεκροταφείου, είχε τόσες φορές εύλογο ήσει τήν ένωσί τους... Τήν τόν είχε

Έμπιστευτη της Ζοφής το μοναχογυιό

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Μεθοδοί των χαρτοκλεπτών

— Νά προσέξω τί θα γράψω γιατί στην Αθήνα είναι πεντακόσιες χιλιάδες χαρτοπαίχτες! Κι' όλοι τους έχουν δική. Τα «κορόιδα» μόνο όταν χάσουν τα λεφτά τους τρέχουν και καταγγέλλουν στην Αστυνομία το πάθημά τους. Όταν κερδίζουν και φύγουν πριν στηθεί καλά η «μηχανή», όλα είναι μέλι γάλα!...

Μ' αυτά τα λόγια μ' αποχαιρέτησε ο μπάρμπα Μιχάλης, που είχε έρθει να δει το γιοιό του στη Γενική Ασφάλεια. Είχε μάθει και σ' αυτόν τη δουλειά: το «μαδνημα» των ομογενών. Την τελευταία φορά όμως σταθηκε άτυχος. Πιάστηκε με την παρέα του. Υποχρεώθηκε να δώσει τις τριακόσιες χιλιάδες που είχε «κερδίσει» στα χαρτιά κι' ο μπάρμπα Μιχάλης έκληθη από τον αστυνομικό κ. Χανδρινό για να μάς αποκαλύψει τα μυστικά της περίφημης τέχνης του. Έχει πενήντα χρόνια χαρτοπαίχτες, μ' α δεν καζάντησε. Έκανε πολλά χρόνια στην Αμερική. Μ' α τον απέλασαν ως επικίνδυνο χαρτομουτρο όπως και πολλούς άλλους «φιλοπρόόδους» δικούς μας. Και τώρα εδώ στην Αθήνα όλοι αυτοί συνεχίζουν στα καφενεία της Ομονοίας τα φωνίσμα του «κοροΐδου» και το «μαδνημα» του.

— Αίντε, μπάρμπα Μιχάλη, του παρατηρεί ο κ. Χανδρινός, για δείξε μας την τέχνη σου.

— Πάει, τώρα πιά, εγώ γέρασα. Έχω δώσει άλλωστε το λόγο μου ότι δεν θα στήσω πιά τη «μηχανή» μου, του απαντάει ο μπάρμπα Μιχάλης.

— Τά λες για να μη κλειστής κι' εσύ με την παρέα, του λέει χαμογελώντας ο κ. Χανδρινός.

Κι' αλήθεια η Γενική Ασφάλεια έχει συλλάβει αυτές τις μέρες και φιλοξενεί αρκετούς διάσημους χαρτοκλέφτες, πορτοφολάδες και «ασούς» του εγκληματικού πανθέου. Έκει μέσα θα περάσουν τις γιορτές. Για να μπορέσει κι' ο κόσμος με τα λίγα λεφτά που θα έχη, να ψωνίσει χωρίς να κινδυνεύει να τον μπλέξουν στα χαρτιά ή να του τα πάρουν από την τσέπη του.

— Λοιπόν που λές, μ' α αφηγείται ο μπάρμπα Μιχάλης, από τον καιρό που είχαμε κάνει στις διάφορες πολιτείες της Αμερικής ξέφυγε κόσμο και κοσμάκη. Μόλις βρούμε λοιπόν το «κορόιδο» και μάθουμε από ποιά πολιτεία έρχεται το ρωτάμε για ένα σωρό γνωστούς. Πολλούς τους ξέρε, άλλους τους έχει ακουστά. Έτσι δημιουργείται μια άμιμφοφαίρα έγκραδιότητας. Έτσι παρασύρεται ως το καφενείο και κάθεται στην παρέα. Έκει που συζητάμε καταφθάνει ένας καλοντυμένος κύριος. Κάνει τον πλούσιο έμπορο. Μόλις έχει έρθει κι' αυτός απ' το εξωτερικό και λέει ότι θέλει

να διασκεδάσει. Θέλει μουσική, χορό, όμορφες γυναίκες. Ο Αμερικάνος διασκεδάσει με το πάθος του. Μ' α ο έμπορος επιμένει να μάς παρασύρει όλους στο γλέντι του. Βγαίνει μάλιστα με τρόπο το πορτοφολί του να πληρώσει τους καφέδες και βλέπει ο Αμερικάνος ότι είναι φουσκωμένο από λεφτά. Έννοείται ότι κι' ο έμπορος ανήκει στην παρέα μας. Είναι όμως καλός ηθοποιός και κανείς δεν τον υποπτεύεται.

— Ο Αμερικάνος, που έχει την περιέργεια να γνωρίσει κι' αυτός τις διασκεδάσεις της Αθήνας, μάς ακολουθεί στο γλέντι. Διαλέγουμε, φυσικά, ένα κέντρο δικό μας. Με μουσική, με όμορφες γυναίκες και με ήσυχες γωνίες. Πίνουμε ένα ποτό. Πάνε για να μάς φέρουν γυναίκες «άριστοκρατίσες» και περιμένοντας τα κελεπούρια, ο πλούσιος δίδει έμπορος, ρωτάει:

— Έ, τί κάνεις τώρα; Έτσι θα κάθεται; Τα κορίτσια άργουν. Δεν παίζουμε κανένα χαρτάκι; Ποιος θα έχη να παίξει μια τράπουλα; Γκασόν...

— Το γκασόν είναι ένας απ' την παρέα μας. Φέρνει μια τράπουλα με ταιριασμένα φύλλα. Στην αρχή χάνει ο έμπορος κι' όλη η παρέα κερδίζει ο Αμερικάνος. Αν σκηθί τότε να φύγει όλοι είμαστε χαμένοι και μ' α την αλήθεια, αυτό το έχουμε πάθει πολλές φορές. Μ' α συχνά παρασύρεται απ' το χαρτί.

— Όταν του πάρουμε τα λεφτά, δημιουργείται τάχα φασαρία, γιατί τα «κορίτσια» άρσησαν νάρθουν και το γλέντι, πριν γίνει ακόμη, διαλύεται. Μ' α δεν βαρύνεται, τί κέρδισα απ' αυτή την παληοζωή; Τίποτε. Έξακολουθώ να είμαι φτωχός και μαγκούφης.

Ευνοϊκά παιχνίδια για το κλέψιμο είναι το «χαρτακίρι». Ο «αέτος», ο χαρτοκλέφτης, ξέρει καθώς κοιτάει τα φύλλα πόσα χαρτιά έπιασε. Ξέρει ακόμα πώς περνάνε τα χαρτιά και τί θ' ακολουθήσει. Δίνει πάντα γερό χαρτί στο «κορόιδο» για να το αναγκάσει να παίξει και το σακκάκι του.

Κινδύνος θανάτος επίσης είναι οι διπλές τράπουλες. Έτσι πιάστηκε πρό ημερών ένα ζευγάρι. Η οικοδέσποινα ήταν πεντάμορφη, ο κύριος αξιοπρεπής και φαινόταν πολύ πλούσιος. Μ' α κυρία ήταν η συνεργός του. Αυτή του τοίμαζε πάντα τα χαρτιά κι' οι δυο μαζί έκλεβαν τους καλεσμένους.

Υπάρχουν ακόμα κι' άλλοι τρόποι κλοπής στα χαρτιά, μάς λέει ο κ. Χανδρινός, ο προϊστάμενος του Τμήματος Ήθων και Λεσχών, οι λεγόμενες μεθοδοί του «μπανίσματος». Τα σηματομεμένα στο πίσω μέρος χαρτιά, τα νυχιασμένα στην άκρη χωρίς να φαίνονται. Και στις δυο αυτές περιπτώσεις ο χαρτοκλέφτης τ' αναγνωρίζει με την εξαιρετικά λεπτή αφή των δακτύλων του που δεν την έχει κανείς άλλος άνθρωπος. Έπειτα είναι η μέθοδος των «σκιάων». Τα σιδερωμένα δηλαδή χαρτιά. Αναλόγως του τί είναι το καθένα, το σιδερωμα του φύλλου προχωρεί ως τη μέση και με τη σκιά που αφήνει το σιδερό ο χαρτοκλέφτης καταλαβαίνει τί χαρτί έχουν οι συμπαίχτες του.

Μ' α οι χαρτοκλέφτες έχουν χίλιους - δυο τρόπους για ν' απογυμνώνουν τα θυμάτια τους. Μεταχειρίζονται ακόμη για «μπανίσμα» των χαρτιών στιλνές ταμπάκες, άραφα γυαλισμένα τραπέζια, που καθρεφτίζουν τα φύλλα, ακόμη κι' όμορφες προκλητικές γυναίκες που παρακολουθούν το παιχνίδι και μ' α ένα σωρό τρόπους είδοποιούν συνθηματικά τους συνεργάτες τους για τα φύλλα των άλλων παικτών.

Και καταλήγοντας ο αστυνομικός κ. Χανδρινός, μάς παρατηρεί ότι αυτές τις μέρες πρέπει κανείς να έχη τα μάτια του δεκατέσσερα, γιατί η χαρτοκλεψιά όργιάζει!...

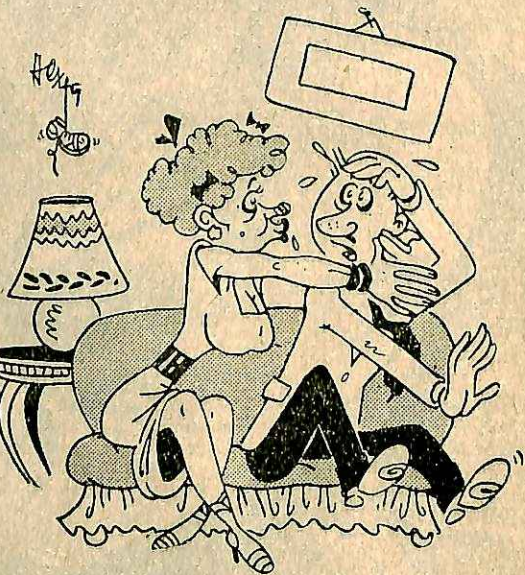
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

«...ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ...»

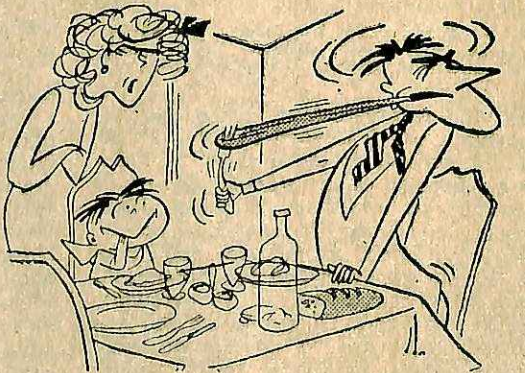
— Κι' έχεις και χαιρετισμούς απ' τους δικούς σου, κύριε Άγκοπ. Είναι όλοι καλά!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Γιατί στενοχωριέστε, κύριε Γιαννάκη, που χάσατε στα χαρτιά, αφού μπορείτε να κερδίσετε στην αγάπη;...

(Του Αρχέλαου)

Εκείνη: «Έχει γούστο να μ' α άρεση πάλι το «μπόν - φιλέ»!...

Πολιτικές εϋχές

Σ' αυτή την εύτυχη μας γή, οι τών κομμάτων αρχηγοί, όπως το συνθίζουν, θα δώσουν κι' εφέτος εϋχάς εϋχόνους στο λαό δια το νέον έτος, που «αΐσιον και εύτυχες» θα του το εύνηθουν, ανεξαρτήτως αν θα βγούν και πάλι ή δεν θα βγούν.

Μ' ας συγκινούν τα λόγια τους και με το παραπάνω. Και συγκινούνται και αυτοί, καθώς καταλαβαίνω. Άλλά μ' εϋγένεια κι' έμεις φερόμεθα μαζί τους! Τους δίνουμε την ψήφο μας κι' έχουμε την... εϋχή (τους)!

Άπορία

Ο Βενιζέλος βάζοντας το Κόμμα του σε τάξι και π' α παντός εκύτταζε πολύ την διαφώτισι! έπιτροπές εϋφρόντισε τρεις - τέσσερις να φτιάξη και προ παντός εκύτταζε πολύ την διαφώτισι!

Άλλά τον Λύχνο διάλεξε, γι' αυτό του το σκοπό εϋφ' α! και μ' αν αντίρρησι κι' αμφιβολία δείχνω και μάλλον αναγκάζομαι ορθότατα να πώ: — Μ' α πώς μπορεί να... φωτιστή ο κόσμος μ' (ένα... Λύχνο)!

Επάρκεια

Παιχνίδια βλέπουμε παντού πλουσίας συλλογής, παιχνίδια πολυποικιλία, κοινώς λογιής - λογής, αλλά σε κάθε μαγαζί κι' υπαίθριο τραπέζι το μπαλλονάκι, σήμερα, τον πρώτο ρόλο παίζει.

Κατά χιλιάδες βλέπουμε τις «φορσες» στον αέρα, μ' α δεν μάς κάνει εντύπωσι αυτή τους η πληθώρα. Οί ύπουργοί μας κάνουνε δηλώσεις κάθε μέρα κι' οί... φορσες βρίθουν συνεπώς, σ' ολόκληρη τη χώρα!

Κατάντια

Στις άπεργίες τις πολλές, που πήραν ήδη φόρα και τελευταίως έγιναν σωστή επιδημία — να κάνουν στάσιμ απειλούν — την τελευταία ώρα — και όλα μας τα κινητά, σχεδόν, Ταχυδρομεία.

Η στάσις των ενδέχεται να γίνη κι' άπεργία, που θα κρατήση μάλιστα καιρό, καθώς μαθαίνουμε και φυσικά τ' αρμόδια της χώρας ύπουργεία θα μάς καταδικάσουνε το... γράμμα να πηγαί (νουμε)

Φυσική συνέπειο

Μ' α γιορτές, μ' α λιτανείες, μ' α σηματοστολισμούς, μ' α δυο - τρεις, άπαραιτητούς, κανονισμούς τον τόνο και με κάθε τί που δίνει τον χαμόσυνο τον τόνο τον εκατομμυριοστό μας εγιορτάσαμε τον τόνο!

Φανερές εϋχαριστίες εξέφρασαμε έντόνους, στη βοήθεια των φίλων κάπως ν' ανταποκριθούμε. Μ' α συνέχεια θα πρέπει να μάς στέλνουν τέτοιους (τόνους), γιατί έχουμε ανάγκη αρκετά να... τονωθούμε!

Κληρώσεις

Τριάντα μία του μηνός. Κληρώνουν τα λαχεία. Τών «Συντακτών» το «Λαϊκό» μ' α και το «Εθνικό». Και όλοι περιμένουμε να έχουμε έπιτυχία, αφού κι' όνειρο είδαμε πολύ σημάδιακό.

Είν' η ζωή μας φτωχική κι' όλιγον τι πατήρω. Παράδες δεν μπορεί κανείς πολλούς να τους πετύχ! αυτό και τις ελπίδες μας κρεμάμε σ' έναν κληρο γι' αυτό θα μάς κάνει πλούσιους, αν θα το βγάλη ή τύχη

Ας περιμένουμε, λοιπόν, να ιδούμε τί θα βγάλη σαν βάλη το χεράκι της η Τύχη μας στο λότη. Κι' αφού δεν χάνω τίποτα, μ' α άπλοχεριά μεγάλη. σ' όλους εν γένει εύχομαι τον αριθμό τον πρώτο.

Ο τζόγος

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Όλος ο κόσμος παίζει. Λοιπόν, στρωθήτε όλοι σας στο πράσινο τραπέζι. Και είτε τάχετε πολλά, είτε σας μείναν λίγα, μ' α θάρρος άκούμηστε τα στον άσσο και στο ρήγα.

Καθίστε όλοι χαρούμενοι και μ' αίσιοδοξία. Την άπαιτεί το έθιμο τέτοια χαρτοπαίξια. Άφου κι' ο Άη Βασίλης μας άπόψε θ' αρριβάρη κρατώντας μ' α στα χέρια του χ α ρ τ ι και κα (λαμάρι)!

Έδώ ή πόκα στρώνεται και σ' ας καλεί. Έλάτε. Άλλά ιδού κι' ο μπακαράς. Έάν τον προτιμάτε. Κι' αν στο χαρτί φοβόσαστε κανένα μπαλαμούτι, να και τα ζάρια, κύριοι, να παίξετε μπαρμπούτι!

Άνοιξτε το παιχνίδι σας και μ' α μην τραβάτε πάσσο. Κι' αν ίσως και τ' α χάσετε και μείνετε στον άσσο, ύπάρχει για παρηγορία το χρυσάμενο χάπι, π' ας «όσοι χάνουν στα χαρτιά, κερδίζουν στην ά (γάπη)»!

Η αγορά

Είναι γεμάτη η αγορά με του πουλιού το γάλα. Αϋγά, βούτυρα, κρέατα μικρά τε και μεγάλα που ανοίγουνε την όρεξι του κόσμου του πολλού, και γαλοπούλες άφθονες που κάνουνε «γλού - γλού!»

Δικαίως όθεν ο ύπουργός του Εφοδιασμού, είπε μετά πολλής χαράς και αυτοθαυμασμού π' ας «πλήρη εξησφάλισε επάρκεια κρεάτων»! Κι' έμεινε ανεπάρκεις μονάχα των χρημάτων!

Κι' αυτό συμβαίνει δυστυχώς πάντα στην αγορά. Ν' ανε πολλά τα τρόφιμα και λίγα τα λεφτά μας...

Παιχνίδια

Μ' α στις βιτρίνες άφθονα παιχνίδια παιδικά. Μ' α προεξάρχουν προ παντός είδη... πολεμικά! Κανόνια, τάνκς, ατμόματα κι' αεροπλανοφόρα και φρουρία ιπτάμενα καταλλήλα για... δώρα!

Μ' α αυτά καλούνται τα παιδιά να παίξουν τα καυ (μένα).

Μ' α όργανα πολεμικά και δ' α συγχρονισμένα. Κι' ο κόσμος έτσι έφτασε στο τωρινό του χάλι, γιατί τα ίδια παίζουνε παιχνίδια κι' οί Μενάλιοι.

Τα ίδια Παντελάκη μου

Ξανά τα ίδια άρχισαμε, τα ίδια όπως πρώτα. Διακοπές του ρευματος και σβύσιμο στα φώτα. Κάποιος στρόβιλος χάλασε εξάφηνς κάποιο βράδυ, γι' αυτό στροβιλιζόμαστε κι' έμεις μ' α στο σκοτάδι.

Κι' η Έταιρία συνιστά στο ρεύμα οικονομία. Γιατί αλλιώς θα πάθουμε πιο σοβαρά ζημία. Μ' α εγώ τόχω για βέβαιον — το λέω εκ των πρώτων — π' ας σκοτεινά θα κάνουμε την έορτη των Φώτων!

Στρογγυλοποιήσις

Το Ύπουργείον το σοφό των Οικονομικών, μ' α ένα ανακοινώθεν δικαιολογητικόν, έπεξηγεί την αύξηση τί νέα των τιμών των ειδών που όλοι την πληρώνουμε εσχάτως άρον - άρον...

Λοιπόν, η «διαορύθμισι» ή νέα των τιμών — όπως λέγεται ή αύξησης πολύ χαριτωμένα — προς εύκολίαν έγινε των καπνιστών ημών, ώστε να είναι τα ποσά «στρογγυλοποιημένα»!

Στις τσέπες μας ο Δημιουργός ξανάπλωσε το χέρι θέλοντας το ταμείο του να καλυφθή το άγονον. Μ' α τη «στρογγυλοποίησι» όμως που αναφέρει. Είν' προφανές π' ας μάς περνά για βλάκα στο τε (τράγωνα)!

Π. Π. — Γ. Ο.

Β'
Θέλω τὸ χιμα τοῦ ἀδερφοῦ μου!...

ΑΡΓΗΣΕ ἡ Μαρία νὰ γιαιτρευτῇ ἀπ' τὰ τραύματά της. Μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Δασκαλόπουλου ἀπλώθηκε τὸ πένθος κι' ἡ σιωπή. Τὰ δυὸ ἀδελφία δὲν ἀλλάζαν πὰρ ῥὰ λίγες λέξεις.

Ἕνας μῆνας πέρασε. Ἡ Μαρία σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ξαναφάνηκε στὸ χωριό, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ σχό-

καμιά φορά ἡ φύσις τέτοια ἀνθρώπινα τέρατα.

Ὁ Τουρκάκης αἰσθανόταν ἐπίσης ἄγριο μίσος ἐναντίον τοῦ Θανάση. Ὅταν ἐδῶκε ἀπ' τὴ μέση τὸ ἀδερφὸς τῆς Μαρίας, ἡ ἀγαπημένη του θὰ ἦταν ἀπόλυτα δική

Με τὸ πρῶτο χτύπημα ὁ Θανάσης ζύπνησε καὶ φώναξε: — Ἀτιμοί!... Δολοφόνοι!...

λια τῶν χωριανῶν της.

Ἕνα βράδυ συναντήθηκε με τὸν Τουρκάκη κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ. Δὲν τὴν φόβιζαν οἱ πεθαμένοι. Πιὸ πολὺ φοβόταν τοὺς ζωντανούς.

Μόλις τὴν πλησίασε ὁ ἀγαπημένος της ρίχτηκε με κλάματα στὴν ἀγκαλιά του: — Χρυσέ μου, ἀγάπη μου, θὰ τρελαινόμουν ἂν δὲν σ' ἐβλεπα! Πές μου, μ' ἀγαπάς πάντα;

— Ἀν σ' ἀγαπᾷ; Τὸ ρωτᾷς, Μαρία; — Μονάχα ἐμένα ἀγαπᾷς;

— Ἐσένα καὶ καμμιὰ ἄλλη. Ἐσένα καὶ τώρα καὶ πάντα, ὡς πού νὰ πεθάνω!... Ναι, Μαρία μου, μούχεις πάρει τὰ μυαλά!... Πές μου τί θέλεις ἀπὸμένα;

— Ἡ Μαρία τὸν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια. Μέσα στὴ νύχτα τὰ μάτια της λάμπανε σὰν τ' ἀγρίμι.

— Τί θέλω ἀπὸ σένα, λεβέντη μου; εἶπε. Θες νὰ σοῦ πῶ τί θέλω;

— Ναι, Μαρία, μίλα ἐλεύθερα.

— Θέλω τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ μου τοῦ Θανάση!...

Ἀνατρίχιασε ὁ Τουρκάκης. Ἐνοιώσε νὰ παγῶν ἡ καρδιά του.

Μὰ ὁ διαταγμὸς κι' ἡ παραχὴ τοῦ κράτησαν πολὺ λίγο. Φίλησε τὴ Μαρία καὶ τῆς εἶπε με φωνὴ βαρεῖα, υπόκωφη:

— Ὅθ γίνῃ τὸ θέλημά σου, Μαρία.

— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Στὴν ἀγάπη ποὺ φλογίζει τὴν καρδιά μου γιὰ σένα!...

Ἡ Μαρία γύρισε σπῆτι της εὐχαριστημένη. Μισοῦσε θανάσιμα τὸν ἀδερφὸ της, ποθοῦσε τὸ θάνατό του. Καὶ νὰ πού ὁ καλὸς τῆς τῆς εἶχε ὀρκιστῇ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση!...

Σφίγγεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου στὴ σκέψι αὕτη. Ἡ πεντάμορφη χωριατοπούλα τῶν Πενταγυῶν εἶχε μορφή νεραίδας καὶ καρδιά αἰμοδόρου θηρίου. Ἦταν μιὰ τίγρις με πρόσωπο ἀγγέλου. Δημιουργεῖ

Μαρία ἡ Πενταγυῶτισσα

Ἡ θρυλικὴ ἰόησης τῆς ἀγαπῆς κοῖ τοῦ θανάτου

του, χωρὶς ἐμπόδια καὶ λαχτάρει.

Μὰ ὁ Θανάσης ἦταν ἀτρόμητο παλληκάρι. Ὁ Τουρκάκης δὲν τολμοῦσε νὰ μετρηθῇ μαζί του φανερὰ. Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Τὸ καταχθόνιο σχέδιο καταστρώθηκε ἀμέσως.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς Μαρίας εἶχε δυὸ νεαροὺς συγγενεῖς κτηνοτρόφους. Οἱ συγγενεῖς τοῦ αὐτοῦ εἶχαν τὴ στάνη τους σ' ἓνα ἄγριο κι' ἐρμηκὸ μέρος, ἔξω ἀπὸ τοὺς Πενταγυῖους, στὸ Ξεροβούνι.

Ὁ Τουρκάκης τοὺς καλεσε ἓνα βράδυ νὰ πιούν κρασί καὶ τοὺς εἶπε τὸ μυστικὸ του. Οἱ δυὸ νεαροὶ τσελιγκάδες μισοῦσαν ἐπίσης τὸ Θανάση. Καὶ δέχτηκαν πρόθυμα νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Σὲ λίγες μέρες, ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τῆς Ἀναλήψεως, οἱ δυὸ κτηνοτρόφοι κάλεσαν τὸ Θανάση στὴ στάνη τους.

Ὁ ἀμοῖρος ὁ Θανάσης δὲν υποψιάστηκε τίποτα.

— Ὅθ περάσουμε ὠραία! τοῦ εἶπαν οἱ συγγενεῖς τοῦ Τουρκάκη. Ὅθ φάμε, θὰ πιούμε, θὰ χορεύουμε.

Ὁ ἀδερφὸς τῆς Μαρίας τοὺς ἀκολούθησε.

Φτάσανε στὴ στάνη καὶ τὸ ρίξανε στὸ φαγοπότη.

Κοντὰ τὸ βράδυ ὁ Θανάσης τοὺς εἶπε: — Δὲν πάμε στὸ ἀντικρινὸ χωριὸ ποὺ γίνεται πανηγύρι νὰ συνεχίσουμε τὸ γλέντι μας;

— Ποῦ νὰ τρέχουμε τώρα μέσα στὶς ἐρμιές, τοῦ ἀπάντησαν. Καλὰ εἴμαστε ἐδῶ, καλὰ γλεντᾶμε. Μείνε μαζί μας, κοιμάσαι ἀπόψε στὴ στάνη καὶ τὸ πρωὶ φεύγεις.

Ὁ Θανάσης ἦταν ζαλισμένος ἀπ' τὸ κρασί ποὺ εἶχε πιῇ. Δὲν ἐπέμεινε καθό-

λου. Καὶ μόλις ἔπεσε τὸ σκοτάδι τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τοῦ τρομεροῦ, τοῦ ἀνάνδρου κακουργήματος, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ σκληρὴ καρδιά τῆς Μαρίας.

Ὁ Τουρκάκης εἶχε φτάσει κρυφὰ στὴ στάνη καὶ ἦταν κρυμμένος σὲ μιὰ καλύβα ἐκεῖ κοντὰ.

Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς συγγενεῖς τοῦ βλέποντας τὸ Θανάση νὰ κοιμάται βαθεῖα σφύριξε συνθηματικά.

Ὁ Τουρκάκης ἀκούσε τὸ σφύριγμα κι' ἔτρεξε. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα καλακονισμένο τσεκούρι. Ρίχτηκε σὰν λυσσασμένος πάνω στὸ Θανάση κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ με μανία.

Με τὸ πρῶτο χτύπημα ὁ Θανάσης ζύπνησε καὶ θέλησε νὰ ἀμυνθῇ.

— Ἀτιμοί!... Δολοφόνοι!... μούγυρισε.

Μὰ τοῦ ρίχτηκαν κι' οἱ δυὸ τσελιγκάδες με τὰ μαχαίρια τους καὶ τὸν ἀποτελείωσαν.

Τὸ κακότυχο παλληκάρι εἶχε γίνει κομμάτι ἀπ' τὰ χτυπήματα, ἔνας ἀμορφὸς αἱματοβουτηγμένος ὄγκος!...

Οἱ δολοφόνοι δὲν χάσανε καιρὸ. Τοῦ πήραν τ' ἄρματά του, τὰ τσαπράζια, τὰ ρούχα του καὶ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε μαζί του καὶ δίπλωσαν τὸ κουφάρι του σὲ μιὰ φλοκάτα.

— Γρήγορα, νὰ τὸν ρίξουμε στὸν Κάρκαρο! εἶπε ὁ Τουρκάκης.

Ὁ Κάρκαρος ἦταν ἓνας τρομερὸς γκρεμὸς λίγο πρὶν περᾶ ἀπὸ τὴ στάνη. Στὸ σκοτεινὸ βάθος τοῦ γκρεμοῦ αὐτοῦ ἔτρεχε νερό. Κι' ὅταν ἔριχναν καμμιὰ πέτρα μέσα ἀκούγονταν ἡ ἦχὼ σὰν βογ-

— Στὸ καλὸ, ἀγαπημένε μου. Τώρα εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας!...

Ὁ Τουρκάκης ξεπρότισε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἡ ἀκαρπῆ ἀδερφή ἔκρυψε τὰ ματωμένα ρούχα τοῦ ἀμοῖρου τοῦ ἀδερφοῦ της σὲ μιὰ κασέλα. Ἦταν ἀτάραχη, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα. Καὶ τὴν ἄλλη κι' ὅλας νύχτα, ἡ ἀπονη βλαχοπούλα, ἐσφίξε τὸ φονιά τοῦ Θανάση στὴν ἀγκαλιά τῆς παράφορα, τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα.

— Τώρα σ' ἀγαπᾷ πρὶν πολὺ, λεβέντη μου!... τοῦ εἶπε, χαρίζοντάς του τὰ φλογερά της φιλιὰ. Τώρα εἴμαστε ἐλεύθεροι, ὁ φόβος ἔφυγε ἀπ' τὴν καρδιά μου. Ὁ ἀδερφός μου εἶνε νεκρός κι' ἐγὼ δὲν φοβάμαι τοὺς πεθαμένους!...

Πέρασαν δυὸ - τρεῖς μέρες, ἔκλεισε βδομάδα.

Στὸ χωριὸ πρόσεξαν τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Θανάση τοῦ Δασκαλόπουλου. Ἀρχισαν οἱ ἀνησυχίες, οἱ ὑποψίες, τὰ ψιθυρίσματα. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ παλληκαριοῦ τὸν ἀναζητήσαν στὴν ἐξοχή, στὰ ἀμπέλια καὶ στὰ χωράφια του. Δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά.

— Τί ἔγινε ὁ Θανάσης;... Ἀνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάρτισε;... Κάτι κακὸ θὰ τοῦ συνέβη!...

Πῆγαν καὶ στὸ σπῆτι του καὶ ρώτησαν τὴ Μαρία.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀδερφός σου; Ἐχει μιὰ βδομάδα νὰ φανῇ!...

Ἀτάραχη ἡ Μαρία ἀποκρίθηκε: — Καὶ ποῦ θέλετε νὰ ἔρῳ; Σάμπως μούδινε πατέ λόγῳ ποῦ γκίτρεγαγε; Ἐρῳ κι' ἐγὼ ποῦ κλεφταλογάει;... Ἐρῳ κι' ἐγὼ ἂν εἶνε ζωντανὸς ἢ πεθαμένος;... Μὴ με σκοτίζετε!...

Τὰ λόγια της τὰ σκληρὰ δυνάμωσαν τὶς ὑποψίες τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Κι' ὠρκίστηκαν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια.

Οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνέυρεσι τοῦ Θανάση Δασκαλόπουλου, ὠντανοῦ ἢ πεθαμένου, συνεχίστηκαν. Ἐρευνήσαν παντοῦ: Σ' ὅλες τὶς ἐρμιές, σ' ὅλες τὶς ρεμματιές, σ' ὅλες τὶς σκοτεινὲς σπηλιές. Μόνον στὸν τρομερὸ Κάρκαρο δὲν τόλμησαν νὰ κατεβούν.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τουρκάκης ἀγωνιοῦσε.

Τὶς νύχτες, μπαίνοντας κρυφὰ στὸ χαρκαμένο σπιτικό της Μαρίας, τῆς ψιθύριζε με τρομάρα:

— Μαρία μου, φοβάμαι!... τρέμει τὸ φυλλοκαρδί μου!... Ὅθ μὰς πιάσουν, Μαρία, καὶ θὰ μὰς κόψουν τὰ κεφάλια!...

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας ἄστραφταν ἄγρια. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος ἡ καρδιά τῆς πεντάμορφης νεραίδας. Ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἀγαπημένο της, τὸν γέμιζε φιλιὰ καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Μὴ φοβάσαι, λεβέντη μου. Σὲ βέλω ἄντρα, θέλω νάσαι παλληκάρι. Ὁ Κάρκαρος φυλάει στὰ σκοτεινὰ τοῦ βάθῃ τὸ μυστικὸ μας. Νὰ κοιμάσαι ἡσυχῶς.

— Πῶς νὰ κοιμηθῶ ἡσυχῶς, χρυσή μου; Φρικτὰ ὄνειρα με βασανίζουν. Βλέπω τὸ Θανάση νὰ με φοδερίζει, βουτηγμένος στὸ αἷμα, με τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο ἀπ' τὶς τσεκουριές. Με κυττᾷ ἐκεῖ μὴς καὶ μοῦ φωνάζει: «Ἀ-πιστε φονιά, θὰ τὸ πληρώσω!».

Πετάγομαι στὸ κρεβάτι μου μπουσκιδὶ στὸν ἰδρώτα, σπαρταρῶ σὰν τὸ ψάρι. Ἡ μάνα μου κρέμασε στὸ κρεβάτι μου τὴν εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης. Θυμιατίζει τὴν κάμαρή μου. Μὰ τὸ κακὸ παραγίνε.

— Κουράγιο, ἀγαπημένε μου! — Λύγισε τὸ κουράγιο μου, Μαρία. Ὁ πατέρας μου καὶ τὸ ὑποψιάζεται. Τὸν μῆταν ψύλλοι στ' αὐτὰ. Με κυττᾷ παραξένα

κι' ὅλο κατὶ μουμευρίζει, κι' ὅλο σὲ συλλογὴ βρίσκειται.

— Κράτησε τὴν καρδιά σου, καλέ μου. Κάνε τὴν καρδιά σου ἀσάλη. Κύτταξέ με ἔμένα. Τρέμει ἡ δική μου καρδιά;

Κι' ἀλήθεια ἡ Μαρία ἦταν ἀτάραχη. Γιὰ ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ τρομερὸ ἐγκλημα ἔπρεπε νὰ βροῦν τὸ πτώμα τοῦ ἀδερφοῦ της. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Ποτὲ ἀνθρώπος δὲν εἶχε κατέβει καὶ δὲν εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ βάθος τοῦ τρομεροῦ βάραθρου ποὺ εἶχαν ρίξει τὸ κομματοσμένο πτώμα τοῦ Θανάση.

Ἐτοί εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἔφτασε ξαφνικὰ στοὺς Πενταγυῖους, με τὸν ἄντρα της, ἡ ἀδερφή τῆς Μαρίας, ἡ Ἐλένη.

Ἡ φρόνιμη καὶ ποιοφύχη ἀδερφή ὅταν μπῆκε στὸ πατρικὸ της σπῆτι ἄρχισε τοὺς θρήνους. Ἀγκάλιασε τὴ Μαρία καὶ χύνοντας ποτὰμι τὰ δάκρυα ξεφώνιζε:

— Ποῦ εἶνε ὁ Θανάσης μας, ἀδερφοῦλα μου; Ποῦ εἶνε ὁ ἀδερφός μας; Ρῆμαζε τὸ σπῆτι μας!... Τὸ χτύπησε ἀλύπητα ὁ Χάρος!...

Ἡ Μαρία ψευτοδάκρυσε καὶ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὴν κλαῖς, Ἐλένη καὶ μὴ χτυπιέσαι. Θὰ γυρίσῃ ὁ ἀδερφός μας.

Παρηγορήθηκε κάπως ἡ Ἐλένη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε νὰ δῇ τὴν ἐξαδέρφη της τὴν Τασούλα.

Οἱ δυὸ ἐξαδέρφες κάθισαν στὸν κῆπο κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν. Μόνη τους κουβέντα ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Θανάση.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Τασούλα δὲν κρατήθηκε. Κάρφωσε τὰ μάτια της στὰ μάτια τῆς Ἐλένης καὶ τῆς εἶπε:

— Πιστεύεις ἀληθινὰ πῶς ὁ Θανάσης εἶνε ζωντανὸς καὶ πῶς θὰ γυρίσῃ;

— Ἐτοί λέω ἡ ἀμοῖρη. Τὸ ἴδιο λέει κι' ἡ Μαρία.

Ἡ Τασούλα γέλασε ἄγρια, με πείσμα. — Σοῦ λέει ψέμματα, ἐξαδέρφη!... φώναξε. Σὲ γελᾷ, κυττᾷ νὰ σοῦ κλείσῃ τὰ μάτια, νὰ κοιμήσῃ τὶς ὑποψίες σου. Ἐφρίξε ἡ Ἐλένη.

— Τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, Τασούλα; ξεφώνισε.

— Τὴν ἀλήθεια σοῦ λέω. Αὕτη τὸν ἔφαγε τὸ Θανάση. Αὕτη, ἡ στρίγγλα, ἡ ἀμορφή, ἔδωσε νὰ τὸν σκοτώσουν. Τὸν μισοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὴν ἔπιασε με τὸν Τουρκάκη καὶ τὴ χτύπησε!...

Βουδῇ, μαρμαρωμένη τὴν ἀκούε ἡ Ἐλένη.

— Ἀκουσε τὰ λόγια μου καὶ γράφτα στὸ μυαλό σου, συνέχισε ἡ Τασούλα. Δάκρυ δὲν ἔχυσε, ἡ κακούργα, γιὰ τὸ χαρὸ τοῦ ἀδερφοῦ της. Ἀκόμα τώρα τὸν βρίζει καὶ τὸν καταριέται. Ἄν θες νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια ψάξε, βάλε ἀνθρώπους νὰ ἐρευνήσουν παντοῦ καὶ θὰ βρῇς τὸ πτώμα τοῦ ἀδερφοῦ σου.

— Ἐχεις δικη, ἀπάντησε ἡ Ἐλένη. Σήμερα κι' ὅλας θὰ πάω στὸ Δῆμαρχο, θὰ ζητήσω νὰ γίνουν ἀνακρίσεις.

Ἡ Ἐλένη δὲν δίστασε στιγμή πιά. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι στὴ Μαρία ἔτρεξε στὸ Δῆμαρχο καὶ τοῦ ἀνάφερε τὶς ὑποψίες της.

Ἕνας ὑπομνησάρχης καὶ μερικοὶ χωροφύλακες ἔφτασαν στοὺς Πενταγυῖους.

Ὁ Τουρκάκης πληροφορήθηκε ἀπ' τοὺς πρώτους τὸ νέο κι' ἔτρεξε στὴ Μαρία.

— Μαρία μου, χαθήκαμε!... τῆς εἶπε. Ἦρθαν οἱ ἀρχές, ἀρχίζουν ἀνακρίσεις.

— Ἄν ἀρχίσῃς νὰ τρέμῃς σὰν γυναῖκα, χωρὶς ἄλλο θὰ χαθῶμε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία. Κύττα με ἔμένα. Τρέμω ἐγώ;...

Πραγματικά, ὅταν τὴν ἀνακρίνανε ἡ Μαρία, εἶδει ἀπόλυτη ἀτάραξη.

Μὰ ἀκολούθησε ἡ ἐξέτασι τῆς Ἐλένης καὶ τῆς Τασούλας. Κι' αὐτὲς ἐπέμεναν πῶς ὁ Θανάσης δολοφονήθηκε ἀπ' τὸν Τουρκάκη.

Συνεχίστηκαν συνεπὸς οἱ ἀνακρίσεις. Καὶ συγχρόνως ἄρχισαν συστηματικὲς ἐρευνες. Κάποιος βασκὸς κατέθεσε πῶς ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τῆς Ἀναλήψεως ὁ Θανάσης γλέντιωσε με τοὺς συγγενεῖς τοῦ Τουρκάκη.

Ὁ ὑπομνησάρχης ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα στὴ στάνη κι' ἐξέτασε τοὺς δυὸ τσελιγκάδες. Ἐκεῖνοι δέχτηκαν πῶς ὁ Θανάσης ἦταν μαζί τους τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, μὰ πρόσθεσαν πῶς κοντὰ τὸ βράδυ ἔφυγε γιὰ τὸ ἀντικρινὸ χωριὸ καὶ πῶς δὲν τὸν εἶδαν πιά.

Ὁ ὑπομνησάρχης με τὰ ὄργανά του ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γύρω στὴ στάνη. Ἐφτάσαν ἐτσι καὶ στὸ μέρος ποὺ εἶχε διαπραχθῇ τὸ τρομερὸ ἐγκλημα στὸ χεῖλος τοῦ φοβεροῦ βάραθρου. Ἐκεῖ, πάνω στὸ βραχώδες ἔδαφος, ἀντίκρυσαν μεγάλες κηλίδες αἱμάτων.

— Τὶ αἵματα εἶνε αὐτά; ρώτησαν τοὺς τσελιγκάδες.

— Ἀπὸ ἓνα ἀρνὶ ποῦ σφάξαμε, ἀποκρίθηκαν αὐτοί.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἡ Δικαιοσύνη δὲν κατεῖχε τὰ σημεῖνά μετὰ, με τὰ ὁποῖα ἐξακριβώνεται ἀμέσως ἂν μιὰ σταλαγματιὰ αἷμα προέρχεται ἀπὸ ζῶο ἢ ἄνθρωπο.

Ὅσο ὁ ὑπομνησάρχης δὲν ἀπέληπτε.

— Πρέπει νὰ κατέβῃ κάποιος στὸ βάραθρο, εἶπε.

Καὶ εἰδοποίησε ἀμέσως στοὺς Πενταγυῖους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους τοῦ Θανάση.

Ἡ Ἐλένη κι' ἡ Τασούλα φτάσανε ἐκεῖ ἀκολουθούμενες ἀπὸ πλῆθος συχωριανῶν τους. Φεύγοντας ἡ Ἐλένη φώναξε στὴ Μαρία:

— Σκύλα, σκότωσε τὸν ἀδερφὸ μου!... Μὰ τώρα θὰ ξεσκεπαστῇ τὸ κακούρημα ποῦκά-νες, φόνισσα, καὶ θὰ τὸ πληρώ-σῃς με τὸ κεφάλι σου!...

Ἡ Μαρία γέλασε με περιφρόνησι. Λησμονῆσε ὅπως θὰ δοῦμε στὸ προσεχὲς πένθος ὅτι ὑπάρχει Θεὸς τιμωρὸς κι' ὅτι κανένας δὲν ξεφεύγει ἀπ' τὴ θεϊκὴ δικαιοσύνη.

Ὁ ΠΑΛΑΙΟΣ

— Μαρία μου, χαθήκαμε!... τῆς εἶπε. Ἦρθαν οἱ ἀρχές, ἀρχίζουν ἀνακρίσεις.

Ευθύμα ενσταντανέ

Κυρία είδε στην «στήλη των πενθών» μιάς εφημερίδας τον θάνατο ενός γνωστού της και κατεπλάγη: — Γιάγκο, είπε στον άντρα της, πέθανε ο τσάι. — Πότε; απόρησε κι' ο άντρας της. — Προχτές. Νά, έδω ή οικογένεια ευχαριστεί τους μετασχόντας στο πένθος κλπ.

Το ζεύγος στενοχωρήθηκε πολύ γιατί δεν είχε δη' εγκαίρως το έγγραφο της κηδείας κι' έσπευσε να ετοιμαστή άμέσως για να πάη τουλάχιστον για τα συλλυπητήρια. Έβαλε κατάμαυρα ή κυρία, έβαλε σκούρα ρούχα και μαύρη γραβάτα ο κύριος, πήραν ένα τσάι και σε λίγο χτυπούσαν την πόρτα του μεταστάνας. — Άνοιξε ή υπηρέτρια και τους πέρασε στο σαλόνι. Σε

λίγο, όμως, πρὸς κατάπληξη του ζεύγους εμφανίστηκε ο... «αείμνηστος», ζωὴς, κεφάτος, γέλαστος.

— Γιά σας παιδιά! τους χαιρέτησε εγκάρδια. Τί γίνεστε; Τί κάνετε;

Κι' ενώ εκείνοι τὸν κυτούσαν ἐμβρόντητοι ἀπὸ πᾶν ὡς κάτω, ἐκείνος πρόσεξε τὸ ντύσιμό τους:

— Χριστὸς καὶ Παναγία! Γιατί ἐτσι στὰ μαύρα; Σὰς πέθανε κανένας;

— Ἡ κυρία τὰ εἶχε τελείως χαμένα καὶ ὁ κύριος τραυλίσε:

— Ο... ὄχι, εὐτυχῶς... Τὰ μαύρα, ξέρετε εἶναι τῆς μόδας φέτο. Έσὺ, τί κάνεις;

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

Καὶ προσέθεσε γελώντας: — Μόνο πὺ πέθανε προχτὲς ἕνας συνονόμάτῳ μου καὶ βρήκα τὸν μπελᾶ μου. Τὸ τί ἐκδηλώσεις εἶχα, βρὲ παιδιά, ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲν λέγεται. Έσεῖς γιατί δὲν ἦρθατε στὴν κηδεία μου;

Κι' ὁ σύζυγος τότε ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ:

— Ε, νά, ἦρθαμε γιὰ τὰ συλλυπητήρια, λιγάκι καθυστερημένοι.

Συμπολίτης φοροῦσε πένθος στὸ χέρι του. Φίλος του τὸν συναντᾷ στὸ δρόμο καὶ ἀπορεῖ:

— Καὶ πένθος βλέπω. Τί συμβαίνει; Ποιὸς σοῦ πέθανε;

— Μανδᾶμ καλὰ τοῦ κάνεις! Φόρτωσε τὸν λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Γιατί ὁ κύριος φαίνεται πολὺ... γαϊδαρός!

Καὶ τῶρα στὰ πόδια. — Σὲ μιά γωνιά ἦταν καθισμένος ἕνας ζητιάνος κι' εἶχε μπροστὰ του ἕνα καπέλλο ἀνοιχτὸ καὶ μιά ταμπέλλα: ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΝ ΤΙ ΦΛΟΝ. Ὅπου ζυγώνουνε δύο πιτσιρίκοι:

— Ρέ, κύττα τὸ στραβό! — Ε, τί νὰ τὸν δῶ; Στραβὸς εἶνε.

— Ἄλλο σοῦ λέω, ρέ. Κόβει μονέδα. Κάνε πὼς τοῦ ἀφίνεις καὶ καὶ τσίμπα του κανένα πεντακοσάρι.

Ἡ σκέψις δὲν φάνηκε ἀσχημὴ στὸν ἄλλο καὶ σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ζύγωσε περισσότερο τὸ ζητιάνο, ἔσκυψε τὰχα πὼς καὶ τοῦ ἀφίνει γιὰ νὰ τοῦ τσιμπήσῃ ἀπ' τὸ καπέλλο τὸ πεντακοσάρι. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ἀγγίξῃ κι' ὁ στραβὸς σήκωσε τὴν μαγούρα φωνάζοντας:

— Αἱ στὸ διάολο, μὴ σοῦ τσακίσω τὰ παιδιά!

Εντρομος καὶ κατάπληκτος ὁ μικρὸς τῶρα στὰ πόδια φωνάζοντας:

— Ρέ! Αὐτὸς ὁ στραβὸς φαίνεται πολὺ... ἀνοιχτομάτης!

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

νὰ μάθῃ ποιὸς τοῦ πέθανε. ἐπὶ τέλους, καὶ τότε ὁ πενθηφόρων ἀναγκάστηκε νὰ τῇ:

— Ἡ πεθερά μου πέθανε! — Καὶ πενθεῖς, μωρὲ θηρίο;

— Ὁχι. Μὲ ὑποχρέωσε ἡ γυναίκα μου.

Μιά κυρία κι' ἕνας κύριος βγαίνουν ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ὅπου ἔκαναν τὰ πρωτοχρονιάτικα ψώνια τους.

Ἡ κυρία προηγείται ἐπιδλητική, ποζάτη καὶ καταστόλιστη, ἐνῶ ὁ σύζυγος ἀκολουθεῖ φορτωμένος πακέττα, πακέτταρες, κουτιά, δέματα καὶ σχήματος καὶ εἶδους.

Εἶναι τόσα πολλὰ τὰ πακέττα ὥστε ὁ κύριος φαίνεται ὅτι νὰ στεῖλῃ κάτω ἀπ' τὸν ὄγκο τους. Ένας πιτσιρίκος πὺ βλέπει τὸ θέαμα τοῦ ζεύγους ζυγώνει καὶ λέει στὸ σύζυγο:

— Κύριος, θέλεις νὰ βοηθῶω λιγάκι;

Ὁ φορτωμένος κύριος τὸν στραβοκυττά:

— Ὁχι, τοῦ λέει. Φύγε!

Ὁ πιτσιρίκος ἐπιμένει:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, κύριος, ὅτι ἐτσι μὰς κόβεις τὴ δουλειά; Πῶς θὰ ζήσουμε κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες;

Έχει πὺ ἔχει τὰ νεύρα

τοῦ ὁ ἄνθρωπος — γίνεται θηρίο:

— Αἱ στὸ διάολο, φύγε ἀπὸ κεῖ! Ἀναδέσκατε!

Καὶ ὁ μικρὸς ἀπευθυνόμενος στὴν κυρία:

— Μανδᾶμ καλὰ τοῦ κάνεις! Φόρτωσε τὸν λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Γιατί ὁ κύριος φαίνεται πολὺ... γαϊδαρός!

Καὶ τῶρα στὰ πόδια.

Σὲ μιά γωνιά ἦταν καθισμένος ἕνας ζητιάνος κι' εἶχε μπροστὰ του ἕνα καπέλλο ἀνοιχτὸ καὶ μιά ταμπέλλα: ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΝ ΤΙ ΦΛΟΝ. Ὅπου ζυγώνουνε δύο πιτσιρίκοι:

— Ρέ, κύττα τὸ στραβό! — Ε, τί νὰ τὸν δῶ; Στραβὸς εἶνε.

— Ἄλλο σοῦ λέω, ρέ. Κόβει μονέδα. Κάνε πὼς τοῦ ἀφίνεις καὶ καὶ τσίμπα του κανένα πεντακοσάρι.

Ἡ σκέψις δὲν φάνηκε ἀσχημὴ στὸν ἄλλο καὶ σὲ λίγο ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ζύγωσε περισσότερο τὸ ζητιάνο, ἔσκυψε τὰχα πὼς καὶ τοῦ ἀφίνει γιὰ νὰ τοῦ τσιμπήσῃ ἀπ' τὸ καπέλλο τὸ πεντακοσάρι. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ἀγγίξῃ κι' ὁ στραβὸς σήκωσε τὴν μαγούρα φωνάζοντας:

— Αἱ στὸ διάολο, μὴ σοῦ τσακίσω τὰ παιδιά!

Εντρομος καὶ κατάπληκτος ὁ μικρὸς τῶρα στὰ πόδια φωνάζοντας:

— Ρέ! Αὐτὸς ὁ στραβὸς φαίνεται πολὺ... ἀνοιχτομάτης!

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

— Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν. — Εἰς τὸ καλὸν.

Ἡ καλὴ χειραψία

Εἰναι ἕνα σπουδαῖο στοιχεῖο ἐπιτυχίας

Ἡ τύχη ἑνὸς ἀνθρώπου κρίνεται συχνὰ ἀπ' τὴν πρώτη του ἐμφάνισι. Ἀνὰρση στὸν ἄλλον, τοῦ ἐμπνεῖ τὴ βεβαιότητα πὼς ἔχει πολλὰ προσόντα.

Ἡ χειραψία λοιπὸν παίζει τὸ σπουδαιότερο ρόλο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιὰτὶ συνδέεται βαθεῖα μὲ τὴν νευρική καὶ ψυχικὴ ἀντιδραστικὴ ἐπιρραζαζέται ἐλαχίστα ἀπ' τὴ λογική. Ένας διακεκριμένος ψυχολόγος ὀνομάζει τὸ χέρι «σειμογράφο τὸν συναίσθηματικὸν ἀντιδραστικὸν», γιὰτὶ «καταγράφει» τὴς ὑποσυνείδητες παρορμήσεις τοῦ πνεύματος. Τὸ πὺ εὐκίνητο, τὸ πὺ εὐαίσθητο κι' ἐκφραστικὸ αὐτὸ μέλος τοῦ σώματος ἀντανακλὰ καὶ συγκίνησι πὺ δοκιμάζει τὸ ἄτομο.

Εἰς π. χ. χαμογελοῦμε ἡμέρα, ἡ χειραψία μὰς μπορεῖ νὰ λῇ «Εἰς φόβισμός». Εἰς δίνουμε φιλικὸ τὸν σπὺ φωνή μὰς, ἡ χειραψία μὰς μπορεῖ νὰ πρὸδῃ στὸν ἄλλον ὅτι δὲν τὸν συμπαθοῦμε.

Ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος Έλμερ Γουήλερ θεωρεῖ τὴν καλὴ φιλικὴ χειραψία ὡς ἕνα ἀπ' τὰ σπουδαιότερα προσόντα ἑνὸς πλάσι ἢ ἑνὸς ἐπιχειρηματίου.

Νὰ πὼς περιγράφει ὁ Γουήλερ μιά καλὴ χειραψία:

«Πιάνετε τὸ χέρι τοῦ ἄλλου γερά καὶ ἀνετα. Φέρνετε τὸ δαχτυλίδι καὶ ἀνετα πρὸς τὰ ἑμπερὸς, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν ἰσορροπία σας καὶ συγχρόνως νὰ δώσετε στὸν ἄλλο τὴν ἐντύπωσι ὅτι σκύδετε λίγο πρὸς τὸ μέλος τοῦ μὲ οἰκειότητα. Ἡ χειραψία θὰ γίνῃ μὲ δύο τραντάγματα τοῦ χερσίου ἀπᾶν — κάτω. Ένα μόνον τραντάγμα δείχνει ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος. Τρία εἶναι ὑπερβολικά».

Ἀς δοῦμε τώρα τὰ πὺ συνηθισμένα λάθη τῆς χειραψίας:

1) Έκείνος πὺ σφίγγει τόσο δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου ὥστε τὸν πονοῦν τὰ δαχτυλίδια του καὶ τρίζουν τὰ κόκκαλα του, δὲν τὸ κάνει συνήθως ἐπιτηδες. Πάντως, ἔφσαν τοῦ φέρνει πόνον, εἶναι φυσικὸ νὰ τὸν διαβεσθῇ ἀσχημα καὶ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν τὸν λοχαριάζει. Συχνὰ, προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ ἐτσι ἕνα σύμπλεγμα κατωτρότητος τοῦ, ταπεινώνοντας τὸν ἄλλο μὲ τὴ φαινομενικὴ ὑπεροχή του.

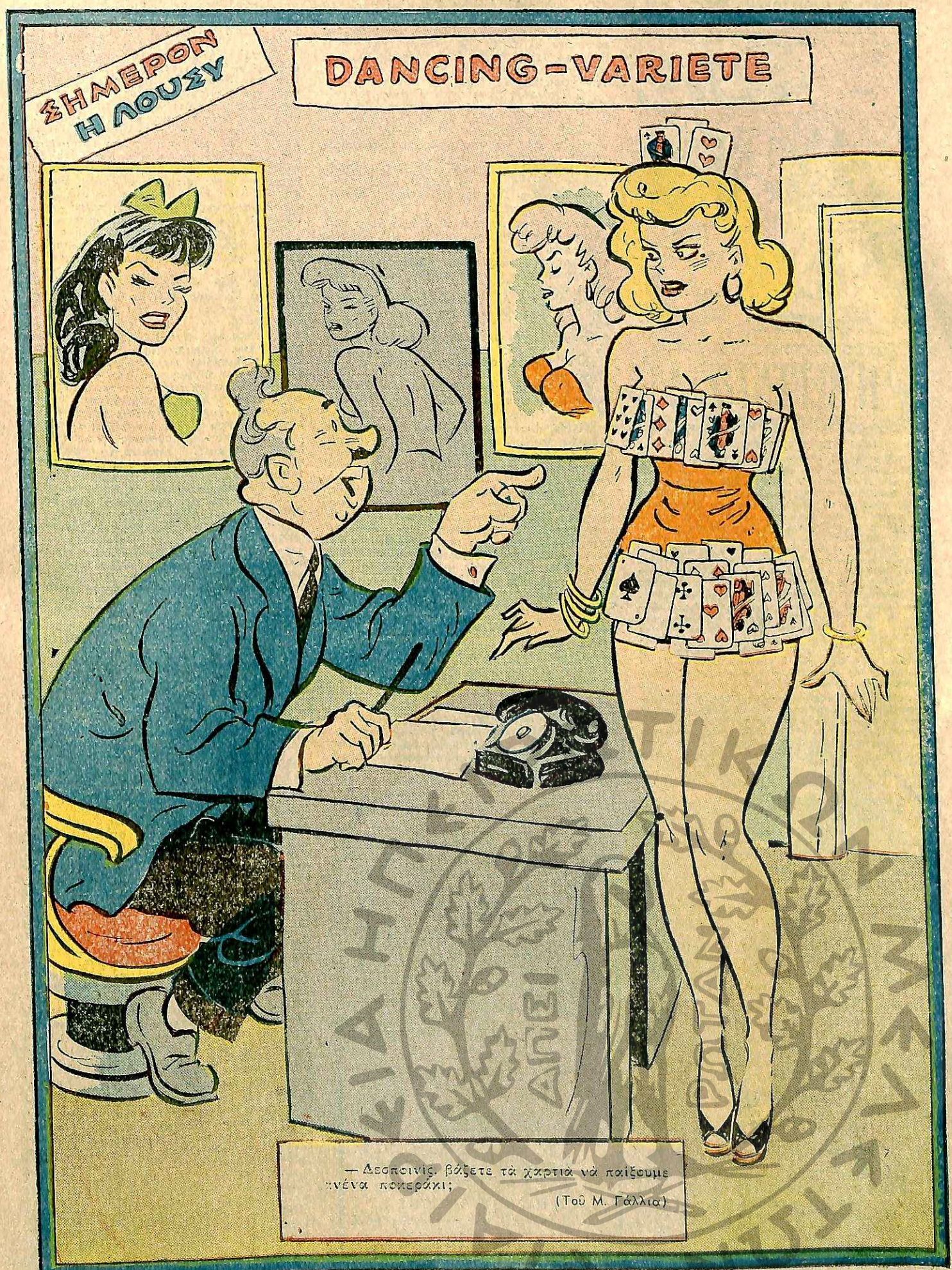
2) Ἡ χαλαρὴ καὶ ψυχρὴ χειραψία δείχνει ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως, ὑποτακτικότητι κι' ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸν ἄλλον.

3) Στὴν ἀντιθετὴ πλευρὰ ἀπ' τὸν παραπάνω τύπο βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος πὺ τραντάζει ἐπανεπιλημμένως τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, σάν... νὰ βγάξῃ νερὸ μὲ τὴν ρόμπα! Έκδηλώνει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἕνα συναίσθημα ἐλλείψεως αὐτοπεποιθήσεως. Προσπαθεῖ νὰ προσποιηθῇ ἕνα ἐνθουσιασμὸ πὺ δὲν τὸν αἰσθάνεται πραγματικά.

4) Έκείνος πὺ σφίγγει γρήγορα-γρήγορα τὸ χέρι σας κι' ἀμέσως κατόπιν τραβάει ἀπὸτομα τὸ δικὸ του, εἶναι σάν νὰ σας λῇ ὅτι δὲν τὸν ευχαριστεῖ ἡ συνάντησι σας κι' ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορότερο.

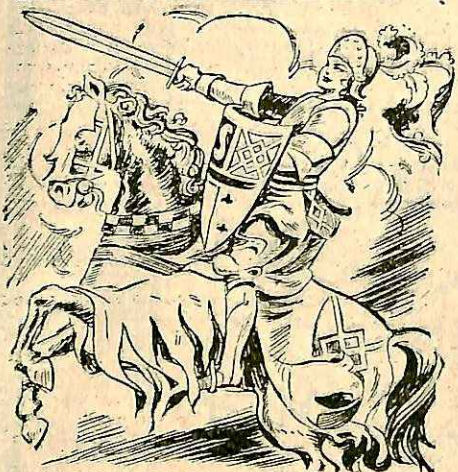
5) Δὲν ὑπάρχει ἐνοχλητικώτερο πράγμα ἀπ' τὸ νὰ σας κρατᾷ ἕνας ἄνθρωπος τὸ χέρι συνεχῶς ἐπὶ 5 ἢ 10 λεπτά τῆς ὥρας, ὅσο δηλαδὴ κουδεντίζε «αἱ» σας. Εἶναι σάν νὰ σας λῇ, μὲ ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως: «Τώρα πὺ σὲ πέτυνα, δὲν σ' ἀφίνω νὰ φύγῃς». Ἡ χειραψία αὐτὴ ἐκδηλώνει ἀπληστία, ἐγωισμό, τσιγκουνιά, ἐπιθυμία νὰ κρατήσῃ κανεῖς ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, ὅτι πέση στὰ χέρια τοῦ... Φυσικά, ὁ ἄλλος δὲν βλέπει τὴν ὥρα ν' ἀπαλλαγῇ.

Εντυπώστε λοιπὸν στὸ νοῦ σας αὐτοὺς τοὺς ἀπλοῦς κανόνες, ὡς ὅπου σας γίνῃ μηχανικὴ συνήθεια ἢ ἀψογὴ χειραψία. Καὶ θὰ δῆτε πὺς μεγάλα ἀποτελέσματα φέρνει συχνὰ αὐτὸ τὸ μικρὸ πράγμα...

— Δεσποινίς, βάζετε τὰ χερτὰ νὰ παίξουμε ἑνὲνα ποικεράκι; (Τοῦ Μ. Γάλλια)

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στά τέλη του 17ου αιώνα, οι Τούρκοι, πολιορκούν την Άμμοχώστο της Κύπρου που την υπερασπίζον οι Ένετοι. Αναγκάζονται να υποταχθούν στην πολυπληθή πόλη, βρίσκεται κι ένας άριστος νέος, γνωστός με το όνομα Καπετάν Φουρτούνας. Κάτω απ' το πολεμικό αυτό όνομα, κάτω απ' τη χαλάρωση πανοπλίας του ήρωος, κρύβεται μια γυναικά, μια Ναπολιτανίσσα αρχόντισσα, που την έχει παρσάρει μέσα στη φωτιά του πολέμου ο Έρωτας. Αναζητείται τον αγαπημένο της υποκόμητα που τον έχουν πιάσει και τον κρατούν αιχμάλωτο οι Τούρκοι. Το μυστικό της το ξέρει ο πιστός της ακόλουθος Άραφ Έλ-Καντούρ κι' ο υπαρχηγός της Περινιάνο. Μα το υποπτεύεται κι' ένας Πολωνός, ο τυχοδιώκτης πολεμιστής ο καπετάν Λακκίνσκου, που χλευάζει τον καπετάν Φουρτούνα για την ανδρεία του. Και σε μια φιλονεικία τους στοιχηματίζουν ν' αντιμετωπίσουν έναν τρομερό νεαρό Τούρκο πολεμιστή, τον Μουλέυ-Έλ-Καντέλ, γιού του πασά της Δαμασκού, που τους προκαλεί καθημερινώς κάτω από τα τείχη.

Φάνει η ώρα της μονομαχίας. Όλη η Άμμοχώστος βρίσκεται στα τείχη. Κι' οι Τούρκοι περιμένουν μ' αγωνία το αποτέλεσμα. Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ φτάνει κάτω απ' το τείχος. Ο Λακκίνσκου κι' ο καπετάν Φουρτούνας βγαίνουν επίσης στην πεδιάδα. Θα χτυπηθεί πρώτα με τον Τούρκο ο Πολωνός. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Λακκίνσκου λέει στον καπετάν Φουρτούνα ότι ξέρει πώς είνε γυναίκα. «Μετά τον Μουλέυ-Έλ-Καντέλ θα χτυπηθούμε οι δυο-μας που απαντά ο καπετάν Φουρτούνας και θα πεθάνει απ' το σπαθί μου! Έτσι θα πάρης το μυστικό μου μαζί σου στον τάφο!»

2ον — Έγώ όμως θα προσπαθήσω να σάς κόψω το λαιμό, για να μη μπορέσετε ποτέ να κοινολογήσετε το μυστικό που μάθατε και που ανήκει σε μένα μόνο!

— Θα τ' ξαναπούμε αργότερα αυτά, κυρία. Τώρα ο Τούρκος φαίνεται πως ανυπομονεί.

Κι' αφού κάλπασε για λίγο αμίλητος, ο Πολωνός πρόσθεσε αναστενάζοντας: — Οάμουν ωστόσο ευτυχισμένος αν έδινα τ' όνομά μου σε μια γυναίκα τόσο τολμηρή!

Η δούκισσα σταμάτησε τ' αλόγο της, χωρίς να καταδεχτή ν' απαντήσει.

Βρίσκονταν σ' απόσταση είκοσι βηματων μόνο απ' το γιού του πασά της Δαμασκού. Εκείνος τους κτύπησε προσεκτικά, σαν νάθελε να εκτιμήση τη δύναμή τους.

— Ποιος από σάς θα χτυπηθεί πρώτος με το Λέοντα της Δαμασκού; ρώτησε.

— Η αρκούδα των δασών της Πολωνίας! απάντησε ο Λακκίνσκου. «Αν εσύ έχης νύχια μακριά και δυνατά σαν τα θηρία των ερήμων της πατρίδος σου, έχω τη βαρεία δύναμη των άγριων της δικής μου. Θα σε κόψω στα δύο, μ' ένα μόνο χτύπημα τού σπαθιού μου.

Ο Τούρκος έσκασε στα γέλια. «Επειτα τράβηξε και το δεύτερο γιγαγάκι που φορούσε στη μέση του και είπε:

— Τα όπλα μου σάς περιμένουν! Θα δούμε αν η γερική πολωνέζικη άρκουδα ή-

ξίζει πιο πολύ απ' το λιοντάρι της Δαμασκού.

Οι Τούρκοι είχαν μαζευτεί γύρω απ' το στρατόπεδό τους, ανυπομονώντας να ιδούν το τέλος αυτής της μονομαχίας. Περισσότερα από εκατό χιλιάδες μάτια ήταν καρφωμένα στους δυο αντιπάλους.

Ο Πολωνός έσφιξε με τ' αριστερό χέρι τα χαλινάρια του αλόγου του, ενώ ο αντίπαλός του έπιανε με τα δόντια τα δικά του. Κιττάχτηκαν στα μάτια μερικές στιγμές, σαν να προσπαθούσαν να υπνωτίσουν ο ένας τον άλλον.

Τέλος, ο Λακκίνσκου είπε, στριφογυρίζοντας απειλητικά τού σπαθί του:

— Φυλάξου απ' την αρκούδα!... Δεν μ' άρεσει να περιμένω!

Στηρουνίσε δυνατά τ' αλόγο του, που χλιμίντρισε απ' τον πόνο, κι' ώρμησε προς τον Τούρκο, που τον περίμενε, καρφωμένος στη θέσι του, προστατευόντας το κεφάλι του και τού στήθους του με τα όπλα του.

Μά, όταν ο Λακκίνσκου έφθασε μπροστά του, ο άλλος, με μια απλή πίεσι του γόνατος, έκαμε τ' αλόγο του να περμερίση απότομα. Συγχρόνως κατάφερε ένα τρομερό χτύπημα με τού γιγαγάκι του, που λίγο έλειψε να στοιχίση τη ζωή του έχθρου του.

Ο Πολωνός φυλάχτηκε, με μια άστραπιαία κίνησι, κι' απάντησε άμέσως στην επίθεσι.

Οι δυο αντίπαλοι πάλευαν με την ίδια ανδρεία, φυλάγοντας όχι μόνο το σώμα τους, αλλά και το κεφάλι του αλόγου τους, για να μη βρεθούν ξαφνικά δίχως υποζύγιο.

Ο καπετάν - Λακκίνσκου έκανε άγριες κι' ορμητικές επιθέσεις, θλασπινώντας κατά τη συνήθειά του, για να τρομάξη η τουλάχιστον να έπηρεασή τον Τούρκο. Χτυπούσε μανιασμένα με τού σπαθί του το μακρύ γιγαγάκι του, προσπαθώντας να τού σπάση, κι' άγγιζε κάπου-κάπου τού θώρακά του. Μα κι' ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ τού ανταπέδιδε τα χτυπήματα και τα όπλα τους συγκρούονταν πετώντας σπίνες.

Οι θεαταί έβδαν κάθε τόσο φωνές δυνατές, για να ενθαρρύνουν τους δυο μονομάχους.

— Κουράγιο, καπετάν - Λακκίνσκου! φώναζαν οι Ένετοι, όταν έδλεπαν τον Τούρκο να οπισθοχωρή απ' τις μανιασμένες επιθέσεις του τυχοδιώκτη.

— Σκότωσ' τού γκιουόρη! ούρλιαζαν οι Σαρακηνοί, κάθε φορά που ο Μουλέυ πείζε περισσότερο το Λακκίνσκου.

Ο καπετάν - Φουρτούνας έμενε αμίλητος πάνω στ' αλόγο του. Παρακολουθούσε προσεκτικά τη μονομαχία, προπαιτών δε μελετούσε την τεχνική του Λέοντος της Δαμασκού, για νάνε προετοιμασμένος στην περίπτωση που θα τον αντιμετώπιζε κατόπιν.

Η δούκισσα ήταν αξία μαθήτρια τού πατέρα της, τού καλλίτερου ξιφομάχου

Ο ΝΑΡΚΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

— Έ, κύριος, απαγορεύονται αυτά τα κόλπα για να βρής τη λίρα!

(Το Μ. Τερζή)

της Νεαπόλεως, κι' ένωιθε τόν έαυτό της Ικανό να μετρήθ με τόν Τούρκο και να τόν νικήση χωρίς να διατρέξη πολλούς κινδύνους.

Όστόσο, η μονομαχία εξακολούθησε, όλοένα με μεγαλύτερη μανία. Ο Πολωνός, που βασιζόταν περισσότερο στη δύναμή του παρά στην επιδεξιότητά του, διαπίστωνε τώρα ότι ο Λέων της Δαμασκού είχε μύς άσφαλένιους κι' άπιστευτή αντοχή. Κάποια στιγμή λοιπόν, δοκίμασε μια απ' τις πολλές μυστικές σπαθιές που δίδασκαν στον καιρό του. Μα αυτό ήταν ή καταστροφή του. Γιατί ο Τούρκος, που ήξερε σίγουρα αυτό τού χτύπημα, τού άποφυγε εύκολα κι' απάντησε με μια κεραυνόβολο γιγαγάνη, τόσο γρήγορη ώστε ο Πολωνός δεν πρόλαβε να φυλάχτ.

Η λεπίδα τού όπλου τόν δρόκη πάνω απ' τού θώρακα, στο αριστερό μέρος τού λαιμού, και τού άνοιξε μια πλατεία πληγή.

Ο Λέων νίκησε την Άρκουδα! ούρλιασε ο Τούρκος, ενώ οι όμοθησκαί του χαιρετούσαν τη νίκη του με βροντώδεις επευφημίες.

Ο Πολωνός είχε άφίσει να πέση τού σπαθί του. Έμεινε μια στιγμή όρθιος πάνω στη σέλλα του, σφίγγοντας με τού χέρι τού την πληγή του, σαν για να σταματήσει τού αίμα που τούτρεχε πάνω στú θώρακά του. «Επειτα σωριάστηκε θραειά στη γή κι' έμεινε ακίνητος, κοντά στ' αλόγο τού που είχε σταματήσει άμέσως.

Ο καπετάν - Φουρτούνας είχε μείνει τελείως άταράχος. Σήκωσε τού σπαθί του και προχώρησε προς τού νικητή, λέγοντάς του ψυχρά:

— Οι δυο μας τώρα.

Ο Τούρκος τον κτύπησε μ' ένα μίγμα έκπληξης και συμπάθειας.

— Εσείς;... φώναξε. Μα είσαστε παιδί ακόμα!

— Θα ήθελε τί έξιζον κάποτε τα παιδιά... Θέλετε να ξεκουραστήτε λίγο;

— Δεν υπάρχει λόγος. Θα ξεμπερδέψω γρήγορα μαζί σας. Δεν έχετε δύναμεις για να μετρήθ με τού Λέοντα της Δαμασκού.

— Φυλαχτήτε! Θα σάς σκοτώσω...

— Τουλαιχιστον, πέστε μου πρώτα τ' όνομά σας.

— Με λένε καπετάν - Φουρτούνα.

— Έχω ξανακούσει αυτό τού όνομα...

— Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ.

— Κι' έγώ τού δικό σας.

— Σας λένε παλληκάρι.

— Δεν έρω... Ίσως... Φυλαχτήτε τώρα!

— Θα επιθεθεί.

— Σας περιμένω... μολονότι θα λυπηθώ πολύ να σκοτώσω ένα τόσο ώραίο και θαρραλέο νεό!

Η δούκισσα ώρμησε άποφασιστικά με τ' αλόγο της, περνώντας σαν άνεμοστρόβιλος δίπλα στον Τούρκο. Τη στιγμή που εκείνος έτοιμαζόταν να φυλαχτή με τού γιγαγάκι του, τού κατάφερε μια σπαθιά στο λαιμό, εκεί που τού όπλο της δεν θα συναντούσε τού θώρακα. Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ δεν ήπόρεσε ν' άποφύγ ηντέλω τού χτύπημα. Τού σπαθί της άτρομής κόπέλλας δόηκε τού κράνος του και τού πέταξε δέκα δήματα μακριά.

— Περιφνη σπαθιά! είπε μ' έκπληξι ο Τούρκος. Αυτό τού παιδί άξίζει περισσότερο απ' την πολωνέζικη άρκουδα!

Ο καπετάν - Φουρτούνας απομακρύνθηκε μερικά μέτρα, κι' έπειτα έστρεψε απότομα τ' αλόγο του κι' επανέλαβε την επίθεσι, γρήγορος σαν άστραπη, έτοιμος να χτυπήση. Πέρασε αριστερά απ' τόν έχθρό του, άποφεύγοντας τού γιγαγάκι του, κι' άρχισε να στριφογυρίζει γύρω του, σπινρουίζοντας άδίστακα τ' αλόγο του, για να τρέξη πιο γρήγορα.

Έκπληκτος απ' αυτή την τακτική, ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ προσπαθούσε ν' αντιμετώπιση τόν εύκινητό αντίπαλό του, που φαίνονταν νάχη φωτιά στις φλέβες του...

Οι Τούρκοι κι' οι Χριστιανοί προσπαθούσαν να έμψυχώσουν με τις φωνές τους τους δυο μονομάχους:

— Κουράγιο, Καπετάν - Φουρτούνα!

— Ζήτα ό υπερασπιστής τού Σταυρού!

— Σκότωσε τού γκιουόρη!

Η δούκισσα διατηρούσε όλη την άξιοθαύμαστη ήρεμία της. Και πλησίαζε σιγά-σιγά τον Τούρκο. Τα μεγάλα μαύρα μάτια της πετούσαν φωτιές, τού προσώπότης άσφόντα κόκκινο, τά χείλη της τρε-

μούλιαζαν ξαφρά και τού ρουζούνια της φουσκωναν...

Οι κύκλοι της γίνονταν όλοένα πιο στενοί, ενώ τού άραβικό αλόγο τού Τούρκου, που έκανε στροφές επί τόπου, κουραζόταν πια...

— Πρόσεξε, Μουλέυ-Έλ-Καντέλ! φώναξε ξαφνικά ο καπετάν - Φουρτούνας.

Και, την ίδια στιγμή, τού σπαθί του χτύπησε τόν Τούρκο κάτω απ' την αριστερή μασχάλη, εκεί που ο θώρακας δεν προστάτευε τού στήθος.

Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ έβγαλε μια φωνή πόνου και μανίας, ενώ οι δικόι του ξεσπαζαν σ' ένα φοβερό μουγκρητό, σαν της άγριας θάλασσας.

Πάνω στα τείχη της Άμμοχώστου, οι Ένετοι πολεμισταί άνέμιζαν τις σημαίες τους και σήκωναν ψηλά τά κράνη τους, πάνω στις λυγχές τους, ούρλιαζοντας μ' ένθουσιασμό:

— Ζήτω ο καπετάνιος μας!... Πήρε έκδικήσι για τού Λακκίνσκου!

Αντί να όρμηση πάνω στον πληγωμένο και να τόν άποτελειώση, όπως είχε διακρίμα, η δούκισσα είχε σταματήσει κι' αλόγο της και κτύπησε με περηφάνεια καί οίκτο τού Λέοντα της Δαμασκού, που προσπαθούσε άπεγνωσμένα να κρατηθή πάνω στη σέλλα.

— Παραδέχεστε πως σας νίκησα; τόν ρώτησε, προχωρώντας με τ' αλόγο της.

Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ έκαμε μια κίνησι, για να σηκώση τού γιγαγάκι του και να συνεχίση την πάλη. Άλλά τού έλειψαν ξαφνικά οι δυνάμεις του, κλονίστηκε, προστάθηκε νά συγκρατηθή απ' τη χαίτη τού αλόγου του κι' έπειτα σωριάστηκε κάτω βαρεία, όπως πριν από λίγο ο Πολωνός.

— Σκότωσε τον! ούρλιασαν οι πολεμισταί της Άμμοχώστου. Μη τού λυπάσαι, τού παληόσκυλο!

Η δούκισσα κατέβηκε απ' τ' αλόγο της, κρατώντας στο χέρι τού ματωμένο σπαθί της, και προχώρησε προς τόν Τούρκο, που είχε άνασφαγή γονατιστός.

— Σας νίκησα, Μουλέυ-Έλ-Καντέλ, τού έιπε.

— Σκότωστε με, απάντησε εκείνος. Είναι δικαίωμα σας.

Ο καπετάν - Φουρτούνας δεν σκότω- νει ποτέ ένα αντίπαλο άνικανο ν' άμυν- θη. Είσαστε γενναίος! Σας χαρίζω τη ζωή.

— Δεν πίστευα πως είνε τόσο μεγάλος ψυχοί οι Χριστιανοί, πρόσθερε με άδωνατη φωνή ο Λέων της Δαμασκού. Ευχαριστώ! Δεν θα έχω χάσι, ποτέ τη μεγαλοφυΐα σας...

— Σας εύχομαι να γιαιτρευήτε γρήγορα.

Κι' η δούκισσα έκανε να ξαναβη στ' αλόγο της, όταν την σταμάτησαν άγρια ούρλιασματα:

— Θάνατος στó γκιουόρη! έφταναν καλπάζοντας, με τά γιγαγάκια ψηλά, για να χτυπήσουν τού νικητή τού Λέοντος της Δαμασκού.

— Άνανδροι!... Προδότες! φώναζαν με μανία οι Χριστιανοί της Άμμοχώστου. Με μια υπεράτη προσπάθεια ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ άνασκήθηκε.

— Άθλιοι! φώναξε στους συμπατριώτες του. Τί πάτε να κάνετε; Σταθήτε, αλλιώς θα διατάξω να σας σουβλίσουν όλοι!

Οι Τούρκοι καβαλλάρηδες σταμάτησαν, αστασιμένοι και τρομαγμένοι.

Την ίδια στιγμή, έπρεσαν δυο κανονίες απ' τόν προμαχώνα τού Αγίου Μάρκου, κα- Κι' έπτά Τούρκοι σωριάστηκαν κάτω, μα- ζι με τ' αλόγα τους, βαρεία πληγωμένοι.

Οι ύπολοιποι νύρισαν τότε κι' έφυγαν όλοταχώς προς τού τουρκικό στρατόπεδο, άνάμεσα στα σφυρίγματα και τά γέλια των συμπατριωτών τους που δεν έπιδόκιμαζαν την άτυχ η εκείνη επέμβασι.

— Τ' άξίζατε, αυτό τού μάθημα! τού φώναζε ο Λέων της Δαμασκού.

Τού τουρκικό πυροβολικό δεν είχε απαντήσει στις κανονίες των Χριστιανών.

Ο καπετάν - Φουρτούνας που έτοιμα- ζόταν να πληρώσ' άκριβά τη ζωή του, άποχαϊρότησε με μια χειρονομία τού Μου- λέυ-Έλ-Καντέλ, ξαναβέθηκε στ' αλόγο του κι' άπομακρύνθηκε προς την Άμμο- χωστο, ενώ οι Χριστιανοί πολεμισταί τόν χαιρετούσαν με μια άληθινή θύελλα ζη- τωκρανών.

Καθώς έφευγε, ο Πολωνός άνασκήκωσε τού κεφάλι τού και τόν παρακολούθησε με τού δέλεμα, μουρμουρίζοντας:

— Ελπίζω να ξαναϊδωθώ με!

Ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ άντελήφθη αύ- την την κίνησι του κι' έιπε στον ίπποκό- μο τού:

— Αυτός δεν έχει πεθάνει. Έφτάψυχη είνε λοιπόν η πολωνέζικη άρκουδα;

— Πρέπει να τόν άποτελειώσω; ρώτησε εκείνος.

— Πήγαίνε με κοντά του.

Άκουμπώντας στο στρατιώτη και σφίγ- γοντας με τού ένα χέρι την πληγή του που αίμορραγούσε, πλησίασε τόν Πολωνό.

— Θέλετε να μ' άποτελειώσετε; έιπε ο Λακκίνσκου με φωνή μισοσδυμένη. Θα- μαι στó έξης όμόθησκό σας, θ' άπαρη- θώ τού Σταυρού... Θα σκοτώσετε λοιπόν ένα μουσουλμάνο;

— Θα διατάξω να σά: περιποιηθούν, απάντησε ο Λέων της Δαμασκού.

— Αυτό ήθελα! μουρμούρισε σιγά ο τυ- χοδιώκτης. Ά, θα μου τού πληρώση, ο καπετάν - Φουρτούνας!

Ε'.

Η ώραία Κρητικοπούλα σκιάζε

«Επειτα απ' αυτή τη μονομαχία, που είχε μεγαλώσει ακόμη πιο πολύ τη φήμη τού καπετάν - Φουρτούνα κι' έκαμε να τόν παραδεχθούν όλοι ως τόν καλλίτερο ξιφο- μάχο της Άμμοχώστου, η πολιορκία της πόλεως συνεχίστηκε απ' τους Τούρκους, αλλά με πλυ λιγώτερο πείσμα ό,τι περίμεναν οι Χριστιανοί.

Ο καπετάν - Φουρτούνας κι' ο υπαρχη- γός του περίμεναν την έξηγησι τού παρα- ξενου αυτού γεγονότος απ' τόν Έλ-Καν- τούρ, τόν μόνον ίσως που θα μπορούσε να τους πη κάτι σχετικά. Αυτός όμως δεν είχε ξαναφανή πια στην Άμμοχώστο, έ- πειτα απ' τη νυκτερινή του επίσκεψι.

Μια νύχτα που φύλαγαν πάνω στον προμαχώνα τού Αγίου Μάρκου, ο καπε- τάν - Φουρτούνας κι' ο Περινιάνο είδαν μια σκιά να σκαρφάληνε μ' ευκινησία πι- θέκου πάνω στó μισογκρεμισμένο τείχος.

— Εσύ είσαι, Έλ-Καντούρ; ρώτησε ο καπετάν - Φουρτούνας, αρπάζοντας συ- χρογώς για κάθε ένδεχομενον ένα άρκε- βούζιο μ' άναμένο φυτίλι.

— Ναι, άφέντη, απάντησε ο Άραφ.

Μην πυροβολήτε!

Με μια τελευταία προσπάθεια, γαντζώ- θηκε από μίαν έπαλξι, τη διασκέλισε μ' ευλυσία και πήδησε μπροστά στον κα- πετάν - Φουρτούνα.

— Άνησυχάστε για την άπουσία μου, άφέντη; τού έιπε.

— Φοδόμουν μήπως σ' άνακάλυψαν και σε σκότωσαν.

— Ήσυχάστε, δεν με υποψιάζονται κα- θόλου, άφέντη... μολονότι, την ήμερα που μονομαχήσατε με τού Λέοντα της Δαμα- σκού, μ' είδαν ίσως να γυμίζω τού πιστό- λι που θα τόν σκότωνε αν έσείς πληγω- νόσαστε!

— Πας πήγαίνει η πληγή του;

— Ά, είνε γερό κόκκαλο ο Μουλέυ-Έλ-Καντέλ, άφέντη. Σε δυο-τρεις μέρες, θα μπορέ κι' όλος ν' άνεβή στ' αλόγο... Έ- χω να σας πώ τώρα μια είδησι που θα σας κάνει μεγάλη έντύπωση.

— Ποιά δηλαδή;

— Κι' ο Πολωνός επίσης κοντεύει να γίνη καλά.

— Ο Λακκίνσκου; φώναζει ο καπετάνιος κι' ο υπαρχηγός του μαζί

— Ναι, άφέντη.

— Δεν τόν σκότωσε εκείνη η γιγασ- γανία;

— Όχι. Φαίνεται πως έχουν σκληρό πετάι όι άρκουδες της Πολωνίας.

— Μα πως δεν τόν άποτελειώσαν οι Τούρκοι;

— Γιατί άρνήθηκε τού Σταυρού κι' άσπά- σθηκε τη θρησκεία τού Προφήτη. Φαίνεται πως έχει πολύ ελαστική συνείδησι αυτός ο τυχοδιώκτης. Λατρεύει τού ίδιο τού Σταυ- ρό και την Ήμισέληνο.

— Ά, τόν άθλιο! φώναξε μ' αγανά- κτησι ο Περινιάνο. Θα χτυπήση λοιπόν τους παληούς του συντρόφους;

— Μόλις γιαιτρευτή έντελώς, θα γίνη καπετάνιος τού τουρκικού στρατού, άπάν- τησε ο Άραφ. Τού τού ύποσχέθηκε ένας από τους πασάδες.

Ο καπετάν - Φουρτούνας τόν κτύπησε στα μάτια και τόν ρώτησε μ' αγωνία:

— Τίποτε ακόμη;...

— Τίποτε, άφέντη, απάντησε ο Έλ-Καντούρ με μια άπελπισμένη χειρονομία. Δεν έρω γιατί κρατάνε τόσο κρυφά τού μέρος που έχουν τόν υποκόμητα Λα Ού- σιό.

— Είν' αδύνατον ώστόσο να τού άγνο- ούν όλοι, έιπε αναστενάζοντας ο καπε- τάν Φουρτούνας. «Αν τόν σκοτώσουν;... Τί έ- φιάλτης. Θεέ μου!...

— Όχι, άφέντη, είμαι βέβαιος ότι έη! Πιστεύω πως θα τόν έχουν φυλακίσει σε κάποιο πύργο, με την έλπιδα να τόν πεί- σουν ν' άσπασή τόν Ισλαμισμό. Είνε γεν- ναίοι παλληκάρι, κι' οι Τούρκοι θέλουν γέ- τοιους ανθρώπους στó στρατό τους, για να διοικούν τις άμέτρητες άλλ' άπεθα- χτες όρδες τους.

Ο καπετάν - Φουρτούνας είχε καθίσει βαρεία σε μια πέτρα, σαν να τόν είχαν εγκαταλείψει ξαφνικά οι δυνάμεις του. Ο

Ο ΠΙΕΡΙΝΟ ΓΚΑΜΠΑ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ

Ο νεαρός Ίταλός Πιερίνο Γκάμπα, ο πιο μικρός διαθυντής όρχήστρας τού κόσμου, διήυθνε την περασμένη βδομάδα την γενική δοκιμή της όρχήστρας των Συνοικιών Κό'νε, στó Έθνικό Θέατρο τού Άλβαϊ ντέ Σαγιά. Η φωτογραφία μας δείχνει τού παιδί — θύμα τή στιγμή άκρι- θώς που διευθύνει την όρχήστρα με μοναδική μαεστρία.

Περπινιάνο κι' ο "Αραψ τὸν κύτταξαν, θα-
βειά συγκινημένοι.

Τὴ στιγμή εκείνη, ξεσπασε ξαφνικά μέ-
σα στὴ νυκτερινή σιωπὴ ἕνα ἀπερίγραπ-
το πανδαιμόνιο. Στὸ τουρκικὸ στρατό-
πεδο σήμαιναν οἱ σάλπιγγες καὶ χτυποῦ-
σαν τὰ τύμπανα τοῦ ἱππικοῦ, ἐνῶ συγ-
χρόνως ξεσποῦσαν μανιασμένες φωνές καὶ
πυροβολισμοί.

Χιλιάδες πυρσοὶ εἶχαν ἀνάψει ξαφνα,
κι' ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν πεδιάδα, γιὰ
νὰ μαζευτοῦν στὸ τέλος στὸ κέντρο τοῦ
στρατοπέδου, ὅπου ὕψωνόταν ἡ πελώρια
σκηνή τοῦ μεγάλου βεζύρη, τοῦ ἀνωτάτου
ἀρχηγοῦ τῶν Τούρκων.

Ο Καπετάν - Φουρτούνας, ὁ Περπινιά-
νο κι' ὁ Ἐλ - Καντούρ εἶχαν σκύψει πάνω
ἀπ' τὸν βεζύρη, ἐνῶ οἱ σάλπιγγες τῶν Χρι-
στιανῶν σήμαιναν συναγερμὸ κι' οἱ Ἑνε-
τοὶ πολεμιστὰὶ ἀρπάζαν τὰ ὅπλα τους κι'
ἔτρεχαν στὶς θέσεις τους.

— Ἐτοιμάζονται γιὰ γενική ἐπίθεσι,
εἶπε ὁ καπετάν - Φουρτούνας.

— Ὁχι, ἀφέντη, ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ Ἄ-
ραψ. Ξέσπασε στὸ τουρκικὸ στρατόπεδο
μια ἀνταρσία τοῦ προετοιμαζόταν σήμε-
ρα ἀπ' τὸ πρωί.

— Ἐναντίον ποιού;

— Τοῦ μεγάλου βεζύρη Μουσταφᾶ.

— Γιὰ τοιο λόγο; ρώτησε ὁ Περπι-
νιάνο.

— Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐπαναλά-
βῃ τὶς ἰσχυρές ἐπιθέσεις. Ἀπὸ ὀκτῶ μέρες
τώρα, τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, μένουν
σχεδὸν ἀπρακτά, καὶ δυσφοροῦν γι' αὐτό.

— Πραγματικά, παρατήρησαμε ὅλοι αὐ-
τὴ τὴν ἡμέρα, εἶπε ὁ Περπινιάνο. Μή-
πως εἶν' ἀρραστὸς ὁ μεγάλος βεζύρης;

— Εἶναι θαυμασία στὴν ὑγεία του.

— Ἀλλὰ σκλαβώθηκε ἡ καρδιά του...

— Τί θες νὰ πῇς, Ἐλ - Καντούρ; ρώ-
τησε ὁ καπετάν - Φουρτούνας.

— Ὅτι τὸν ἔχει ξεμαλίσσει μιὰ νέα
Κρητικοπούλα, Χριστιανή. Τὴν ἀγαπᾷ
τρολλᾷ. Αὐτὴ ἴσως τὸν συμβόλευσε νὰ σᾶς
ἀφίσχῃ αὐτὴ τὴν ἀνακωχή... Λένε πῶς
εἶναι πολὺ ὡμορφ. Ὡστόσο, δὲν θάβηλα
νὰ βρισκόμασιν στὴ θέσι της: ὁλόκληρος ὁ
στρατὸς ἵπταται τώρα τὸ θάνατό της, γιὰ-
τί τὴ θεωρεῖ σὰν τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο
στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ βεζύρης θὰ ὑ-
ποχωρήσῃ στὴ θέλησι τῶν στρατιωτῶν
του; ρώτησε ὁ καπετάν - Φουρτούνας.

— Δὲν θὰ τοῖσιμ' ἡ ἀντίσταθι.

— Ὁ σουλτάνος ἔχει κατασκόπους του μέσα
στὸ στρατόπεδο. Ἀν μὴν πῶς δυσаре-
στήθηκαν οἱ πολεμιστὰὶ του, δὲν θὰ δι-
στάσῃ νὰ στείλῃ μία μεταξωτὴ θλιεὶά
στὸν ἀρχηγό τους... Ξερετε, βέβαια, τί
σημαίνει ἕνα τέτοιο δᾶρο: ὅτι ὁ ἔνοχος
πρέπει νὰ κρεμαστῇ μόνος του, ἂν δὲν
θελῇ νὰ τὸν παλικοῦσιν!

— Ἡ καυμένη ἡ κοπέλλα! φώναξε μὲ
συγκίνησι ὁ καπετάν - Φουρτούνας.

— Ὅταν λοιπὸν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά
αὐτὴ, θὰ γίνῃ μιὰ ἄγρια ἐπίθεσι. Οἱ
ἰσλαμικὲς ὁρδὲς ἔχουν κούρασι πιά ἀπ'
τὴν ἀτέλειωτη πολιορκία. Θὰ κυθοῦν πά-
νω στὴν Ἀμμόχωστο σὰν μανιασμένη θά-
λασσα, σαρώνοντας κάθε τι στὸ πέρασμά
τους.

— Θὰ τοὺς δεχθοῦμε ὅπως πρέπει, εἶπε
ὁ Περπινιάνο. Τὰ σπαθιά μας κι' οἱ θώ-
ρακες μας εἶναι γεροὶ κι' οἱ καρδιές μας
δὲν τρέμουν.

— Ὁ Ἄραψ κούνησε τὸ κεφάλι του, κυτ-
τάζοντας τὴ δοῦκισσα μ' ἀγωνία.

— Εἶναι πάρα πολλοί! μωρμούρισε
ἀναστεναζόμενος.

— Φτάνει νὰ μὴν κυριέψουν τὴν πόλι
μ' αἰφνιδισμοῦ.

— Θὰ σᾶς προειδοποιήσω ἐγὼ ἐγκαί-
ρως... Μπορῶ τώρα νὰ ξαναγυρίσω στὸ
τουρκικὸ στρατόπεδο ἀφέντη;

— Ὁ καπετάν - Φουρτούνας δὲν ἀπάντησε.

Ἀκουμπώντας σὲ μιὰ ἐπαλξι, ἀκούγε τὶς
τρομερές φωνές τῶν πολιορκητῶν καὶ πα-
ρακολουθοῦσε μ' ἀνίσχυη ματιά τοὺς ἀ-
μέτρητους πυρσοὺς ποὺ κουνιόνταν γύρω
ἀπ' τὴ σκηνή τοῦ μεγάλου βεζύρη.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀχλοβοή, ὅμοια μὲ
μουγκρητὸ τρίκιμωμένη θάλασσα, ἀ-
κούγονταν χιλιάδες φωνές ποὺ οὐρλιάζαν:

— Θάνατος στὴ Χριστιανή σκλάβο!

Θέλωμε τὸ κεφάλι της!

Ἐπειτα τὰ τύμπανα κι' οἱ σάλπιγγες
σκέπαζαν τὰ ἄγρια αὐτὰ ξεφωνητά, κι'
ὅλοι μαζί οἱ θορύβοι ἐνώνουν σ' ἕνα φο-
βερὸ πανδαιμόνιο, σὰν νάχε πλημμυρίσει

ξαφνικά τὸ τουρκικὸ στρατόπεδο ἀπὸ μυ-
ριάδες θοῖρα...

— Νὰ γυρίσω πίσω, ἀφέντη; ξαναρώ-
τησε ὁ Ἄραψ.

— Ὁ καπετάν - Φουρτούνας ἀνασκήρτησε
κι' ἀπάντησε:

— Ναι, πῆγαινε, καλὲ μου Ἐλ - Καν-
τούρ. Ἐπιφύλαξέ μου τὴ σύντομη αὐτὴ
ἀνακωχή... Καὶ μὴ σταματήσῃς τὶς ἐ-
ρευνές σου, ἂν θέλῃς νὰ μὲ δῇς εὐτυχι-
σμένη.

Μιὰ σκιά ἀπειρὸς θλίψεως πέρασε ἀπ'
τὰ μάτια τοῦ Ἀραβό, καθὼς ἀπαντοῦσε
μὲ ὑποταγή:

— Ὅ, κάμω ὅ,τι θέλετε, ἀφέντη, γιὰ
νὰ δῶ νὰ χαμοελάσουν τὰ χεῖλιά σας!

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάν-
τησι τῆς δοῦκισσας, πήδησε πάνω ἀπ' τὸ
τείχος καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ νέα γυναίκα εἶχε μείνει ἀκίνητη,
προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ μέσα στὴ νύ-
χτα τὸ ἀσπρὸ μπουνοῦζι τοῦ πιστοῦ ὑπη-
ρέτη της.

— Ποσο θὰ ματώνῃ ἡ καρδιά του!
μωρμούρισε. Ἄμοιρε Ἐλ - Καντούρ!

Θάταν προτιμώτερο γιὰ σένα νὰ μὴ σε
εἶχε πάρει ὁ πατέρας μου ἀπ' τὸ σκληρὸ
ἀφέντη σου!

Βλέποντάς τὴν μόνη, ὁ Περπινιάνο τὴν
πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Φαίνεται πῶς ἡσύχασαν οἱ Τούρκοι.
Μήπως δολοφόνησαν τὴν Χριστιανή;

Εἶναι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα, αὐτοὶ οἱ ἀγριάν-
θρωποι. Πάνω στὸ θμὸ τοῦ, δὲν σέβον-
ται οὔτε γυναῖκες οὔτε παιδιά.

Ἀληθινά, εἶχαν πάψει οἱ φωνές στὸ
τουρκικὸ στρατόπεδο. Δὲν ἀκούγονταν πιά
οὔτε οἱ σάλπιγγες ἢ τὰ τύμπανα τοῦ ἱπ-
πικοῦ. Ὡστόσο οἱ πυρσοὶ ἐλαμπόν πάντα.

Ἄλλοτε συγκεντρώνονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἀλλοτε σκορπίζονταν στὴν πεδιάδα...

Οἱ Χριστιανοὶ καπετάνιοι, ποὺ εἶχαν
καταλάβει ὅτι γιὰ τὴν ὥρα οἱ Τούρκοι
δὲν ἐσκόπευαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τὴν πό-
λιν, εἶχαν στείλει τοὺς στρατιώτες τους
νὰ κοιμηθοῦν ἀφίνοντας φρουρές μόνον
στους κυριώτερους προμαχῶνες καὶ ἰδίως
γύρω ἀπ' τὰ κανόνια.

Ἡ νύχτα πέρασε δίχως τίποτε τὸ ἀ-
ξιοσημείωτο, κι' οἱ πολιορκημένοι ὑποέ-
σαν γιὰ πρώτη φορὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἡ-
συχά.

Μόλις ἐξημέρωσε κι' ἡ αὐγὴ ἐδίωξε τὰ
τελευταία ἄστρα, τέσσερες Τούρκοι καθελ-
λάρηδες, κρατώντας ἀσπρες σημαίες, πα-
ρουσιάσθηκαν μπροστὰ στὸν προμαχῶνα
τοῦ Ἀγίου Μάρκου, πάνω στὸν ὅποιον συγ-
κεντρώνονταν συνήθως οἱ Χριστιανοὶ κα-
πετάνιοι, καὶ ζήτησαν μιὰ σύντομη ἀνα-
κωχή, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν οἱ πολιο-
ρκημένοι «ἕνα ἀσυνήθιστο θέαμα ποὺ θὰ
ἐπηρεάσει πολὺ τὴν τύχη τοῦ πολέμου».

Ἐνέτοι νόμισαν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ
κάποια καινούργια πρόκλησι σὲ μονομα-

χία, ὅπως συνέβαινε συχνά. Καί, μὴ θέ-
λοντας νὰ ἐξερεθίσουν περισσότερο τοὺς
βαρβάρους ποὺ ἦσαν πιά κύριοι τῶν ἐξω-
τερικῶν τειχῶν τῆς δυστυχισμένης πόλεως,
δεχθῆκαν τὴν ἀνακωχή κι' ὑποσέχθηκαν νὰ
μὴν πέσῃ κανεὶς πυροβολισμὸς ὡς τὸ με-
σημέρι.

Δέκα λεπτά μετὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀ-
πεσταλμένων στὸ στρατόπεδο, οἱ πολιορ-
κημένοι εἶδαν πάνω ἀπ' τὰ τείχη νὰ προ-
χωροῦν στὴν πεδιάδα οἱ ἀμέτρητες ἐχθρι-
κὲς ὁρδὲς, σὰν νὰ πῆγαιναν σὲ παρέλασι.

Μπροστὰ ἀπ' ὅπου βρίσκονταν οἱ πυ-
ροβοληταὶ, ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ διακόσια
κανόνια, ποὺ τὰ τραβοῦσαν περήφανα ἄ-
ραβικά ἄλλα, μὲ πλούσια ἐξάρτησι. Ἀ-
κολουθοῦσαν τὰ τάγματα τῶν γενιτσάρων,
τῶν τρομερῶν αὐτῶν πολεμιστῶν ποὺ
δὲν φοβόνταν τὸ θάνατο καὶ ποὺ δὲν τοὺς
σταματοῦσαν στὴν ἐπίθεσι τους οὔτε
σπαθιά οὔτε μουσκέτα οὔτε κανόνια.

Ἐπειτα ἔρχονταν οἱ Ἀλβανοί, μὲ τὶς
γραφικὲς στολές, τὰ σαρίκια τους καὶ τὶς
ζώνες τους γεμάτες πιστόλια καὶ γιγαν-
τάνια. Οἱ ἀτακτοὶ ἀπ' τὴ Μικρὰ Ἀσία,
ὀπλισμένοι μὲ μακριὰ ἀκκεβούρια, ἀλεμ-
πάρδες καὶ παμπάλαια ἀκόμη ἀρματιά, καὶ
σκεπασμένοι μὲ λαμπρούς ἀταλάς,
νέους θώρακες, μὲ μεγάλες ἀσπίδες στὸ
χερὶ. Τέλος, οἱ Ἀραβὲς κι' Αἰγύπτιοι κα-
βαλλάρηδες, μὲ τοὺς ἀσπρους μανδύες
τους.

Ἐνῶ ἤχοῦσαν οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμ-
πανα, ὁ τεράστιος αὐτὸς στρατὸς ἀπλώ-
θηκε στὴν πεδιάδα καὶ σχημάτισε ἕνα ἄ-
πέραντο ἡμικύκλιο, ποὺ οἱ ἄκρες του χά-
νονταν στὸν ὀρίζοντα.

Θέλουν νὰ μᾶς τρομάξουν, δείχνον-
τάς μας τὴ δύναμι τους; ρώτησε ὁ Περ-
πινιάνο τὸν καπετάν - Φουρτούνα, ποὺ πα-
ρακολουθοῦσε μὲ κάποια ταραχὴ αὐτὲς τὶς
κινήσεις τῶν ἐχθρῶν.

Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ἡ δοῦκισσα.
Σίγουρα ὅμως, κάτι πρέπει νὰ συμβαίνει...

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις,
σώπασαν ξαφνικά οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ
τύμπανα βουδάρηκαν.

Οἱ πολιορκημένοι εἶδαν τότε νὰ προχω-
ρῇ πρὸς τὸν προμαχῶνα τοῦ Ἀγίου Μάρ-
κου ὁ μέγας βεζύρης Μουσταφᾶς, ὅλος σι-
δερόφρακτος, μ' ἕνα πλατὺ σαρίκι στὸ κε-
φάλι, στολισμένο μ' ἕνα μεγάλο φτερό ποὺ
ἀκτινοβολοῦσε σὰν διαμαντεῖο.

Ἰππεύε ἐνα ἀραβικὸ ἄλογο μὲ μακριὰ
χαίτη, μὲ πολυτελέστατα χιμῶνα, φτερά
στρουθοκαμήλου, βελούδα κι' ἀσημένια μι-
σοφέγγα.

Τὸν συνόδευε ἕνας κήρυκας ποὺ κρα-
τοῦσε ἕναν τηλεβόα καὶ μιὰ πράσινη με-
ταξωτὴ σημαία. Ἐπειτα ἔρχονταν, πάνω
σὲ μιὰ ἀσπρη φοράδα, μιὰ κοπέλλα τυ-
λιγμένη μὲ μακρὸ ἀσπρὸ πέπλο, στολι-
σμένο μὲ μικρὰ χρυσὰ ἀστερία, ποὺ ἔ-
κρυβε τὸ πρόσωπό της.

Τελευταῖοι ἀκολουθοῦσαν οἱ πασάδες
κι' οἱ καπετάνιοι, μὲ τοὺς ἀσημένιους θώ-
ρακες τους ποὺ ἀστραποβολοῦσαν.

Ὁ μέγας βεζύρης προχωροῦσε σιγὰ -
σιγὰ, συγκρατώντας γερά τὸ ἀνυπόμονο
ἄλογο του μὲ τὸ ἕνα χερὶ κι' ἀκουμπώντας
τὸ ἄλλο περήφανα στὸ γοφὸ του. Σταμά-
τησε τριακόσια μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸν
προμαχῶνα τοῦ Ἀγίου Μάρκου, κύτταζε
προκλητικά τοὺς Χριστιανούς καπετα-
νίους, μαζεμένους πάνω στὰ τείχη, ἐπει-
τα τράβηξε τὸ γιγανταῖο του καὶ φώναξε
στους πολεμιστὰς του:

— Νὰ πῶς σπάζει τὶς ἀλυσίδες τοῦ
ὁ βεζύρης σας!...

Στηπρύνισε τ' ἄλογο του, ποὺ ἔκαμε
ἕνα μεγάλο πήδημα καὶ βρέθηκε δίπλα στὴ
φοράδα. Ἀνασηκώθηκε ἔπειτα πάνω στους
κροντοὺς ἀναβολοὺς του καὶ, μ' ἕνα τρομε-
ρὸ χτύπημα, ἔκοψε τὸ κεφάλι τῆς ἀτυχῆς
κοπέλλας!

Τὸ ἀκέφαλο σῶμα της στάθηκε γιὰ με-
ρικὰ δευτερόλεπτα πάνω στὴ σέλλα, ἐνῶ
ὁ ἀσπρὸς πέπλος κοκκίνισε ἀπ' τὸ αἷμα
της, κι' ἔπειτα ἔπεσε στὴ γῆ.

Μιὰ μυριόστουη ῥαυγὴ φρίκης ἀντή-
χισε ἀπ' τὶς τάξεις τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ μέγας βεζύρης σκούπισε τὸ γιγαν-
ταῖο ποὺ πάνω στὴ χαίτη τοῦ ἀλόγου του,
τῶβαλε πάλι στὴ θέση του, ἔπειτα ἔδειξε
τὴ γροθιά του στους πολιορκημένους καὶ
τοὺς φώναξε, μὲ φωνὴ πούμοιαζε σὰν
βροντή:

— Τώρα, γκιανόρηδες, θὰ πληρώσετε
τὸ αἷμα ποὺ ἔχουσα! Θὰ ξανασυναντηθοῦμε
ἀπὸψε!

ΣΤ'

Ἡ ἐπίθεσις

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ μεγάλου βεζύρη εἶχε κά-
ρρει βαθεῖα ἐντύπωσι στους Χριστιανούς
καπετάνιους, ποὺ ἤξεραν τὴν τόλμη
καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ
πολεμιστοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε χαμογελάσει
πάντα ἡ νίκη.

Βέβαια ὅτι θὰ δέχονταν τὴ νύχτα μιὰ
ἐπίθεσι μανιώδη, τρομερώτερη ἀπὸ κάθε
προηγούμενη, καὶ ξέροντας τὴν ἀδυναμία
τους ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ὑπόνομοι εἶχαν κα-
ταστρέψει ἕνα μέρος τῶν τειχῶν, ἤξεραν
ὅτι θὰ ἀναγκάζοντο νὰ ἀναγκάζοντο νὰ
μετωπίσουν τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ τοὺς
ἀπειλοῦσε.

Διπλασίασαν τὶς φρουρές, προπάντων
πάνω στους πύργους ποὺ ὑπερσπίζαν τὴ
βαθεῖα τάφο, κι' ἔστησαν τὰ κανόνια στὰ
ψηλότερα σημεία, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ χτυ-
πήσουν καλλίτερα τοὺς πολιορκητὰς.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ποὺ ἤξεραν
ὅτι δὲν θὰ γλύτωναν τὸ θάνατο ἂν οἱ
Τούρκοι κυριέυαν τὰ τείχη. ἔτρεξαν, παρ-
'ὅλη τὴν ἀδυναμία τους, νὰ ἐνισχύσουν
τοὺς πῖο ἐπικινδύνους προμαχῶνες μὲ τὰ
ὕλικά τῶν ἀεστραμμένων σπιτιῶν τους.

Μιὰ βαθεῖα ἀγωνία ἐσφίγγε ὅλες τὶς
καρδιές. Καθένας ἐνοιοῦσε ἀπὸ ἐνστικτο
ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος τῆς Ἀμμοχώστου,
ποὺ θὰ τὸ ἐπισφραγίσει μιὰ φρικτὴ σφα-
γή...

Ὁ τουρκικὸς στρατὸς, βέβαιος γιὰ τὴν
ἀκατανίκητη δύναμι τοῦ καὶ γιὰ τὴν τε-
ραστὶά ὑπεροχὴ τοῦ πυροβολικοῦ του, καὶ
κούρασμένος ἀπὸ τῶσαν μηνῶν πολιορκία,
θὰ ἐπιχειροῦσε μὴ ἀπ' τὶς φοβερές ἐκεῖ-
νες προσπάθειες, στὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ
τίποτε ν' ἀντιστάθῃ — οὔτε ἡ πῖο ἀκλό-
νητη γενναίότης, οὔτε ἡ σταθερότερη πί-
στι...

Οἱ πολιορκηταὶ ἔμειναν ἀπρακτοὶ ὅλη
τὴν ἡμέρα. Περιορίζονταν μόνον νὰ ρίχνουν
κάπου - κάπου μερικὲς κανόνιες, μάλλον
γιὰ νὰ ρυθμίσουν καλλίτερα τὴ βολὴ τους,
παρὰ γιὰ νὰ βλάψουν τὰ τείχη τῆς πό-
λεως.

Ὡστόσο, ἔβλεπε κανεὶς μιὰ ἀσυνήθι-
στη κίνησι στὸ στρατόπεδο τους. Κάθε
στιγμὴ, ξεκινούσαν καβαλλάρηδες, ἀπ' τὶς
σκηνές τοῦ βεζύρη καὶ τῶν πασάδων, με-
ταφέροντας τὶς διαταγές τους εἰς τὶς ἄ-
κρες τοῦ στρατοπέδου. Οἱ πυροβοληταὶ
τραβοῦσαν τὰ κανόνια τους πρὸς τὰ χα-
ρακώματα. Ὁμάδες ὑπονομευτῶν σκορπι-
ζονταν στὴν πεδιάδα, ἐρποντες σὰν φεῖ-
δια πρὸς τὰ τείχη.

Οἱ Χριστιανοὶ καπετάνιοι Μπραγκαν-
τίνω, Μαρτινένγκω καὶ Τιεπόλο κι' ὁ Ἀλ-
βανὸς Σπιλὸτο, ἀφοῦ συσκέφθηκαν μὲ τὸ
διοικητὴ τοῦ φρουρίου Ἀστόρε Μπαλιόνε,
εἶχαν ἀποφασίσει ν' ἀρχίσουν ἕνα ἰσχυρὸ
βομβαρδισμὸ πρὶν ἀπ' τὴν ἐπίθεσι τῶν
Τούρκων, γιὰ νὰ κρατήσουν σ' ἀπόστασι
τοὺς ὑπόνομευτάς καὶ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς
ἐχθρούς νὰ στήσουν τὸ πυροβολικὸ τους
στὰ καλλίτερα σημεία.

Πραγματικά, μολὶς χτύπησε μεσημέρι,
ὅλα τὰ κανόνια τῶν πύργων καὶ τῶν προ-
μαχῶνων ἀρχίσαν νὰ ξεροῦν φωτιά καὶ
νὰ σκεπάζουν τὴν πεδιάδα μὲ σίδερο καὶ
πέτρινες μπάλες. Ἐνῶ οἱ ἰκανώτεροι ἀρ-
κεβούζιοι θέλιναν τοὺς ὑπόνομευτάς ποὺ
προχωροῦσαν συνεχῶς, ζητώντας καταφύ-
γιο πίσω ἀπ' τὶς ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες.

Ὁ βομβαρδισμὸς αὐτὸς συνεχίσθηκε ὡς
τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, προκαλώντας μεγάλες
ἀπώλειες στους πολιορκητὰς καὶ κατα-
στρέφοντας πολλὰ κανόνια τους. Ὅταν
σκοτείνισσε, οἱ σάλπιγγες κάλεσαν ὁλό-
κληρο τὸν πληθυσμὸ γιὰ τὴν ἀμυνα τῶν
τειχῶν.

Στὴ σκοτεινὴ πεδιάδα, ὁ ἐχθρικός στρα-
τὸς ξεκινούσε κι' ὅλας γιὰ τὴ γενική ἐ-
πίθεσι. Ἀντιπρὸς οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ
τύμπανα, μὲ μιὰ φρικτὴ οὐρλιάσματα
ποὺ πάγαναν τοὺς πολιορκημένους. Στὰ
σύντομα διαλείμματα σιωπῆς ἀκούγονταν
οἱ φωνές τῶν μουκλίνδων, ποὺ φανταζοῦν
τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰσλάμ:

— Στ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ! Καταστρέ-
ψτε!

Ἐνας εἶναι ὁ Θεός, κι' ὁ Μα-
μέθ εἶναι ὁ Προφήτης του!

Ἡ ἀμυνα τῶν Χριστιανῶν εἶχε συγκεν-
τρωθῇ στὸν προμαχῶνα τοῦ Ἀγίου Μάρ-
κου, γιὰτὶ ἤξεραν ὅτι ἐκεῖ θὰ κατέβα-
λαν τὴ μεγαλύτερη προσπάθεια οἱ Τούρ-
κοι, ἐφόσον ἡ θέσις αὐτὴ ἦταν τὸ κλειδί
τῆς Ἀμμοχώστου.

Οἱ καλλίτεροι καπετάνιοι — ἀνάμεσα
σ' αὐτοὺς κι' ὁ Φουρτούνας — εἶχαν συγ-
κεντρώσει ἐκεῖ τοὺς συντρόφους τους κι'
εἶχαν τοποθετήσει εἰκοσι κανόνια, ἀπ' τὰ
πῖο μεγάλα, ποὺ τὰ χειρίζονταν ἐπιδέξιοι
Ἑνετοὶ ναυτικοί, γιὰ ν' ἀποδεκατίσουν
τοὺς Τούρκους ποὺ προχωροῦσαν σὲ συμ-
παγείς ὄγκους, ἀψιφώντας τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ κι' ἀπ' τοὺς πύργους οἱ πολιορ-
κημένοι πυροβολοῦσαν συνεχῶς, σκοτώνον-
τας προπάντων τοὺς καβαλλάρηδες ποὺ
κάλπαζαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις γιὰ
νὰ περικυκλίσουν τελείως τὴν πόλι καὶ
νὰ ἐμποδίσουν τὴ διαφυγὴ τῶν καταδι-
κασμένων κατοίκων της.

Κάποια στιγμὴ, ὁ Ἐλ - Καντούρ, ποὺ
εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸ τουρκικὸ στρατόπεδο
πρὶν ξεκινήσουν οἱ πολιορκηταὶ γιὰ τὴν
ἐπίθεσι, διασκέλιζε τὸ τείχος καὶ βρέθηκε
μπροστὰ στὸν καπετάν - Φουρτούνα.

— Ἀφέντη, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρε-
με, κυττάζοντάς τον μ' ἀγωνία. Ἐφάσε
ἡ τρομερὴ στιγμὴ! Ἄν δὲν συμβῇ ἕνα
θαῦμα, ἡ Ἀμμόχωστος θὰ βρῆσκει αὖ-
ριο στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν της!

— Εἴμαστε ὅλοι ἔτοιμοι νὰ πεθάνουμε,
ἀπάντησε ἀποφασιστικά ἡ δοῦκισσα.

— Κι' ὁ ὑπόκομος Λά Ουσιέρ!...

— Ὅ, τὸν σῶσῃ ὁ Θεός!

— Ἰσως εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ φύγῃς.
Φορῶντας τὸ μωροῦζι μου, θὰ μπορέσης
νὰ ξεφύγῃς ἀπαράτηρη, μέσα στὴ γενι-
κὴ ἀναμνηστική...

— Εἶμαι στρατιώτης τοῦ Σταυροῦ, Ἐλ-
Καντούρ, ἀπάντησε μὲ περηφάνεια ἡ δοῦ-
κισσα. Δὲν θὰ στερήσω τὴν Ἀμμόχωστο
ἀπὸ ἕνα σπαθὶ ποὺ ξερεῖ νὰ

δινε τις διαταγές του με ήσυχη φωνή, έτοιμος ν' αντιμετώπιση το θάνατο.

Ήξερε πως ο βεζύρης δεν θα τον άφινε ζωντανό, αν τύχαινε να μη σκοτωθώ στη μάχη. Και κύτταζε γαλήνια τον κίνδυνο που τον απειλούσε από παντού, δίνοντας έτσι ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα πολέμικης αξιοπρέπειας.

Οι Τούρκοι προχωρούσαν πάντοτε, προστατευόμενοι απ' το πυροβολικό τους κι' εξερευνημένοι απ' τις φωνές των μουζικώνων.

— Σκοτώστε!... Σφάχτε!... Ο Προφήτης κι' ο Άλλος!... διατάζουν!

Οι τρομεροί γενίτσαροι πήγαιναν μπροστά, και τους ακολουθούσαν οι Άλβανοι κι' οι άτακτοι απ' τη Μικρά Άσία.

Οι υπονόμευτοι δεν έχαναν στο μεταξύ τον καιρό τους. Έπωφελομένοι απ' το σκοτάδι κι' απ' τη σύγχυση, προχωρούσαν με τρελή τολμή ως κάτω απ' τους προμαχώνες και τους πύργους, τοποθετούσαν βαρέλια με μπαρούτι και τ' ανατίναζαν, για ν' ανοίξουν ρήγματα απ' όπου θα μπορούσε να περάσει το περικό.

Προπάντων τάχαν βάσει με τον προμαχώνα του Αγίου Μάρκου. Αλλεπάλληλες εκρήξεις κατέστρεφαν το εξωτερικό μέρος του και γκρέμιζαν τις επάλξεις.

Ωστόσο, οι Ένετοί κι' οι Δαλματοί πυροβολούσαν ακατάκαυστα κι' αποδεκάζονταν τους Τούρκους, στρώνοντας την πεδιάδα με νεκρούς και πληγμένους. Απαθείς κάτω απ' τη βοήθ των υλικών που τινάζαν υψηλά οι εκρήξεις, άναμνε στο σίδερο και στα εμπρηστικά βέλη, περίμεναν ν' αντιμετώπισουν τα τουρκικά γιαταγάνια...

Η φοβερή όχλοδοη μεγάλωνε όλο και πιο πολύ. Στα άγρια ούρλιασμα των Μουσουλμάνων απαντούσαν από μακριά τα κλάματα κι' οι προσευχές των γυναικοπαίδων. Μέσα στον αέρα, των γεμάτων καπνού και μπαρούτι, άνηχούσαν οι καμπάνες που καλούσαν τους κατοίκους στα τείχη.

Κι' οι έχθροι προχωρούσαν πάντα, άσφα και βαρεία... Ανεβαίνουν προς τα τείχη, σαν φουρτουνασμένη θάλασσα, ενώ τα φουρνέλα εξακολουθούσαν να σκάζουν, τινάζοντας τις κοκκινωπές λάμψεις τους μέσα στο σκοτάδι.

— Για τον Άλλο! Για τον Προφήτη! Θάνατος κι' εξολόθρευση στους γκιουρνέδες, ούρλιαζαν εκατό χιλιάδες φωνές, πάνω απ' τις βροντές του πυροβολικού.

Οι γενίτσαροι είχαν φτάσει πια μπροστά στον προμαχώνα του Αγίου Μάρκου κι' έτοιμάζονταν να σκαρφαλώσουν πάνω του, όταν μια έκτυφλωτική λάμψη έσκισε το σκοτάδι, κι' αντήχησε από βροντή. Κάποιο φουρνέλο που δεν είχε ανάψει στην ώρα του, είχε πάρει φωτιά τώρα από ένα εμπρηστικό βέλος ή από μια διάτρητη πέτρα κι' είχε γκρεμίσει το μισό τείχος.

Οι πέτρες που τινάχτηκαν σαν βροχή προς όλα τα μέρη, σκοτώναν ή πλήγωναν πολλούς γενίτσαρους κι' έπεσαν ακόμη κι' ανάμεσα στους Ένετους στρατιώτες που υπερασπίζονταν τον προμαχώνα. Ο καπετάν - Φουρτούνας, που έτυχε να βρίσκεται κοντά σε μια επάλξη, έπικεφαλής των γενναίων Σλαβόνων του, για ν' αντιμετώπιση τους επιδρομείς, δέχθηκε στο δεξιο πτερό ένα όγκο κι' έπεσε χάμα.

Ο Έλ - Καντούρ, που στεκόταν λίγα βήματα πιο πίσω, ώρμησε άμέσως για να τον βοηθήσει, βγάζοντας μια κραυγή τρόμου και αγωνίας:

— Τον σκότωσαν!... Τον σκότωσαν!... Η φωνή του χάθηκε μέσα στην όχλοδοη. Τώρα οι γενίτσαροι σκαρφάλωναν στο τείχος. Βγάζοντας μανιασμένα ούρλιασμα.

Κανείς δεν μπορούσε, αυτή τη στιγμή, ν' ασχοληθεί με την άτυχη και γενναία κοπέλλα — ούτε κι' ο Περίνιαν, που είχε αναλάβει την άρχηγία των Σλαβόνων.

Ο Έλ - Καντούρ άρπαξε μ' απόγνωση την κυρία του, την έσφιξε στο στήθος του και κατέβηκε απ' τον προμαχώνα, τρέχοντας προς την πόλη κι' αδιαφορώντας για τις μπάλες και τα συντόμια που πεφταν από παντού σαν βροχή.

Ακολούθησε επί πέντε ή έξη λεπτά το εξώτοικο τείχος. Έπειτα σταμάτησε κάτω από ένα απ' τους παλιούς πύργους της πόλεως, που ή βάσι του ήταν σχεδόν όλοτετα καταστραμμένη απ' τις υπονόμευτες.

Σωροί έρειπίων ύψωνονταν όλόγυρα,

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Οι ειδικοί Γάλλοι κριτικοί αποφάσισαν ν' απονεύουν έφετος το «Βραβείο Ζιζέλ» στην Ταμάρ Τουμάνοβα. Το βραβείο αυτό απονέμει την μεγαλύτερη τιμή που μπορεί να γίνει σε μια χορεύτρια κλασικών χορών και αξίζει ν' απονεμηθεί στη μεγάλη Ρωσίδα καλλιτέχνη. Στη φωτογραφία η Ταμάρ μέσα στο κορμάρνι της, τη στιγμή που ετοιμάζεται να βγεί στη σκηνή.

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

Στο Ντιτρόιτ, η κυρία Λουίζα Μπράντλιντ έχει στη βίλλα της ένα μεγάλο σκυλί και μια μικρή γατούλα. Τα δυο αυτά τετράποδα, παραμερίζοντας την «πατροπαράδοτη» έχθρα τους, έχουν γίνει δυο ακχώριστοι φίλοι. Η μικρή γατούλα, μάλιστα κάθε φορά που θα τη βρή σκυόρα τρέχει να κρυφτεί κάτω από το μεγάλο της φίλο, που είναι πάντοτε πρόθυμος να την υπερασπισθεί.

και στην κορυφή του κτιρίου βροντούσαν δυο κανόνια. Ο Έλ - Καντούρ σκαρφάλωσε πάνω στις πέτρες και γλίστρησε μέσα σε μια στενή σχισμή, που όδηνούσε σ' ένα εγκαταλειμμένο στρατόν.

Προχώρησε ψηλαφητά εκεί μέσα κι' άφισε με προσοχή καταγής τη νέα δούκισσα.

— Κι' αν ακόμα καταλάβουν άποψη την Αμμόχωστο οι Τούρκοι, δεν θα μπόρουν ν' ανακαλύψουν τέ πτώμα της κυρίας μου! μουρμούρισε.

Έψαξε μερικές στιγμές στο σκοτάδι. Έπειτα έδγαλε απ' την τσέπη του τσακ-

μάκι και έβγα και την άναψη.

— Δε' έχουν έδωσει με το στρατόνα, μονολόγησε. Θα βρώ ό τι χρειάζεται.

Διευθύνθηκε προς μια γωνία, όπου υπήρχαν κάμποσα κιβώτια και βαρέλια, άνακατα, έψαξε για λίγο ανάμεσά τους, βρήκε ένα πυρσό και τον άναψε.

Βρισκόταν ν' ένα υπόγειο δ'αμείρισμα της βάσεως του πύργου, που είχε χρησιμεύει άλλοτε ως αποθήκη της φρουράς του παλιού προμαχώνος. Εκτός απ' τα κιβώτια και τα βαρέλια με τα όπλα και τα πολεμοφόδια, υπήρχαν επίσης στρώματα, κουβέρτες, όνεία με λάδι, με κρασί, μ' έλνες...

Αδιαφορώντας για τις κανονιές που έπεφταν πάνω απ' το κεφάλι του και που άνηχούσαν μέσα στο στρατόνα σαν βροντές, ο Άραφ έμπηξε τον πυρσό του σε μια σχισμή του δαπέδου και έσπλωσε έπειτα τη δούκισσα σ' ένα στρώμα.

— Άδύνατον ν' πεθάνει! μουρμούρισε μ' ένα λυγμό. Όχι, δεν μπορεί να πεθάνει έτσι μια γυναίκα τόσο όμορφη, τόσο ευγενική, τόσο γενναία!

Της έδγαλε το μανδύα της κι' εξέτασε το θώρακά της. Στη δεξιά πλευρά του είχε ένα βαθύλωμα, με μια τρύπα στη μέση, απ' όπ' έβγαζαν λίγο αίμα. Η πέτρα ή το σίδερο που τον είχαν χτυπήσει με ροδερή όση ήσαν τρυπήσει άκοι και το ατσάλι.

Μ' άπειρες προφυλάξεις, ο Έλ - Καντούρ έδγαλε το θώρακά της κυρίας του κι' ανακάλυψε, λίγο πιο κάτω απ' τον ώμο, μια πληγή όρεκτά βαθειά, που αίμορραγούσε άβθνα.

— Αν δεν έχω, καλή μέσα στις σάρκες της κανένα κομμάτι από βλήμα, ή κυρία μου δεν θα πεθάνει! μουρμούρισε ο Άραφ. Πρέπει ώστόσο νάταν πολύ δυνατό το χτύπημα.

Έσκισε σε λουρίδες το λεπτό κι' έλαφρό μάλλινο ύφασμα του μανδύα της δούκισσης. Έπειτα έψαξε και βρήκε ένα βαρέλι γεμάτο λάδι και βούτησε μέσα μια λουρίδα. Έδεσε μ' αυτήν έλαφρά την πληγή, για να σταματήσει το αίμα. Έπειτα φούρξε επανειλημμένως στο πρόσωπο τη νέα γυναίκα, για να συνέλθει.

— Εσύ είσαι, πιστέ μου Έλ - Καντούρ;... ρώτησε ή δούκισσα, άνοίγοντας επιτέλους τα μάτια της.

Η φωνή της ήταν άδύνατη και το ώραίο πρόσωπό της άσπρο σαν πάπι.

— Ζή!... Η κυρία μου ζή! φώναξε ο Άραφ. Ό, σε νόμισα νεκρή!

— Τί συνέβη, Έλ - Καντούρ; ρώτησε ή δούκισσα. Δεν θυμάμαι πια τίποτε... Πού βρισκόμαστε;... Τί είναι αυτοί οι κρότοι που μου σαλεύουν το μυαλό;

— Βρισκόμαστε σ' ένα υπόγειο, προσαυγμένοι απ' τις τουρκικές μπάλες.

— Μήπως... μήπως κυριέψαν οι Τούρκοι την Αμμόχωστο; φώναξε ή νέα κοπέλλα, προσπαθώντας ν' άνασκησθή. ενώ τα μάτια της πετούσαν φωτιές.

— Όχι άκόμη κυρία.

— Μα είσαι πληγμένη, κυρία.

— Ναι, άλήθεια, νοιώθω ένα δυνατό πόνο στο πτερό... Είναι από σφαίρα ή από σπαθιά; Δεν θυμάμαι.

— Μια πέτρα έσπασε το θώρακά σου.

— Θεέ μου, τί πανδαίμονιο!

— Οι Τούρκοι κάνουν γενική επίθεση.

Η δούκισσα χλώμισε άκόμη περισσότερο.

— Είναι χαμένη ή πόλη; ρώτησε μ' άγωνία.

— Δεν ξέρω, κυρία... έτσι πιστεύω όμως! Άκούω ώστόσο να βροντούν άκόμη τα κανόνια του προμαχώνος του Αγίου Μάρκου.

— Πήγαινε να δες τί γίνεται, Έλ - Καντούρ.

— Κι' εσύ, κυρία;... Πώς μπορώ να σ' άφισω μόνη;

— Πιο χρήσιμος θασαι στη μάχη, παρά εδω.

— Δεν τολμώ να σ' έγκαταλείψω, κυρία!

— Πήγαινε! πρόφερε έπιτακτικά ή δούκισσα. Πήγαινε, άλλωστε θα σπικώθ και θα φύγω απ' αυτό το καταφύγιο, έστω κι' αν πρόκειται να πεθάνω στο δρόμο. Αυτή την τρομερή στιγμή, πρέπει να πολεμήσουν όλοι οι στρατιώτες του Χριστού! Είσαι και σύ Χριστιανός, όπως εγώ, άφου άπαρνήθηκες την πίστι

του Προφήτη. Πήγαινε, Έλ - Καντούρ! Το θέλω!

Ο Άραφ έσκυψε το κεφάλι του, δίστασε μια στιγμή, έπειτα άρπαξε το γιαταγάνι του κι' ώρμησε έξω, μουρμούρίζοντας:

— Άς με φυλάξη ο Θεός των Χριστιανών, για να σώσω την κυρία μου!

Ζ'

Η Αμμόχωστος στα χέρια των Τούρκων

Ενώ ο Έλ - Καντούρ έτρεχε προς τον προμαχώνα του Αγίου Μάρκου, οι τουρκικές όρδες, που είχαν καταρρώσει ν' άπλωθούν σ' όλη την πεδιάδα, παρ' όλες τις σφαίρες των Χριστιανών, είχαν άρχισή τη γενική επίθεση.

Η Αμμόχωστος ήταν όλοτετα ζωσμένη από ένα στεφανί σιδερού και φωτιάς, που σφειγγόταν όλο και πιο πολύ, άργα άλλά άκατανίκητα.

Οι γενίτσαροι μ' όλο που είχαν πάθει τεράστιες άπώλειες κι' είχαν στρώσει την πεδιάδα με τα πτώματά τους, είχαν φτάσει τέλος κάτω απ' τον προμαχώνα, μισογκρεμισμένοι απ' τις εκρήξεις. Και χτυπούσαν με μανία τους Σλαβόνους και τους Κρητικούς υπερασπιστές του, ενώ συγχρόνως οι Άλβανοι, οι άτακτοι απ' τη Μικρά Άσία κι' οι άγριοι γιοι ής Άραβίας προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν στους πύργους.

Οι Χριστιανοί αντιμετώπιζαν όσο καλύτερα μπόρουν τις τεράστιες αυτές μάζες. Παίονοντας κουράγιο απ' την παρουσία του διοικητού τους, που σκεπάζε με τη δυνατή φωνή του άκόμη και τις βροντές του πυροβολικού, άμύνονταν άξιοθαύμαστα. Σχημάτιζαν ένα σιδερένιο τείχος πάνω στις επάλξεις, που δεν κατάρωναν να το διασπάρουν τα γιαταγάνια των άπιστων.

Ήταν μία γιγαντομαχία, που γέμιζε τρόπο Χριστιανούς και Τούρκους...

Κάθε τόσο, οι Χριστιανοί, άπελπισμένοι για την έπιτυχία της άμυνής τους κι' άποφασισμένοι να πεθάνουν μάλλον με τα όπλα στο χέρι, παρά να πιστούν σιμάλωτοι και να σαφούν οίκτρά, γκρέμιζαν τις επάλξεις με τα ρόπαλα και τις άσπίδες τους, για να πληγώσουν με τις πέτρες τους έπιτίθεμένους.

Ο Έλ - Καντούρ γλίστρε ως έκ θαύματος απ' τις πέτρινες μπάλες, που έσκιζαν τον άέρα άφίονοντας πίσω τους μια γραμμή φωτιάς. Κι' έφτασε στον κυριότερο προμαχώνα, που προσπαθούσαν να τον κυριέψουν οι γενίτσαροι.

Η μάχη είχε πάρει τρομερές διαστάσεις. Λυγίζοντας απ' τις άδιακόπτες έπικές των Τούρκων κι' αποδεκατισμένοι απ' τα βαρεία κανόνια τους, τα σπηνμένα στην πεδιάδα, οι Χριστιανοί άρχιζαν πια να ύποχωρούν.

Οι Σλαβόνι κι' οι Ένετοί ναυτικοί, που τους είχε θερίσει ή αίματηρή έκείνη πάλη, χρησιμοποιούσαν άκόμη όκτω ή δεκα κανόνια, γεμίζοντας τα όσο γρηγορότερα μπόρουν, ενώ οι σύντροφοί τους προσπαθούσαν να συγκρατήσουν για λίγο άκόμη τους άπιστους.

Τη στιγμή εκείνη, εμφανίσθηκε ο Έλ - Καντούρ. Πλησίασε τον Περίνιαν, που συγκέντρωνε τα ύπολειμματά των άνδρων του καπετάν - Φουρτούνα, και τον ρώτησε: — Είμαστε χαμένοι... δεν είν' έτσι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Εξέδωθε: Ιωάννου Δ. Καμπουρή Τμηματάρχου Υπουργείου Εργασίας «Η Νομοθεσία περί προστασίας των πολιτών από άτυχε θύματα πολέμων» (μετ' έρμηνευτικών σημειώσεων). Πωλείται αντί 25.000 δραχ. εις τα κεντρικά βιβλιοπωλεία και Κανίγγος 12.

Ο Κύριος λογοτέχνης Άνδρέας Μαϊστράλης έκυκλοφόρησε συλλογήν διηγημάτων με τον τίτλο «Ακρόγιαλμα και Πέλαγος».

Έκυκλοφόρησε το «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του Κώστα Μάνου με τα δημοφιλέστερα έυρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλην καλλιτεχνικήν πλούσιαν ύλην.

Ο έκδοτικός Οίκος «Αστήρ» έκκυκλοφόρησε σ' πολυτελή έκδοσι τους «Αθλίους» του Ουγκώ, διασκευασμένους για παιδιά απ' το νηστό λογοτέχνη κ. Γ. Τσουκαλά.

ΓΑΜΟΣ...ΜΕ ΞΥΛΟ!

Η εκδίκησης του Γουλιέλμου του Κατακτητού

Έχομε κάμει λόγο σε προηγούμενο τεύχος μας για τη θερμή αγάπη που ένωσε το βασιλέα της Άγγλιας Γουλιέλμο τον Κατακτητή με τη σύζυγό του Μαθίλδη της Φλάνδρας. Κι' όμως ή αγάπη αυτή άρχισε μ' έναν τρόπο έντελως άσυνήθιστο κι' έκπληκτικό...

Στα μέσα του 11ου αιώνος, ή Άίλλη κι' ή Ρουέν, δυο πόλεις που άπείχαν περίπου 200 χιλιόμετρα μεταξύ τους, ήταν οι πρωτεύουσες των βασιλείων της Φλάνδρας και της Νορμανδίας. Ο κόμης της Φλάνδρας Βαλδουίνος ο Ε' είχε μια άραία κόρη, τη Μαθίλδη, ενώ ο δούξ Ροβέρτος Γ' της Νορμανδίας περηνάουευν για το γιο του Γουλιέλμο.

Κανείς απ' τους δυο νέους δεν είχε ίδη ποτέ τον άλλον. Ωστόσο ο Γουλιέλμος είχε συλλάβει το σχέδιο να παντρευτή τη Μαθίλδη, για να ενώσει τα δυο τέμματα. Ο πατέρας της συμφωνούσε, άλλά ή ίδια δεν ήθελε ούτε να τ' άκούση, γιατί είχε συμπάθει σε κάποιο Σάξονα ευγενή, ξανθο κι' όμορφο.

Ο έλκλεκτός της όμως δεν της άνταπέδιδε τό άίσθημά της. Κι' ενώ αυτή έχανε τον καιρό της, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του, έφτασε στην σούλη του πατέρα της ένας άπεσταλμένος του Γουλιέλμου, για να ζητήσει το χέρι της. Η Μαθίλδη άνήθηκε, και μάλιστα με φράσεις δημόυατες και προσβολικές. Απάντησε δηλαδή ότι δεν έννοούσε να παντρευτή μ' ένα νόθο (πραγματικά ή μητέρα του Γουλιέλμου ήταν μια ταπεινή κοπέλλα του λαού και δεν είχε γίνει ποτέ νόμιμη γυναίκα του πατέρα του).

Όταν τόμαθε, ο Γουλιέλμος έγινε έξω φρενών. Ξύπνησαν τα πρωτόγονα ένστικτά του, που δεν είχε μπόρσει να τα σβύση ή μόρφωσή του. Δεν μπόρουμε ποτέ να συχωρήσει μια προσβολή που τον έτσουσε στο πιο εύαίσθητο σημείο του. Κι' αποφάσισε να τιμωρήσει τη γυναίκα που τον είχε πληγώσει τόσο σκληρά.

Πήρε λοιπόν μαζί του πέντε πιστούς συντρόφους και ξεκίνησαν όλοι μαζί για τη Φλάνδρα. Όταν έφτασαν στη Λίλλη, άγνώστοι και μεταμφιεσμένοι σε άπλους έμπορους ο Γουλιέλμος κατάρωσε χωρίς πολλή δυσκολία να μπει στο παλάτι του κόμητος και να βρή τα διαμερίσματά της Μαθίλδης.

Η κοπέλλα τον είδε να έμφανίζεται ξαφνικά μπροστά της. Πεταχτηκε τότε όρθια και φώναξε:

— Ποιος είστε σεις και τί θέλετε;

— Είμαι ο Γουλιέλμος της Νορμανδίας, πρόφερε άργα και με σφιγμένα δόντια ο νέος. Ο Γουλιέλμος ο Νόθος.

Άρπαξε έπειτα τις μακριές πλεξίδες της κοπέλλας, τις τύλιξε γύρω στο χέρι του λάτι του πατέρα μου!...

και την τραβήξε τόσο κοντά του, ώστε τα χείλη του άγγιξαν σχεδόν το μάγουλό της.

Φαντάσθηκες πως μπόρουμε να με προσβάλεις, έπειδή είσαι γυναίκα; πρόσθεσε. Νόμισες πως θα σ' άφινω να χύσεις το φαρμάκι σου, άτιμώρητη;

Την τραντάξε συγχρόνως σύγκορμη. Έκείνη δεν καταδεχόταν να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια. Πάλευε μόνο για να του ξεφυγή. Άλλά το σιδερένιο χέρι του Γουλιέλμου την τραβούσε άμειλίκτα προς τα κάτω.

— Γονάτισε και ζήτησέ μου συγγνώμη! μουρμούρισε ο νέος.

Η κοπέλλα εξακολουθούσε να παλεύει, άμίλητη. Λυγίζε, κάτω απ' τη μεγαλύτερη δύναμη του Γουλιέλμου, άλλά δεν γονάτιζε! Κατάρωνε ν' άποφύγει αυτή την ταπεινώση...

Τέλος, ο νέος παραιτήθηκε απ' τις προσπάθειές του, την πέταξε στο πάτωμα κι' έφυγε όρηκτική, σαν άνεμοστρόβιλος. Έξω απ' το παλάτι, τον περίμεναν οι σύντροφοί του. Πήδησε κι' αυτός σ' άλόγο του κι' άπομακρύνθηκαν όλοι με καλπασμό.

Ήταν ίκανοποιημένος ο Γουλιέλμος γιατί είχε τιμωρήσει τόσο παραδειγματικά την κοπέλλα που τον είχε προσβάλει. Συγχρόνως όμως τουχε κάμει έντύπωση ή περηφάνεια της κι' ή έπιμονή της να μη γονατίσει...

Τί ύπεροχη γυναίκα που ήταν... με το εύλυγιστο κορμί της και τα μεγάλα της μάτια! Εκεί που περίμενε να συναντήσει μια κοπέλλα τρομοκρατημένη, που θα του ζητούσε έλεος, ο Γουλιέλμος είχε βρει μιά άληθινή Άμαζόνα, άντάξιά του στο θάρρος και την άντοχή.

Στο μεταξύ, ο κόμης Βαλδουίνος είχε στείλει παντού περιπόλους, για να πιάσουν τον άνθρωπο που είχε προσβάλει την κόρη του, και να τον φέρουν πίσω, ζωντανό ή νεκρό. Μα οι άπεσταλμένοι του γύρισαν άπρακτοι.

Η Μαθίλδη κρατούσε μια στάσι άνιγμωτική, σαν ν' άδιαφορούσε για ό τι συνέβαινε γύρω της.

Ο πατέρας της έστειλε τότε στρατό στα σύνορα της Νορμανδίας, για να λεηλατήσει και να έρημώσει τα χωριά. Οι Νορμανδοί άνταπέδωσαν τα ίδια.

Ο κλεφτοπόλεμος αυτός κράτησε άρεκτον καιρό, με πολλές άπώλειες και θύματα κι' απ' τα δυο μέρη, ώς που κατάλαβαν όλοι ότι ήταν προτιμώτερο να βάλουν ένα τέλος. Πραγματικά, ύπεγράφη ειρήνη απ' τους αντιπροσώπους των δυο έμπολέμων. Άμέσως κατόπιν όμως, ένας απ' τους Νορμανδούς, μέσα στη γενική κατάπληξη, διάβασε δυνατά μια δήλωση του Γουλιέλμου της Νορμανδίας, που ζητούσε να παντρευτή τη Μαθίλδη της Φλάνδρας!

Ολοι κυτάχτηκαν, σαν να μην πίστευαν σ' αυτά τους... Ξέρουμε ό,τι είχε συμβεί, φοβόνταν ότι ή άπρόσπτη έκείνη πρότασι του Γουλιέλμου θα κατέστρεφε τη συμφιλίωση που είχαν έπιτυχει με τόσους κόπους... Ο κόμης Βαλδουίνος είχε χλωμίσει κι' έτρεμε απ' τη μανία του. Μα ή Μαθίλδη, αντί να θυμώσει, φαινόταν παράξενα ήρεμη και σαν συγκινημένη...

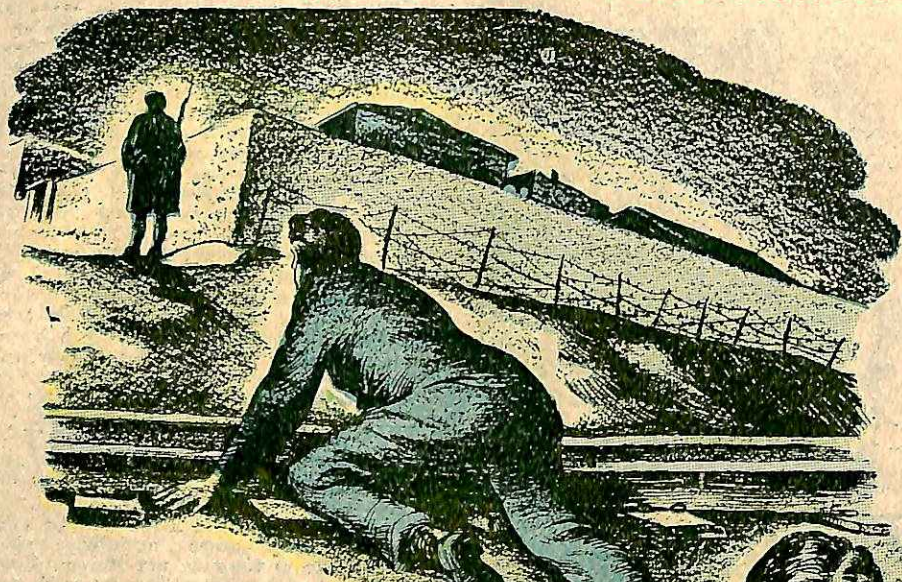
— Απατήστε στο δούκα Γουλιέλμο ότι δέχομαι ευχαρίστως να γίνω γυναίκα του! είπε με γλυκειά φωνή.

Ο πατέρας της είχε μείνει με το στόμα άνοιχτό... Δεν πρόλαβε όμως να ρωτήσει την κόρη του μήπως είχε χάσει τα λογικά της, γιατί ή Μαθίλδη τον άγκάλιασε απ' το λαιμό, τον φίλησε κι' έφυγε τρέχοντας... Όταν συνήλθε, ο κόμης σκέφθηκε πως είναι άνόστη ή γονείς που δεν άφήνουν τα παιδιά τους να κανονίσουν μόνα τους τις αίσθηματικές ύποθέσεις τους...

Έτσι, έγιναν οι γάμοι της Μαθίλδης και του Γουλιέλμου με μεγάλη έπισσημότητα και με λαμπρές γιορτές, που τις περιλάμβανε ο Γουλιέλμος της Νορμανδίας. Όταν ο πατέρας της νύφης τη ρώτησε κάποια στιγμή, μπροστά σ' όλους τους προσκεκλημένους, γιατί είχε άρνηθή την πρώτη πρότασι του Γουλιέλμου, ή Μαθίλδη άπάντησε άδίστακτα:

— Γιατί τότε δεν ήξερα πως θαχε το θάρρος ναρθή να με δείρει μέσα στο παλάτι του πατέρα μου!...

Ο Αυστραλός πλησίασε Έρποντας τον Ιταλό φρουρό.

Σαμποτάζ στο Ρούφ

Ενα βράδυ, άρχες Κατοχής, από κάποιο σπιτάκι του συνοικισμού των Π. Σφαγείων, έβγαине με πολλές προφυλάξεις, ένα ψηλό καλοδεδεμένο παλληκάρι. Μήνοντας μια έρευνήτική ματιά πέρα στο σκοτεινό δρόμο, έκλεισε πίσω του άθρουδα την πόρτα και βιαστικά προχώρησε προς την άριστερή όχθη του Ιλισσού. Κάτω απ' τη γέφυρα του Χαροκόπου, τον περιμεναν ησυχά κι' υπομονετικά τρεις άντρες. Χωρίς ν' ανταλλάξουν την παραμικρή κουβέντα μεταξύ τους, ανηφόρισαν προς τα Σφαγεία. Διασχίζοντας διάφορα στενωσόκακα κι' αποφεύγοντας ώρισμαμένα σημεία από φόβο μην πέσουν σε τίποτε Γερμανούς, έφτασαν ύστερ' από λίγο, κοντά στις Ιταλικές αποθήκες πυρομαχικών του Ρούφ.

Η ώρα της κυκλοφορίας είχε περάσει πρό πολλού. Μά για τους τέσσερες αυτούς άντρες που ήταν οι Κώστας Γιαννάτος, 'Αθανάσιος Κάλφας, Τζώρτζ Ουάλλεϋ και Μπίλλ Μπάρτον, η ώρα αυτή — περασμένα μεαύνυχτα — ήταν η πιο κατάλληλη για το σκοπό που πήγαιναν να εκτελέσουν. Ο Ουάλλεϋ κι' ο Μπάρτον ήταν Αυστραλοί αεροπόροι κι' η μονάδα τους υπηρέτούσε στο Τατόι. Όταν οι Γερμανοί μπήκαν στη Θεσσαλονίκη, οι δυο φίλοι που βρέθηκαν στο Σέδες, δεν πρόλαβαν να φύγουν μαζί με τους άλλους συναδέλφους τους. Την τελευταία στιγμή το αεροπλάνο τους έπαθε κάποια βλάβη κι' έτσι πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Τους μετέφεραν τότε στην 'Αθήνα και τους έκλεισαν προσωρινά στο στρατοπέδο Κοκκινιάς. Από εκεί μέσα όμως κατώρυσαν να δραπετεύσουν πολύ γρήγορα, με τη βοήθεια του Πειραιώτη δημοσιογράφου κ. Παναγιώτη Τσουτάκου, που είχε παίξει τη ζωή του δεκάδες φορές, με το θάνατο για την απελευθέρωση πολλών 'Αγγλων κρατουμένων. Μέσα σ' ελαχιστο χρονικό διάστημα, το τίμιο αυτό παλληκάρι, είχε καταφέρει να γίνει μαέστρος των μεγάλων αποδράσεων και να χαρίσει την ελευθερία στους ανθρώπους αυτούς που ήρθαν να πολεμήσουν στην 'Ελλάδα. Ο Μπίλλ Μπάρτον, δρής καταφύγιο σε κάποιο σπίτι στην Καλλιθέα (Πλάτωνος 27) κι' ο Τζώρτζ Ουάλλεϋ στο συνοικισμό των Σφαγείων, όπου τον έκρυψαν αρκετό διάστημα μερικοί 'Ελληνες πατριώτες.

Σε λίγο καιρό, μετά την απόδρασή τους, οι δυο Αυστραλοί ήρθαν σ' επαφή με την ΟΑΓ (Όργανωσις 'Αναστάσεως Γένους) που ήταν η πρώτη εθνική ομάδα που δημιουργήθηκε άμεσα μετά τη γερμανική εισβολή και η πρώτη που διακήρυξε δημοσία την καθολική αντίστασι του ελληνικού λαού εναντία στους κατακτητές. Άρχηγός της ήταν ο απόστρατος αξιωματικός και καθηγητής της Σχολής Ευελπίδων κ. 'Ιωάννης Μπομπονίνος. Εκείνοι που την αποτελούσαν ήταν οι έξης: Ο αείμνηστος πρωθυπουργός Θεμ. Σοφούλης, Μόραλης 'Ιωάννης, επίτροπος, Άγγελος 'Εβερτ, Τζακλής Νικόλαος, Λεκατσάς Χαράλαμπος, Πανόπουλος 'Ιωάννης, Παπακωνσταντίνου Λουκάς, Παπασιμρόπουλος Κωνσταντίνος, Καραβίτης Γεώργιος, αστυνομικοί διευθυνταί 'Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, Χανιώτης Νικόλαος, αντισυνταγματάρχης, Παυλάκης 'Ιωάννης, ταγματάρχης, Λιονόπουλος Κωνσταντίνος, άναπληρος αξιωματικός, 'Αθανάσιος Σωτηρίου, γιατρός, 'Ισαάκ Λαυρεντίδης, δικηγόρος, 'Ιπποκράτης 'Ηλιοπούλος, βιομήχανος, Κυριακόπουλος, Χριστοδούλου και Ευστάθιος Μαλικούρης, έμποροι, Πέτρος Κουμένος και Κωνσταντίνος Μπάρκας. Επίσης οι άστυφύλακες Βλαχονικόλας Σταύρος, Δαγρές 'Αλέξανδρος, Χρηστάκης Γεώργιος, 'Ασημακόπουλος Κωνσταντίνος, Γιαννακάκος Κωνσταντίνος, Μακρής 'Ανδρέας και Θωμάκος Δημήτριος.

Στην ομάδα σαμποτέρ ήταν οι έξης: Δημ. Χρυσικός, Παντ. Μπαλιμπασάκης, 'Ιωάννης Ντάβος, Κωνστ. Χαράλαμπος, Σταύρος Βλαχονικόλας, Δημ. Παπαδάκης, 'Αγγελος και Μαρίνος Μπάρκας, Αύρηλιος Βαρκάδης, Βασ. 'Ιωαννίδης, 'Αθαν. Μιχαλόπουλος και 'Ηλίας 'Αλεβιζάκης. Μά το σαμποτάζ αυτό του Ρούφ, το είχε αναλάβει αποκλειστικά ο Κώστας Γιαννάτος με την ηρωική συντροφιά του, γιατί οι άλλοι ήταν απασχολημένοι στο εργοστάσιο του Μαλτσινιέτη όπου σχεδίαζαν την ανατίναξή του. 'Εκεί μέσα ήταν συγκεντρωμένες οι γερμανικές εταιρίες Γιούμο, Μπόστ και Τρίπλερ που έφτιαχναν κινητήρες γι' αεροπλάνα, μπουζί και πτέρυγες και τάστελναν για βοήθεια του Ρόμελ στις μεγάλες μάχες της 'Ερήμου.

Οι τέσσερες σαμποτέρ είχαν μοιράσει τις ευθύνες τους: Ο Κάλφας, που ήξερε τα κατατόπια, ήταν οδηγός. Ο Ουάλλεϋ, που ήταν συγχρόνως και κομάντος, αναλάβε την εκκαθάρισι του εδάφους από κάθε έχθρικό εμπόδιο. Ο Μπάρτον θα τοποθετούσε τη βόμβα στις αποθήκες. Κι' ο Γιαννάτος, που ήταν ο διευθύνων νους, είχε αναλάβει το γενικό πρόσταγμα. Πότε στα τέσσερα, πότε σεράν-μενος με την κοιλιά, προχωρούσε μπροστά ο Κάλφας. Και πίσω του, σε μικρή απόστασι και με τις ίδιες κινήσεις, ακολουθούσαν οι άλλοι τρεις. Ξαφνικά ο οδηγός σταμάτησε.

— Τι τρέχει; ρώτησε ανήσυχος ο Γιαννάτος. — 'Υπάρχει ένας φρουρός στο πίσω μέρος των αποθηκών, είπε σιγανά. 'Αν μάς πάρη είδησι, θ' αναστατώσει τον κόσμο...

Ο Ουάλλεϋ τον δέκωσε με μία κίνισι του χεριού. Δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχούν. Αυτόν τον αναλάμβανε κείνος. 'Ηταν στ' αλήθεια έπιτηδευός ο Αυστραλός. Σβέλτος και ελαφρύς άρχισε να προχωρή έρποντας, σά γάτα, και διασχίζοντας το σκοτάδι με τα διαπεραστικά του μάτια, που έδλεπαν τη νύχτα όπως και τη μέρα. Πέρασε τις γραμμές των ΣΕΚ — που στην απέναντι μεριά βρίσκονταν οι αποθήκες — και έρποντας πάντα πλησίασε άθρουδα τον 'Ιταλό φρουρό. Δεν τον χώριζε απ' αυτόν παρά ελάχιστη απόστασι. Ξαφνικά ο Ουάλλεϋ ανασηκώθηκε. Και μ' ένα υπολογισμό πήδημα βρέθηκε γαντζω-

Ξηνηε και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

μένος στην πλάτη του. Με το συρμάτινο βρόχο, που είχε ετοιμάσει από πριν, τούσφιξε με δύναμι το λαιμό. Ο φρουρός δεν πρόλαβε να βγάλει τσιμουδιά. Έπεσε στη γή μ' έναν υπόκωφο γδοπού. 'Υστερα τίποτε. Μοναξιά παντού και σκοτάδι.

Ο Ουάλλεϋ γύρισε μπρος πίσω και ανάγγειλε στους συντρόφους του πως ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Από εκεί και πέρα άρχισε το δεύτερο μέρος της περιπέτειας. Όπως αναφέραμε στην αρχή, ο Μπίλλ Μπάρτον, είχε αναλάβει να τοποθετήση την έκρηκτική ύλη μέσα στις αποθήκες. 'Ηταν μία ώρολογιακή βόμβα των δυο κιλών, κατάλληλη για ανατίναξεις. Έρποντας κι' αυτός, άρχισε να προχωρή μ' ένα μαχαίρι στα δόντια και με τη βόμβα περασμένη στην πέτσινη ζώνη του. Φτάνοντας κοντά στη μάντρα των αποθηκών, ανασηκώθηκε και γλιστρώντας τοίχο - τοίχο, βρήκε το χαμηλό της σημείο — που το είχαν καθορίσει από πριν — και πήδησε μέσα. Βαρειά αγωνία πλημύρισε τους τρεις συντρόφους που τον είδαν να χάνεται σ' ασκία στο σκοτάδι. Και καθώς άργούσαν να ξαναφανή, χίλιες δυο ύποψιες άρχισαν να βαραινούν το μυαλό τους. Ο Γιαννάτος ήταν έτοιμος να τρέξη σε βοήθειά του. Μά την ίδια στιγμή ο Αυστραλός, φάνηκε να τρέχη προς το μέρος τους.

— Άς φεύγουμε, τους είπε λαχανιασμένος. Ο δείκτης της βόμβας έπαθε εμπλοκή και μπορεί να λειτουργήσει άμεσα. 'Η να μη λειτουργήσει και ποτέ...

Βιαστικά απομακρύνθηκαν απ' την επικίνδυνη περιοχή. Πέρασαν ένας - ένας την όδο Πειραιώς, έκοψαν από διάφορα στενωσόκακα κι' έφτασαν στα Πετράλωνα στο σπίτι μιας 'Ελληνοαγγλίδας πατριώτισσας, της κ. 'Αλίκης Βανδώρου. 'Ανέβηκαν γρήγορα στην ταράτσα και κρυμμένοι στο σκοτάδι περιέμεναν ν' ακούσουν την ποθητή έκρηξη. Κανείς δε μιλούσε. 'Ωστόσο οι ώρες κυλούσαν γρήγορα και κόντευε να ξημερώση. Τίποτε. 'Η άπονοήτευσι άρχισε να κυριεύη τους τέσσερες τολ-

μηρούς άντρες που είχαν αναλάβει την επίχειρήσι αυτή. Οι ελπίδες τους σιγα - σιγα εσθυναν. Με φωνή που έτρεμε βελθείά, από τη συγκίνησι της αποτυχίας τους, ο Γιαννάτος είπε:

— Άς χωριτούμε, παιδιά, δεν πειραίνει. Ώα περιμενούμε πάλι την κατάλληλη στιγμή να ξανακανούμε... ν' εφουο μας...

Δεν πρόλασε ν' αποτελειώση τη φωνή του. Μια καταχθονία έκρηξι σπαραξε ξαφνικά τα σπλαχνα της γής. Κι' άμεσως σχεσον τεραστές φλογες φάνηκαν να ξεπηλουν προς τον ουρανο, σαμπως να ξεφεύγαν απ τα πυρακτώμενα της μύθι. 'Επι ενα λεπτο η ηρωική συντροφια έμεινε ακινητή και σιωπηλή. 'Ο βέαμα ήταν μεγαλειώδες. Οι Ιταλικές αποσπής πυρομαχικών του Ρούφ, καίγονταν απ άκρη σ' άκρη. Κι' ο αντιπάλος των εκρήξεων που ερχοταν ο ένας πίσω απ' τον άλλον, εκανε το φθινόπωρο ζημέρωμα να μοιάζει μ' αναστάσιμο.

Ιλησος κοσμομ ξεχύθηκε στους ορόμους, στις πόρτες και τα παραθύρα. Μακρύα, σα μέσα σε θαμπή άχνα, άρχισε να διαγράφεται η ιερή κτρία της 'Ακροπόλεως. Οι τέσσερες άντρες καταλαβαν πως έπρεπε να χωρίσουν. Ο Γιαννάτος πήρε μαζί του το Μπάρτον και τραβήξαν για την 'Αθήνα. Σφαγείων. Την επομένη Ουάλλεϋ, για το συνοικισμό των Π. Σφαγείων. Την επομένη όμως από τις ανακρίσεις όλοι οι ύποπτοι αφεθηκαν ελεύθεροι. 'Η Ιταλική αστυνομία πίστευε ότι σαμποτάζ τέτοιος έκτασως δεν ήταν δυνατό, παρά να έχη οργανωθεί απ' το Λονδίνο. Την ίδια ύποθεσι εκανε κι' η Γκεστάπο που αναλάβε να συλλάβη τους σαμποτέρ για δικό της λογαριασμό. Και δεν άργησε να τα καταφέρει. 'Ενα πρωί, ύστερ' από προδοσία, οι Γερμανοί έπιασαν τον Τζώρτζ Ουάλλεϋ και σε λίγο το συνεργάτη του, κύριο Δημήτριο Λαζαρίδη, ιδιοκτήτη του καφενείου ο «Πόντος» στην πλατεία Καλλιθέας. Ο κ. Λαζαρίδης ήταν κείνος που προμήθευσε στον Αυστραλό ύποσημαγο πλαστή ταυτότητα και τούδωσε γι' αρκετό διάστημα καταφύγιο στο σπίτι του. 'Επι κεφαλής της Γκεστάπο ήταν ο Γκιουστάβ 'Ερλιχ. Ο κ. Λαζαρίδης, δης οδηγήθηκε στα φοβερά ανακριτήρια της Γ. Σεπτεμβρίου, όπου τον παράλαβε ο προδότης διερμηνέας Κώστας Τσιμπίας για να τον κάνουν να ομολογήση. Μά ο τολμηρός αυτός Πάντιος — που είναι ένας λεβέντης γύρω στα εξήντα — άντεξε σ' όλα — μαρτύρια. 'Υστερ' απ' αυτό οδηγήθηκε στις φυλακές «Αδέ-τα ρωφ». 'Εκεί συναντήθηκε με τον Κάλφα, τον Κελεπούρη και την αδελφή του τελευταίου 'Αθανασία — στενοί συνεργάτες του Ουάλλεϋ — που είχαν συλληφθί κι' αυτοί. 'Η ηρωική συντροφια — εκτός του Γιαννάτου και του Μπάρτον που πιάστηκαν πολύ άργότερα — βρισκόταν στα χέρια των Γερμανών.

Στη δική τους, που έπακολούθησε σε λίγες μέρες, καταδικάσθηκαν ο Ουάλλεϋ και ο Κάλφας, 'Αθανασία και δυο χρόνια ο Κελεπούρης, τέσσερα χρόνια η 'Αθανασία και δυο χρόνια ειρκτή ο Δημ. Λαζαρίδης. Από τις κακουχίες όμως και τα μαρτύρια, ο Κελεπούρης έπαθε ψυχικό κλονισμό και για το λόγο αυτό τον έκλεισαν στο Δημ. Ψυχιατρείο, όπου βγήκε τελώς ύγιης μετά την απελευθέρωση. Μά ο Τζώρτζ Ουάλλεϋ κι' 'Αθανάσιος Κάλφας, έξετελέσθηκαν στο προαύλιο του «Αδέ-τα ρωφ», την τρίτη μέρα του Πάσχα του 1942.

Αυτον ήταν ο τραγικός επίλογος μιας από τις πολλές Ιστορίες των 'Ελλήνων της Κατοχής, που έδωσαν το τίμιο αίμα τους για τη δόξα της 'Ελλάδος.

***

Ένας μαύρος του Μισισσιπι

Το άνοιξιάντικο κείνο πρωί του 1944, ένα τηλεφώνημα στο 'Υπουργείο 'Εσωτερικών έβασε σε ανησυχία δυο ανθρώπους. Τον άρχηγό των «Βυρώνων» κ. Λουκά Λιναρά και το Γενικό Γραμματέα του 'Υπουργ. 'Εσωτερικών, σημερινό Νομάρχη 'Αττικής κ.

— Πώς βρέθηκε εδώ μέσα αυτός ο Μπλάκ; ψιθύρισε ο Λιναράς.

Γεώργιο Κ. Γεωργιάδη, που ήταν ένα από τα κύρια στελέχη της μυστικής 'Ηπηρεσίας των Συμμάχων που αναφέραμε. Το τηλεφώνημα ήταν σύντομο και συνθηματικό και προερχοταν από την ξανθή πράκτορα της «Ανθρας Φόρς 133» Μάρτζορυ Λουές. 'Ηταν απολυτή αναγκη να συναντηθί με το Λιναρά στο σπίτι της ('Αγίας Ζώνης 15) για κάτι πολύ σοβαρό. 'Ο τηλεφώνημα δεν έλεγε τίποτ' άλλο κι' όπως ήταν φυσικό, εκείνοι που το λαβαν, ανησυχσαν με το παραπάνω.

— Πάντως αν υπήρχε κανενας κίνδυνος, θα μάς μιλούσε με τον κώδικα Σ, είπε ο κ. Γεωργιάδης. 'Ελπίζω να προκείται για υπηρεσιακό ζήτημα. 'Αν βελής, έρχομαι μαζί σου...

— Όχι, θα πάω με το Βλαχονικόλο, απάντησε ο Λιναράς. 'Εσείς μείνετε εδώ. Στις δέκα ακριβώς έχω συναντησι με τον 'Ερνεστ Χαντ και θ' αναλάβετε σ'ίς να τον κατατοπισετε για την ύποθεσι της διαφυγής του.

— Συμφωνοί. 'Αν τρέχη όμως τίποτε το σοβαρό, να μου τηλεφωνήσης άμεσα.

Ο Λιναράς πήρε μαζί του τον άστυφύλακα Βλαχονικόλο — ο τελευταίος ήταν συνεργάτης των «Βυρώνων» και κρατούσε έπικίνδυνο ποστό στην οργάνωσι — και με το αυτοκίνητο του 'Υπουργείου ξεκίνησαν όλοταχώς για το σπίτι της Λουές. 'Ηταν περίπου η ώρα εννιάμισι. Για να μη δώσουν στοχο στη γειτονία, το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μία πάροδο της 'Αγίας Ζώνης και ύστερ' από λίγο έμπαιναν στο σπίτι της 'Αγγλιδας, που τους περιμενε άνημπονα.

— Τι τρέχει; τη ρώτησε ο Λιναράς. Φαίνεται ανήσυχη κι' αυτό συμβαίνει πρώτη φορά από τότε που σε γνωρίζω.

Η Λουές χαμογέλασε με τ' όμορφο παιδικό της χαμόγελο. — Μά είναι η πρώτη φορά που τάχω χαμένα. Μην ανησυχίτε όμως, δεν κινδυνεύουμε άμεσα. 'Ελατε μαζί μου...

Οι δυο πράκτορες ακολουθσαν την τολμηρή γυναίκα που βγήκε απ' το δωμάτιο. Πέρασαν στο χώλλ, βήκαν στον κηπο, κατέβηκαν κατι σκαλιά και βρέθηκαν στο ύπογειο του σπιτιού που φωτιζόταν άμυδρά από μία λαμπρίτσα του πετρελαίου. 'Εκείνο όμως που αντίκρυσαν τα μάτια τους, τους εκανε κυριολεκτικά να τα χάσουν. Στη μέση του ύπογειου στεκόταν ένας πανύψηλος... μαύρος με στολή της 'Αμερικανικής αεροπορίας. Το ένα του χέρι ήταν δεμένο ως τον ώμο με διπλούς επιπέσους και καθώς χαμογελούσε με το εύθυμο χαμόγελο της πατρίδας του, δυο σειρές κάτασπρα δόντια έλαμπαν σα μαργαριτάρια στο βαθύ σκοτάδι του... προσώπου του. Ο Βλαχονικόλος έσφιξε το μπράτσο του συντρόφου του, συγκινημένος.

— Πώς βρέθηκε δώ μέσα αυτός ο... Μπλάκ; ψιθύρισε ο Λιναράς.

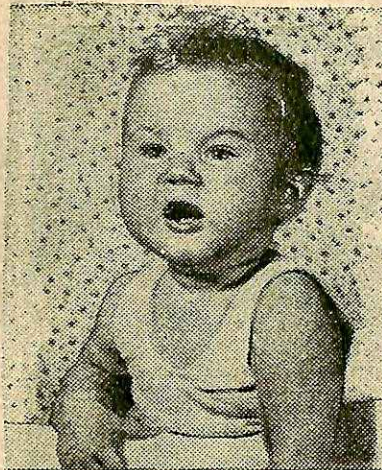
— Νά σάς συστήσω, απάντησε η Λουές. 'Ονομάζεται Τόν-βυ Βιτλέμε, είναι πιλότος της 'Αμερικανικής αεροπορίας κι' έπεσε χθες με αλεξίπτωτο στο Μαριόπουλο, όταν το αεροπλάνο του χτυπήθηκε από τ' αντιαεροπορικά. Από τους τρεις συντρόφους του, οι δυο σκοτώθηκαν, ο ένας πιάστηκε από τους Γερμανούς και σώθηκε μονάχα αυτός που τον έκρυψαν οι χωριάτες. Χθες βράδυ μου τον έφερε ο Σταθόπουλος, που πήγε στο Μαριόπουλο ξεπότηδες γι' αυτή τη δουλειά, επειδή έμαθε πως έπεσε κεί ένα δικό μας αεροπλάνο.

Πραγματικά την προηγούμενη μέρα, είχε γίνει ένας από τους μεγαλύτερους βομβαρδισμούς των συμμαχικών αεροπλάνων πάνω απ' τα οχυρωμένα σημεία των Γερμανών. 'Ατέλειωτα σμήνη έρταναν κύματα - κύματα και χτυπούσαν τ' αεροδρόμια και τις βάσεις της 'Αττικής. 'Η 'Αθήνα φλεγόνταν απ' όλες τις μεριές. 'Η μεγάλη αυτή επίδρομη κράτηση πάνω απ' ώρα κι' οι ζημιές του έχθρου ήταν άνυπολόγιστες. Μά λίγο προτού φύγουν, ένα βλήμα της αντιαεροπορικής άμυνας κατάφερε να (Η συνέχεια όπισθεν)

45

Η όμιλία του μωρου

Οι διαφορές αγοριών και κοριτσιών

Γίνονται τώρα στην 'Αμερική συστηματικές ψυχολογικές και φυσιολογικές έρευνες σχετικές με την ανάπτυξη των βρεφών, πνευματική και σωματική. Τα πρώτα αποτελέσματα τους παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον.

Στο Πανεπιστήμιο της 'Αϊόβας, με τη συνεργασία του διακεκριμένου γλωσσολόγου καθηγητού Λέοπολντ, συμπληρώθηκε μία μελέτη για την όμιλία των βρεφών. Όπως λοιπόν βεβαιώνουν οι ειδικοί επιστήμη νες, αυτές που θεωρούμε σαν ανάρθρωση κρουγές του μωρου έχουν σημασία τους. Οι γονείς δάν τις καταλαβαίνουν συνήθως. Για το ίδιο όμως το βρέφος — ή για ένα έμπειρο παρατηρητή — εκφράζουν τέλειες σκέψεις και συναισθήματα.

Κατά τον καθηγητή Λέοπολντ, τα βρέφη αρχίζουν να μιλούν λίγες μέρες μόνο μετά τη γέννησή τους! Το «λεξιλόγιό» τους αποτελείται τότε από 8 ξεχωριστούς ήχους, που αντιπροσωπεύουν το ένα πέμπτον περίπου των ήχητικων στοιχείων που χρησιμοποιούν οι ενήλικες.

Όταν μας φαίνεται ότι το βρέφος μιλάει, στην πραγματικότητα δοκιμάζει τα φωνήεντα και τα σύμφωνα της όμιλιάς του. Μ' αυτά αρχίζει, μετά τον έκτο μήνα συνήθως, να σχηματίζει λέξεις.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα βρέφη είναι ευπρόσδεκτα απ' ό,τι πιστεύουμε συνήθως. Όταν αρχίζουν να μιλούν τη γλώσσα των ενηλίκων, μεταχειρίζονται μόνο μία λέξη — τη σπουδαιότερη πάντα — για

Τα παράξενα του κόσμου

Να γράψης έναν τόμο ποιημάτων, να τον διατιμήσης 20.000 δραχμές, να δωρήσης ένα αντίτυπο σ' ένα στενό σου φίλο, που σου έλεγε πάντα ότι σε θαυμάζει ως μεγάλον ποιητή, να το γράψης στην πρώτη σελίδα: «Στο φίλτατο Κώστα, κλπ.» και σε τρείς μέρες... να βλέπης στο ράφι ενός παιδοβιβλιοπωλείου το βιβλίο σου πωλούμενο για 1.000 δραχμές!

Να συναντάς στο δρόμο έναν κτηνίατρο και να τον προσφωνής με το στερνότυπο: — Καλημέρα, γιατρέ μου!...

Να έχεις για την ίδια μέρα προσκλησεις για γεύμα από πέντε διαφόρους φίλους σου και να έπιμενουν όλοι να πας γιατί θα θυμάσουν. Να προτιμάς τον ένα απ' αυτούς, τον πιο έφοικο, να πηγαίνης το μεσημέρι για να φας κι' αυτός, με τη βελούτα στο χέρι, να σου λη μ' όλη του την αφέλεια: — Σού ζητά συγγνώμη, φίλε μου, σήμερα έφαγα ναρς γιατί φεύγω για την Πάτρα πριν το μεσημέρι!...

να εκφράσουν μίαν δόκληρη σκέψη ή συναισθήματά τους, ενώ ένας ενήλικος θα χρησιμοποιούσε στην ίδια περίπτωση μια φράση από 10 ή 12 λέξεις, με όχι καλλίτερα αποτελέσματα...

Αντί της πολυλογίας, τα βρέφη μεταχειρίζονται το χρωματισμό των λέξεων για να εξωτερικέψουν εύκολότερα μία ιδέα τους. Μπορούν π. χ. να προφέρουν τη λέξη «μήλο» με τέτοια έκφραση, ώστε να γίνουν εξίσου καλά νοητά όσο και ο ενήλικος που θα λέγε: «Μου δίνετε, παρακαλώ, ένα μήλο».

Αυτοσχεδιάζουν εύκολα λέξεις, όταν έχουν να κάνουν με καινούργια κι' άγνωστα αντικείμενα. Η κορούλα του καθηγητού Λέοπολντ π. χ. είχε βαφτίσει το αεροπλάνο «πη-πηπ αυτοκίνητο». Στη βρεφική της διάλεκτο, ένομαζε «πηπ - πηπ» τα πουλιά. Έξ' άλλου, το αυτοκίνητο ήταν η μόνη μηχανή που ήξερε. Ήταν λοιπόν φυσικό, όταν πρωτοείδε αεροπλάνο να πετάει, να το ονομάσει με το συνδυασμό αυτών των δυο λέξεων.

Χρησιμοποιώντας τα αποτελέσματα αυτών των μελετών, οι γονείς μπορούν τώρα να εκτιμήσουν, απ' την όμιλία ενός παιδιού, αν αναπτύσσεται κανονικά σωματικά και πνευματικά. Συνήθως, συντάσσει την πρώτη φράση του μετά το 15ο μήνα. Σε ηλικία 2 ετών, οι φράσεις του αποτελούνται από 2 λέξεις κατά μέσον όρον, και στα 5 χρόνια από 4½.

Φυσικά, υπάρχουν και εξαιρέσεις. Δεν είναι πολύ σπάνια τα παραδείγματα παιδιών με πρόωρη ανάπτυξη, που εκδηλώθηκε επίσης και στην όμιλία. Ο διάσημος Άγγλος επιστήμων Χόμφρυ Ντάβιτ περπατούσε από 9 μηνών και μιλούσε ελεύθερα πριν γίνη 2 ετών. Ο Φορντ Βόλφ πρόφερε καθαρά κάθε φράση σε ηλικία 2 ετών, κι' άρχισε το έβδομο έτος να γράφει και να μαθ' νη μουσική. Ο Τορκουάτο Τάσσο μιλούσε καθαρά από 6 μηνών, διάβαζε βιβλία γραμματικής στα 3 χρόνια του κι' άρχισε να γράφει διηγήματα πριν συμπληρώσει τα 5. Ο 'Ιωνάθαν Σουίφτ διάβαζε την 'Αγία Γραφή στα 3 χρόνια του.

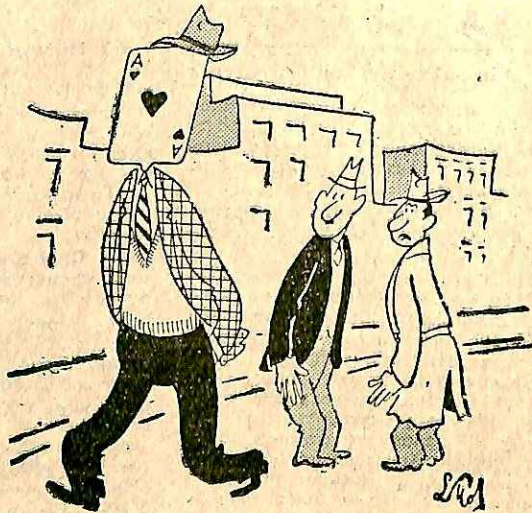
Άλλα συμπεράσματα των επιστημονικών μελετών αφορούν την χρησιμοποίηση των βρεφών. Κατά τις νέες θεωρίες, το παιδί δεν πρέπει να υποβάλλεται σε αυστηρή πειθαρχία στο φαγητό και στον ύπνο, αλλά να τρώει και να κοιμάται όσο κι' όταν θέλη.

Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν μ' αυτές τις μελέτες, τα παιδιά των λευκών έρχονται στον κόσμο πιο μεγαλόσωμα απ' των μαύρων ή των Κινέζων. Τα 'Αμερικανόπουλα είναι μεγαλύτερα απ' τα βρέφη της Ευρώπης. Τα αγόρια είναι βαρύτερα απ' τα κορίτσια και τα νομίμα παιδιά είναι πιο βαρεία απ' τα νόθα.

Με κάθε τοκετό, αυξάνει το μέγεθος των παιδιών. Έτσι, το έκτο ή το έβδομο παιδί γεννιέται αρκετά μεγαλύτερο απ' όσο το πρώτο-τοκο. Έξ' άλλου, τα πρωτοτοκα παιδιά είναι ασθενέστερα και λιγώτερο ανεπτυγμένα πνευματικά απ' τα έπομενα. Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ήταν το 17ο παιδί των γονέων του, ο Ναπολέων το 8ο, ο Βάγνερ το 7ο...

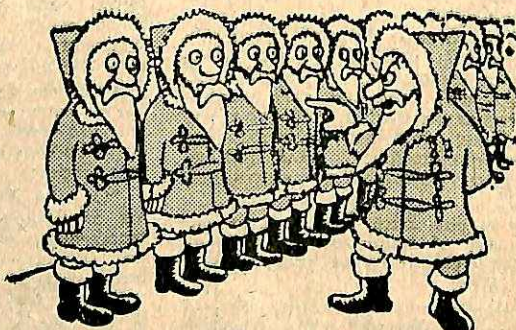
Μία γυναίκα που ζή σε μέρη με μεγάλο ύψομετρο, γεννάει συνήθως αγόρια παρά κορίτσια. Επισής τα πρωτογέννητα βρέφη είναι μάλλον αγόρια. Η αναλογία γενικών αγοριών προς τα κορίτσια είναι 106 προς 100.

Τέλος, εξακριβώθηκε ότι τα κορίτσια μαθαίνουν να μιλούν γρηγορώτερα και περισσότερο απ' τ' αγόρια. Αυτό όμως που το θεωρούν οι επιστήμονες ως σπουδαία ανακάλυψη, θα μπορούσε να τους το πη... κάθε παντρεμένος!

— Μεγάλο χαρτόμouτρο ο Τηλέμαχος!

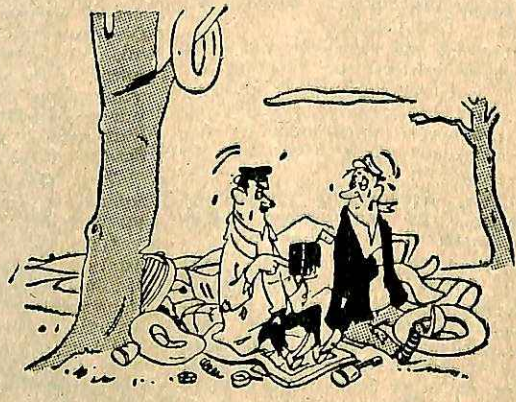
(Τού Σ. Πολυλάκη)

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΔΩΝ

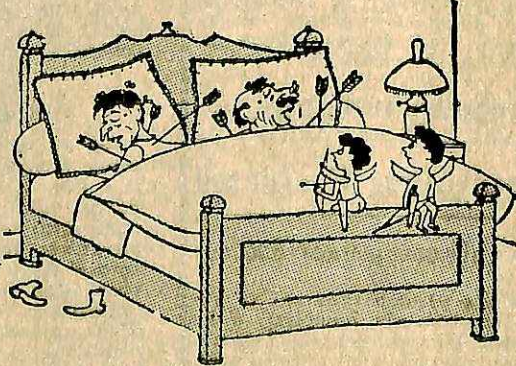
— Κάτι τέτοιες μικροπροσεξίες είνε που κάνουν τον κόσμο να μη πιστεύη πιά σε μάζε!...

(Από το «Canemours»)

Ο σωφέρ του ταξί: Μου χρωστάτε 22.000!...

(Από την «Presse»)

— Πάμε να φύγουμε, καυμένε. Δεν γίνεται τίποτα εδώ!

(Από την «Presse»)

Θεόκλητος Φαρμακίδης

Εκίνησε απ' τη Θεσσαλία. Το χωριό του (όπου γεννήθηκε) ήταν το παλιό Νεμπεγλέρ που ονομάστηκε, μετά την απελευθέρωση: Νίκαια.

Οι γονείς του Θεοκλήτου Φαρμακίδη ήταν φτωχοί βιοπαλαιστές και αγράμματοι. Το παιδί τους, όμως, είχε μεγάλη θέληση να μάθη γράμματα. Και δεν ήταν ακόμα, δέκα χρόνων, όταν, τις ώρες που ο πατέρας του και η μάνα του πήγαιναν να σκάψουν στο χωράφι, αυτό πήγαινε στον παπά του χωριού που δασκάλευε κι' άλλα παιδιά, στο λεγόμενο, τότε, ένορικό σχολείο.

Έτσι, ο νεαρός Φαρμακίδης, όταν έχασε τον πατέρα του και τη μάνα του σε ηλικία 15 χρόνων περίπου, είχε προφτάσει κι' είχε μάθει στοιχειώδη γράμματα. Κι' όταν πήγε στη Λάρισα, στα 1800 κι' άρχισε να δουλεύη βοηθός σιδηρουργού, εδίαθαζε τα βράδια μονάχος του και διδάχτηκε τα στοιχεία, αρχαιοελληνικά.

Κάποιος Λαρισινός παπας που τον βοηθούσε στα γράμματα, του πρότεινε να χειροτονηθ διακος. Στην αρχή, ο νεαρός Θεοκλής — έτσι τον έλεγαν πριν να χειροτονηθ — είχε δισταγμούς. Τότε, ο παπας του είπε:

— Ξέρεις; «Αν θα γίνης διακος θα σπουδάσης περισσότερο με τα εκκλησιαστικά βιβλία!

Μόλις τ' άκουσε αυτό ο Φαρμακίδης, πήδησε απ' τη χαρά του κι' εφώνασε:

— Τότε, μάλιστα! Αμέσως βάζω ράσα!...

Κι' έτσι χειροτονήθηκε ανήμερα των Χριστουγέννων του 1802 και κατά το εκκλησιαστικό έθιμο, από Θεοκλήτος μετονομάστηκε σε Θεόκλητο.

Από 'κει και πέρα άρχισε το μορφωτικό στάδιο του επιφανούς άνδρος που πήγε σε λίγο καιρό στην Πόλη κι' άρχισε, εκεί, κάνοντας αυτός στο μεταξύ ανώτερες σπουδές να διδάσκη στοιχειώδη γράμματα στα παιδιά των χριστιανικών οικογενειών του Φαναρίου.

Αργότερα πήγε παπας και διδάσκαλος στο 'Ιάσιο. Κι' όταν άρχισε ή επανάσταση του Ελκοσιένα, ο Φαρμακίδης με τις οικονομίες του, βρέθηκε στη Γερμανία, στο Πανεπιστήμιο της Γοτιγγης όπου σπούδαζε για καθηγητής της Θεολογίας.

προωρισμένος για την 'Ιόνιο 'Ακαδημία.

Τόν είχε ενισχύσει, τότε, οικονομικά και ο Γκιλφορντ που εφρόντιζε για την 'Ακαδημία αυτή.

Άλλ' ο Φαρμακίδης, μόλις άκουσε τον 'Αγώνα, τα παράτησε όλα. Σηκώθηκε κι' ήρθε άμέσως στην 'Ελλάδα και συνάντησε, στον Μωρηά, τον Δημήτρη 'Υψηλάντη, που τον εξετίμησε για τα πνευματικά του προσόντα. Τόν πήρε, για ένα διάστημα, βοηθό του.

Έπειτα ή ανέλιξε του Φαρμακίδη υπήρξε άλματική και στα 1825, ο Θεσσαλός λόγιος διωρίστηκε «έφημεριδογράφος» της Διοικήσεως.

Ανέλαβε, δηλ. να βγάξη την έπισημη Γενική 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και τη διέθυνει της έθνικής τυπογραφίας. Τόν εξέλεξαν έπειτα και πληρεξούσιο της 'Εθνικής Συνελεύσεως της Τροιζήνης (1827) όπου κι' εψήφισε τον Καποδίστρια ως πρώτο Κυβερνήτη της 'Ελλάδος.

★

Άλλ' όταν έφτασε ο Καποδίστριας στην 'Ελλάδα, σε λίγο καιρό ο Φαρμακίδης διεφώνησε μαζί του, για το σύστημα της διοικήσεως.

Ένα γράμμα του Φαρμακίδη προς το Μπενιζέλο Ρούφο, για τη διαφώνια αυτή, κατασχέθηκε στο ταχυδρομείο της Αίγινης και έκρίθηκε συνωμοτικό.

Συνελήφθη, λοιπόν, τότε ο έπιφανής Θεσσαλός και δικάστηκε στις Σπέτσες επί συνωμοσία κατά του καθεστώτος, σε πεντάμηνο φυλάκιση.

Ακριβώς την εποχή εκείνη της μεγάλης περιπετειάς του ο Φαρμακίδης έχει ανέκδοτα χαρακτηριστικά της

Θεόκλητος Φαρμακίδης.

φτώχειας, της αθλιότητος και του εντιμοτάτου χαρακτήρος του.

Πολλοί θέλησαν να τον βοηθήσουν χρηματικά, αλλά αυτός έλεγε μ' επιμονή:

— Προς τί; Δεν μου χρεάζονται χρήματα στη φυλακή! Κι' αν δανεισθώ πρέπει να εξασφαλίσω την επιστροφή του δανείου. Άλλά πώς μπορώ να εξασφαλίσω την απόδοσι, αφού θα είμαι φυλακισμένος; Άς λείψουν, λοιπόν, τα δανεικά!...

Είχε τότε, έναν πιστό υπηρέτη, το Γιώργη Χλωρό, που τόν εθαύμαζε και τόν υπηρετούσε για ένα κομμάτι ψωμί.

Απελπισμένος, λοιπόν, ο Φαρμακίδης και μη γνωρίζοντας την τύχη του στη φυλακή, τόν κάλεσε και του είπε: — Άκουσε Γιώργη! βλέπεις τώρα πώς δεν μπορώ να θρέψω ούτε τόν εαυτό μου, ούτ' εμένα! Άλλος τρόπος, λοιπόν, δεν υπάρχει παρά να δουλέψης άλλοι. Να πας, λοιπόν, στην ευχή του Θεού και της Παναγίας!...

Ο αφοσιωμένος υπηρέτης του κατεπλάγη. Και προς μεγάλην έκπληξιν του Φαρμακίδη, του άπάντησε:

— Έχετε δίκιο. Όμως ενώ, μπορώ να έργαστώ και να θρέψω και τούς δυό μας, όπως και σεις ως τώρα!...

Αυτό το ευαγγελικό παράδειγμα του υποτακτικού του ο Φαρμακίδης δεν τό ξεχασε ποτέ και γι' αυτό δεν τόν αποχωρίστηκε μέχρι του θανάτου του!...

Στά χρόνια του 'Οθωνος ο Φαρμακίδης, πουχε άποκτήσει μεγάλη φήμη, έγκαιεστάθηκε στην 'Αθήνα και διωρίστηκε καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου και αργότερα της Φιλολογικής. Έξεδωκε πολλά και σπουδαία συγγράμματα καθώς και την Καινή Διαθήκη, σε 7 τόμους με υπομνήματα.

Η μετριοφροσύνη του Φαρμακίδη ήταν μεγάλη. Όταν θέλησαν να τόν παρασημοφορήσουν, δεν δέχτηκε το παράσημο και δικαιολογήθηκε με τα παρακάτω υπέροχα λόγια:

— Εάν τι καλόν έπραξα, μόνον τόν έμην καθικόν εξετέλεσα. Καί είναι ικανή αμοιβή δι' έμέ ή συνείδησις ότι έξεπλήρωσα τούτο.

Η αφιλοχρηματία του και ή συμπόνοισ για τούς φτωχούς ήταν ανώτερες από κάθε φαντασία.

Όταν άκουγε να τόν μιλούν για τη φτωχολογία ένοιωθε μεγάλη συγκίνηση και έδινε, τι μπορούσε για την ανακούφισι των αναξιοπαθούντων.

«Όταν τόν μιλούσα για κανέναν άρρωστο φτωχό πελάτη μου, γράφει ο Γούδας, που δεν είχε χρήματα για ν' αγοράση φάρμακα, τά μάτια του βούρκωναν κι' άνοιγε πρόθυμα τόν πορτοφόλι του.

Κι' όταν δεν είχε χρήματα μου έλεγε:

— Πηγαίνετε στο Δημόσιο Ταμείο, πάρτε μία προκαταβολή απ' τόν μισθό μου και δώστε την στο φτωχό πελάτη σας».

Όταν τόν ρώτησε ο 'Αρσάκης πώς να διαθέσει ένα μεγάλο ποσό, τόν συμβούλεψε να δώση τά χρήματά του για τόν χτισμό ενός μεγάλου εκπαιδευτηρίου, κι' έτσι χτίστηκε τόν 'Αρσάκειο.

Έλαβε μέρος σε πολλούς αγώνες εκκλησιαστικούς, έτυχε μεγάλων τιμών και πέθανε στην 'Αθήνα, στα 1860.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Xaxéio

ONEIPO

Αισθηματικό διήγημα

Διοδηματικό δήγημα

«Χι, αγαπότη μου Έλεν, όχι! Πήγαίνε, αν θέλεις, να πε-
ρασής την Πρωτοχρονιά στο Παρίσι... Εγώ θα μείνω στὸ
Λαίψυ. Σου φαίνεται περιέργω πῶς μα νέα εικοσι τριών
χρόνων, ὅπως ἐγώ, δὲν θέλει νὰ ἐπαφθῇ ἀπ' τὴν ἀδεία
πού δικαιούται νὰ πάρη ἀπ' το γράφειο;... Ἐδῶ βρι-
» Ἔχεις δικη! Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πάω στὸ Παρίσι... Μία
βλίθερη ἱστορία μὲ κρατάει δεμένη στὴν πολὺ αὐτὴ... Ἐδῶ βρι-
σκεταί ὁ ταφος τῆς μητέρας μου. Τῆς ἀμοιρῆς μητερούλας μου...
» Γιέθανε νεά... Ἀλλὰ καλύτερα νὰ σοὺ διηγηθῶ τὴ δραμα-
τικὴ ἱστορία ἀπ' τὴν ἀρχή...
» Ξέρεις ὅτι ἡ μητέρα μου σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια σ'
ἐνα αυτοκινητικό δυστύχημα. Μὰ δὲν πέθανε ἀμέσως. Ἔζησε εἰ-
κοσι ἄρες. Καὶ στὸ διαστημα αὐτοῦ ἔγινε ἐνα ἄλλο δράμα, ἀκόμα
ποῖ τραγικό ἰσὼς ἀπ' τὴ μοίραια συγκρουοῖ τοῦ αυτοκινήτου.
» Οἱ νέες, αγαπότη μου, δὲν ἀντικαθίστανται τί γίνεται στὸ σπίτι
χρόνια στὸ σχολεῖο, δὲν ἀντικαθίστανται τί μεταξὺ τῆς μητέρας σου,
τούς. Εγώ καταλάβαινα ὥστόσο καὶ ποὺ τὸν ἀγαποῦσα πολὺ
λιγότερο, ὑπῆρχε καὶ τοῦ πατέρα μου πού τὸν ζωῇ τῆς
καὶ ἀκόμα χειρότερο; ἔπιπε καὶ καρτωτική... Ἡ ζωῇ τῆς
μητερούλας μου κοντὰ τοῦ ἵταν ἑνάμιση ἀνταρχικός, αὐστηρός, νευρικός. Καὶ
Μὰ πὰς δέχτηκε νὰ πάρη ἑναν τέτοιον ἀντάρχη... Ἦταν ἕνας γάμος ποῦ
ἄραια, ἡ τόσο γλυκεῖα, ἡ τόσο τρυφερή, Ἦταν ἕνας γάμος ποῦ
στάσαν σκληρά, ἀλλοίμονο!...
» Ἡ φτωχὴ μητέρα μου ἀγαποῦσε ἀπὸ τὰ 18 χρόνια τῆς ἴαν
ἄλλα, ἑναν ἄντρα ἀντίθετό της· τὸ Λουκιανὸ Λυνέλ, πομῖνε ἀρ-
γότερα δικηγόρος. Λάτρειαν ὁ ἑνας τὸν ἄλλο. Ἦταν ἕνας ἔρω-
τας ἀγῶν, ἑνα αἰσθημα φλογερὸ ποῦ δὲν τῆς ἀνάγκαζαν νὰ πάρη
» Ποσο ἔκλαψε ἡ μητερούλα μου μεθύσαι τὴν ἀνάγκαική!... Ὁ
ἑναν ἄλλο, ἑνα βάνασο, ἑνα μέθυσο καὶ ἀντρέψικος κ' αὐτός
στόσο υπέκυψε στὴ μοῖρα τῆς. Μὰ δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ τὸν
ἀργότερα...
» Υπόφερε φρικτὰ κοντὰ στὸν πατέρα μου ἡ μητέρα μου.
» Ὡστόσο φροντίζαν καὶ οἱ δυὸ νὰ κρατοῦν τὰ προσχήματα.
νὰ φαίνωνται ὅμως ὅς τῆς ἤμεραν ἐμένα μόνοι τους, ὅταν δὲν ἦμουνα
» Τί γινόταν ὅμως ὅς τῆς ἤμεραν ἐμένα μόνοι τους, ὅταν δὲν ἦμουνα
ἐγὼ ἐκεῖ; Τὸ ἀγνωστὸς τῆς σχέσεις μὲ τὴν οικογένεια Λυνέλ
ὁ πατέρας μου εἶχε διακομῆς λίγω ἀπ' τὸν πατέρα μου.
» Ὁ Λουκιανὸς Λυνέλ, νεώτερη γυναίκα, ἴσαν δυὸ Ββομάδ
καὶ ἡ γυναίκα του, μιὰ ἀσημαντὴ περνούσαν μαζί καὶ δὲν Ββομάδ
σπιτιοῦ μας βίλλα. Εἶχα τότε διακομῆς καὶ Βρισκόμου
στὴν ἐξοχική μας βίλλα. Εἶχα προσέξει λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Λυ-
κ' ἐγὼ ἐκεῖ. Εἶχα προσέξει λοιπὸν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Λυ-
μεταμόρφωνε ἐντελώς τὴ μητέρα μου. Τὴν ἐβλέπα ν' ἀφήν

μελαγχολικό της ύφος και να γίνεται χαρούμενη.
 «Στο τραπέζι, αυτή η τόσο λυγρομίλητη, αρχίζει με τὸ δικηγόρο ἀτέλειωτες συζητήσεις γιὰ κάθε εἶδους θέματα.
 » Ἀφ’ οὗ ἡ μητέρα μου ἀναγγεῖλει τὴν εἰδησιὶ τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών μας με τοὺς Λυνέλ, πρόσθεσε:
 « — Ὁ πατέρας μου δὲν θέλει οὔτε τ’ ὄνομα τοῦ ν’ ἀκούσῃ.
 « — Τί κρίμα! εἶπα με ἀφέλεια. Σ’ εὐχαριστοῦσα — τόσο μαζά, ἡ συντροφιά τοῦ κυρίου Λυνέλ. Ἦταν ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος...
 » Ἡ μητέρα μου δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ με κύτταξε μ’ ἕνα βαθύ βλέμμα καί γυρίσε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ κρύψῃ ἕνα δάκρυ.
 ★
 » Ἀπ’ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μόντρωσα ὅτι ἡ μητέρα μου αἰσθανόταν μίαν ἀγνὴ λατρεία γιὰ τὸ δικηγόρο. Ἀλλ’ ὁ πατέρας μου με τὴ ἡλεία του, τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ χωριστῇ ἀπὸνα φίλου της, πληγώνοντάς τὴν συγχρόνως με τὴς ἀδικαιολόγητες υποψίες του, γιὰτὸ ὅτι σχέσεις τοὺς ἴσαν, ἐπαναλαμβάνω, ἀγνές.
 » Ἐξάφνα μιὰ μέρα ἔγινε τὸ φοβερό δυστύχημα. Ὅπως σοὺ εἶπα, ἡ μητέρα μου δὲν πεθάνε φεῖσως. Ὅταν ἀνέλαβε τὴς αἰσθησεις της, βρισκόταν ἐξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της. Γύρω της στεκόμαστε ἐγώ, ὁ πατέρας μου κι ὁ γιαιτρός.
 » Τὰ μάτια της ἐλαμψάν τότε παράξένα καί ψιθυρίσε στὸν πατέρα μου, με φωνὴ σδυσμένη ἀπ’ τοὺς πόνους:
 « — Φύγε ἐσύ!... Φύγε! Σὲ λίγο θὰ πεθάνω. Στὸ δίστημα αὐτὸ δε θέλω νὰ σὲ βλέπω πιά! Φύγε!
 » Ὁ πατέρας μου ἔσκυψε κοντὰ της:
 « — Τρελλασθῆκες; τὴς εἶπε σιγά. Δὲν ξέρεις τί λές!
 » Ἡ μητέρα μου ξανάπε σταθερά:
 « — Φύγε! Σὲ μισώ! Σὲ μισώ!
 » Ὁ πατέρας μου βῆκε ἀπ’ τὸ δωμάτιο. Ἡ ἀγωνία τῆς μητέρας μου ὑπῆρξε σκληρὴ, παραταταμένη. Ὅλη τὴ νύχτα ἐμεινὰ κοντὰ της, μαζὶ με μὴ νωσοκόμια.
 ★
 » Τὸ πρωῒ, ἡ μορφὴν εἶχε καθιστάσῃ κάπως τὴ δύστυχη μητέρα μου. Κάποια στιγμή, μ’ ἔσφιξε σπὴν ἀγκαλιά της καί ψιθύρισε μερικά λόγια, σὰ νὰ μὴ λούσε με τὸν ἑαυτὸ της. Ὅσοσο ἀκούσα... ἀκούσα ἕνα ὄνομα... τοῦ Λουκιανοῦ Λυνέλ. Τὸ πρόφην με ἀγωνία κι’ ἐπείτα πρόσθεσε:
 « — Δὲν τὸ ξέρεις ἐσύ ὅτι πεθαίνω! Κανεῖς δὲν θὰ στὸ πῇ Δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πιά!

» Οπισθοχώρησα ανατριχιάζοντας. Είχα ξεσφαιρα καταλάβει
 τὰ πάντα. Ἡ μητέρα μου μέσα στο ψυχροράγνιμα της ἀγαπᾶ
 » Ἦταν βέβαια ἡ μητέρα μου! Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἦταν μιὰ
 γυναίκα πανεμένη, πού δεν θὰ ζούσε παρα λίγες στιγμὲς ἀκόμα.
 » Ἔρεις, τί ἔκανα τότε; Ἐτρέξα νὰ εἰδοποιήσω τὸν Λυνέλ!
 ὅτι κατὶ σοβαρώτατο, κατὶ ἀπρόοπτο εἶχε συμβῇ. Τὰ πρῶτα
 μου λόγια τὸν ἔκαναν νὰ χλωμιάσῃ τρομερά. Τὰ πόδια του ἀρ-
 χισαν νὰ τρέμουν.
 » Δὲν μπορῶ ν' ἄρθω σπίτι σας, μοῦ εἶπε.
 » Πρέπει νὰ ἔρθετε. Ἡ ἐτοιμοθάνατη μητέρα μου σὰς
 ζητεῖ.
 » Χλώμιασε τότε πρὸ πολὺ καὶ εἶπε σταθερά:
 » — Ἔστω! Ὁἶρθω!
 » Μπήκα σπίτι μας πρῶτῃ μὲ τὸ κεφάλι ψηλῶ. Ὁ πατέρας
 μου μιλούσε στὸ σαλόνι μὲ τὸν γιατρό. Μόλις μας εἶδε, μόλις
 εἶδε τὸν Λυνέλ, τινάχτηκε ὀρθίος, λευκὸς σὰν τὸ πανί. Ἀλλ' ἐγὼ
 ἔκανα ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τόσο ἀποφασιστικοῦ ὥστε τὸν
 ἀνάγκασα νὰ οπισθοχωρήσῃ καὶ νὰ στηριχθῇ στὸν τοίχο.
 » Ὁ Λυνέλ μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας μου. Ἐγὼ στά-
 θηκα στὴν πόρτα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. Μεσ' ἀπ' τὸ δωμα-
 τιο ἀκούσθηκε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀπολυτρώσεως.
 » Ὁ πατέρας μου, ὁ γιατρός κι ἐγὼ μέيناμε στὴν πόρτα
 κατὶ ἀνωτέρω, πού διέφευγε τὴν κρίσι τῶν ἀνθρώπων.
 » Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγο, ὁ Λυνέλ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ πέ-
 ρασε μπρὸς μας ἀμίλητος, συντριμμένος ἀπ' τὴ θλίψι. Ἀπὸ τότε
 δὲν τὸν ξαναεἶδα ποτέ πιά.
 » Ἡ μητέρα μου ξεψύχησε τὸ ἴδιο βράδυ στὶς ὀκτώ. Ὅταν
 ξαναπήγα στὸ κρεβάτι της, μοῦρριξε ἓνα βλέμμα εὐγνωμοσύ-
 νης καὶ χωρὶς νὰ μου πῇ λέξι, πήρε τὸ χέρι μου στὰ δικά της
 καὶ δὲν τὸ ἄφησε ὡς τὴν τελευταία πνοή της.
 » Ὅταν ὅλα τελείωσαν, τῆς ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ πῆγα καὶ
 βρήκα τὸν πατέρα μου στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ προσώπὸ του
 κρυμμένο στὰ χέρια του. Πλησίασα κοντὰ του. Μὰ αὐτὸς, δίχως
 νὰ μού μιλήσῃ, σπῆκθηκε ὀρθίος καὶ μούδειξε τὴν πόρτα! Μόνο
 σὰν βρέθηκα ἐξω, ἄρχισα νὰ κλαίω...
 » Αὐτὸ ἔκανα ἀγαπητὴ μου. Ἐλέν, καὶ νομίζω πὼς δὲν μπο-
 ροῦσα νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο... ὅτι ἔπρεπε ν' ἀνακουφίσω τίς τε-
 λευταίες στιγμὲς μιᾶς ἐτοιμοθάνατης, νὰ τὴν κάνω νὰ νοιώσῃ
 κάποιες γυῖα γιὰ τὸ χαμένο δνειρὸ της... Ἐν τούτοις, αὐτὸ που
 ἔκανα στὸν πατέρα μου, ὅσο κι' ἂν ἦταν κακὸς, μὲ βασανίζει
 κάποτε... Ποιὸ ἦταν τὸ καθήκον μου;... Ποιὸ... Δὲν ἔπρεπε νὰ
 γλυκάνω τίς τελευταίες στιγμὲς τῆς μητερούλας μου;
 ΠΙΕΡ ΒΑΛΛΑΝΤΑΝ

J. MATEU

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Πάνω στο μεθυσμένο του ο Τρεβίλ ξηγεί στο Ζωρζ Μπινώ ότι ο Κριλλιόν θα πάψει να είναι εμπόδιο στον έρωτά του. Τού αποκάλυπτε ότι ήρθε σ' ε-
π'αφή με μια νεαρή νοσοκόμη της κλινικής Λαμπάλ, τη Μάρι Κλαίρον που δέχτηκε, προκειμένου να πά-
ρη ένα γενναίο πόνον, να στείλει τον αγαπημένο της Ρόζας στον Άλλο Ικσάνο, ριχνοντάς κατά δό-
σει, στα γάλα του δηλητήριο. Ο Ζωρζ Μπινώ κα-
ταλαμιάδενται από φρίκη, θυμάται ότι ο Τρεβίλ εί-
χε προανέει τον έρωτά του, βλέπει ότι δεν είναι καθόλου στα καλά του και σπεύδει να ειδοποιήσει το γιό του Λαρμέ. Ο Λαρμέ φροντίζει ταχιστα για τη μεταφορά του 'Αδόλφου στο σπίτι του. Ο Τρε-
βίλ τού μαθαίνει απ' την Κλαίρον και γίνεται έξω φρενών.

21ον — Φρόντισε να μάθεις, είπε κα-
τόπι η υποκόμηση, τί σημαίνει αυ-
τή η ξαφνική μετάφραση. Πρέπει να
τ' εξασκήσεις. Και τ'ό βράδυ σε
περίμενω στο γνωστό μέρος, τη συνθησιμέ-
νη ώρα.

Η λύσσα του νεαρού υποκόμησης δεν
είχε όρια.
Γι' αρκετή ώρα έσπαζε το μυαλό του
για να καταλάβει τί είχε συμβεί. Υποψια-
ζόταν πως τον πάντως και τα πάντα, εκτός
του Ζωρζ Μπινώ.

Ο Τρεβίλ δεν μπορούσε να καταλάβει
πως συνέβη αυτό τό κακό.
Όσοσο δεν ήσυχασε. Θα εύρισκε άλλον
τρόπο για ν' απαλλαγεί απ' τον Κριλλιόν.
Όταν συνάντησε το Ζωρζ τού, μίλησε
για τ'ό άπρόοπτο που συνέβη. Έκείνος
προσπονήθηκε τόν κατάπληκτο.

— Έγνοια σου, τού είπε ο Στέφανος.
Μόυ ξέφυγε στη μονομαχία, ξέφυγε το δη-
λητήριο, αλλά θα βρω νέο τρόπο να τόν
βγάλω απ' τη μέση. Τί λες εσύ;
— Σε θαυμάζω και είμαι βέβαιος πως θα
τά καταφέρεις περίφημα.

Ο 'Αδόλφος, χάρις στις περιποιήσεις του
Λαρμέ, δεν άργησε να σηκωθεί απ' το κρεβ-
βάτι. Τόν επισκεπτόταν εξ άλλου δυο φο-
ρές την ημέρα κι' ο Λαμπάλ.

Τώρα έκανε μικρούς περιπάτους στους
γύρω κήπους.
Η Ρόζα τόν συνόδευε τις περισσότερες
φορές.

Οι καλές ημέρες ξαναγύριζαν. Λησμο-
νούσαν τις συμφορές που είχαν περάσει.
Ήσαν ευτυχισμένοι κι' ένοιωθαν την α-
γάπη να πλημμυρίζει τις καρδιές τους.
Η κ. Γκρεβίλ βιαζόταν τώρα να γίνει
ο γάμος τους. Φοβόταν τα άπρόοπτα...

Είναι μια γλυκεία φθινοπωρινή μέρα.
Ο 'Αδόλφος κάθεται σ' έναν πάγκο,
στον κήπο του Λουξεμβούργου.

Πλησιάζει έντεκα η ώρα.
Βγήκε να κάνει έναν περίπατο και να
χάρη τη λιακάδα. Κι' έπειτα θα τραβούσε
άργα - άργα για τ'ό σπίτι της Ρόζας. Θα
γευματίζαν μαζί κι' έπειτα θα βγαίνανε
πάλι για έναν απογευματινό περίπατο.

Ο 'Αδόλφος νοιώθει τη γλυκιά εκείνη
αγαλλίαση των ανθρώπων που γυρίζουν απ'
τόν τάφο, την ήρεμη και γαλήνια ήσυχία
των ανθρώπων που βρίσκονται σ' ανάρρωση και ξα-
ναδρίσκουν τη ζωή και τις απολαύσεις της.
Η σκέψη του πετάει στη Ρόζα. Νοιώθει
ότι την αγαπάει πιο πολύ κι' από τη ζωή
του. Αισθάνεται την ανάγκη να γονατίσει
και να ευχαριστήσει τ'ό Θεό για τ'ό μεγάλο,
τό ασύγκριτο καλό που τού έκαμε, χαρί-

ζοντάς του έναν άγγελο προστάτη, έναν
σύντροφο στη ζωή του, σαν τη Ρόζα...
— Ρόζα μου, αγαπούλα μου!... ψιθυ-
ρίζει.

Και νοιώθει την καρδιά του να χτυπά
δυνατά μέσα στο στήθος του.
Ξαφνικά άκουει αντίκρο, στο βάθος του
μικρού δρομάκι, το ρυθμικό βρόδισμα κά-
ποιας γυναίκας που έρχεται πρός τ'ό μέρος
του.

Η καρδιά του φτερουγίζει.
— Αχ! άς ήταν η Ρόζα!...
Γιατί όχι; Ξέρει πως τ'ό πρώηνά κάνει
τόν περίπατό του στον κήπο αυτόν.
Λαχταρισμένος καρφώνει τα μάτια του
στο βάθος του δρομάκι... Και νά...
Τά βήματα πλησιάζουν. Μά δεν είναι η
Ρόζα. Τί κρίμα!...

Μιά ώραία κοπέλλα που άστράφτει κά-
τω απ' την ήλιοσηλημήρα σαν δράμα καί-
κό, σαν ολοφάνερη όπτασία, μια λυγρή
ξανθομαλλούσα προχωρεί προς τ'ό μέρος
του κρατώντας ένα μπουκέτο χρυσάνθεμα.
Τί όνειρο όμορφιάς!...
Ο 'Αδόλφος κλείνει τα μάτια του θαμ-
νωμένος.

Η κοπέλλα πλησιάζει, όλο πλησιάζει...
Φτάνει κοντά στο παγκάκι, κάθεται κι' ά-
κουμπάει πλάι της τα λουλούδια της.
Ένα κύμα μεθυστικού άρώματος τυλί-
γει τόν 'Αδόλφο που τάχει χαμένα.

Η νέα φαίνεται σαν να μην τόν πρόσε-
ξε. Βγάζει ένα περιοδικό μόδας απ' τη με-
γάλη τσάντα της και τ'ό ξεφυλάει.
Ο 'Αδόλφος στενοχωρείται.

«Πολύ ώραία!... σκέφτεται. Και πόσο
περήφανη!... Ούτε με άντελήφθη καθό-
λου... Καίριος να τ'ό στρίδω... Θα με
περιμένει ο άγγελός μου... η γλυκειά μου
Ρόζα... Καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν
είνε τόσο ώραία σαν την αγαπημένη μου».

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πρωτοχρονιά

Μιά τέτοια μέρα τ'ό καλέϊ,
νύσαι, ρε βάνο, καλή
και να μη με τσαντίζεις.
Ν' άφήσεις τις υπερβολές
και μ' απαιτήσεις παρδαλές
να μη με μπαλντίζεις!

— Άσε τ'ό γούνα — συνεπώς —
και μην πηγαίνεις πώς και πώς
ν' ανάψω και ν' αστράψω.
Και τότες, θήλυ άσταθές,
αντί της γούνας που μου θές,
τ'ό γούνα θα σου κόψω!

Για «πόκερ», πάλι, μη μου λές.
στ'ίς γκίνιες πούχες τις πολλές
και τάχως κάνεις ρόιδο,
κι' άφου τ'ό ξέρεις, ρε Φροσί,
ότι δεν τιάναι τ'ό Θρασύ-
της... τράπουλας κο-
ροίδο!

— Άσε, λοιπόν, όρθα κο-
φτά, όλα τ'ά «ψώνια σου»
(αυτά)
και για τ'ό σπίτι νοιά-
(σου),
να μη σ' άρχίσω στη
(μπουνιά),
με την καινούργια τ'ή
(χρονιά)
και φας και τ'ή... χο-
(νιάς σου)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φοράει τ'ό καπέλλο του και τοιμάζεται
να σηκωθεί.
Η κοπέλλα με τις χρυσές μπούκλες γυ-
ρίζει άπότομα και τόν κυττάζει στα μά-
τια. Τού χαμογελάει...
Τί χαμόγελο ήταν εκείνο!...

Ο 'Αδόλφος νόμισε πως άνοιξε ο αύρα-
νός τη γαλήνη αυλαία του κι' έλαμψε μπρός
του φώς, φως γλυκό, ήλαρό, χρυσαφένιο...
— Με συγχωρήτε, κύριε!... λέει η νέα με
μελωδική, χαδιάρικη φωνή. «Ήμουν τόσο ά-
φηρημένη!... Σας άνησυχάσα... Και
φεύγετε εξ αιτίας μου... Αυτό με κάνει να
λυπούμαι πολύ...»

— Δεσποινίς!... Σας παρακαλώ...
κάθε άλλο, τραυλίζει ο 'Αδόλφος.
— Είσαστε πολύ ευγενής, κύριε, είσα-
στε ένας ίππότης κι' όμως έτσι είναι, σάς
ένόχλησα, τάραξα τη γαλήνη σας. Είμαι
τρομερά άπρόσεκτη!...

Η φωνή της είναι λυπημένη τώρα.
Τό πρόσωπό της έχει πάρει την έκφραση
ένος χαϊδεμένου παιδιού που τ'ό μάλωσαν.
Ο 'Αδόλφος συγκινείται.
— Δεσποινίς, σας βεβαιώνω, σας όρκί-
ζομαι ότι δεν μου κανένα κανένα κακό...
— Κι' όμως τοιμαστήκατε να φύγετε,
κύριε.

— Αυτό είν' αλήθεια.
—... Λιγάκι έκνευρισμένος για τ'ό φέ-
σιμό μου να στερογυλοκαθήσω στον πάγ-
κο σας.

— Κάθε άλλο. Βρίσκομαι άρκετή ώρα
εδώ και έπρεπε να γυρίσω σπίτι.
— Όστε δεν θυμώσατε μαζί μου;
— Καθόλου. Να θυμώσα; Δεν είμαι τό-
σο άγρίμι, δεσποινίς.

Η άγνωστη γέλασε.
— Είσαστε όμως βιαστικός απ' τ'ή στιγ-
μή που καθίσα πλάι σας.
— Καθόλου βιαστικός, μα καθόλου.
— Όραία! Τώρα σας πιστεύω και σας
ευχαριστώ. Είσατε πολύ καλός. Δεν σας
φοβούμαι πιά. Είχατε ένα άλλοκοτο ύψος
τ'ή στιγμή που φορέσατε τ'ό καπέλλο σας
που τρώμαξα! Πώς γελιέται κανείς!...

Ο 'Αδόλφος χαμογελούσε γοητευμένος.
Η άγνωστη άγνωστη με τ'ό χρυσά μαλ-
λιά φλυαρούσε τώρα άκατάσχετα, τού μι-
λούσε σαν να ήσαν δυο παλιοί, καλοί φί-
λοι.

— Τί ώραία ημέρα!... Βγήκα να χά-
ρώ τόν ήλιο... Και σας βέβαια... Είσα-
στε λίγο χλωμός...
— Ναι, ήμουν λιγάκι άρρωστος.

— Τί κρίμα!
Μιλούσαν άρκετή ώρα.
Κάτω απ' τ'ή γοητεία του ξανθού αυτού
πλάσματος, ο Κριλλιόν είχε άπολημνη-
σθή.

— Έξαφνα άναπήδησε σαν να ξυπνούσε ά-
πό κάποιο όνειρο.
Είχε θυμηθεί τη Ρόζα.
Η ώραία άγνωστη τόν κυττούσε γεμάτη
άπορία.

— Τί σας συμβαίνει; τόν ρώτησε. Εί-
χατε καμιά δουλειά και σας καθυστέρησα
με τ'ή φλυαρία μου;
— Ναι, κάποια δουλειά άπάντησε κο-
κινίζοντας.

— Σας ζητώ συγγνώμη. Λυπούμαι για
τό κακό που σας έκαμα!...
— Παρακαλώ, δεσποινίς...
— Φρανσίν... Φρανσίν Ντυπρέ, είπε η
νέα. Και σας πώς σας λένε;
— Άδόλφο Κριλλιόν.

— Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα.
— Κι' εγώ δεσποινίς Ντυπρέ.
Η άγνωστη είχε έπίσης σηκωθεί.
— Έστεκαν τώρα ο ένας αντίκρυ στον
άλλο.

Ο 'Αδόλφος της έδωσε τ'ό χέρι.
— Έπιτρέψτε μου να φύγω, είπε. Λυ-

τούμαι που είμαι βιαστικός...
— Τί κρίμα!... Δεν θα θέλατε να ξα-
ναϊδωθούμε;
— Μά... βέβαια, δεσποινίς. Ευχαρι-
στώ.

— Έδώ, στο ίδιο μέρος, αύριο πάλι;
— Ναι, αύριο.
Ο 'Αδόλφος μιλούσε μηχανικά, χωρίς να
σκέφτεται.

Όταν χώρισαν τράβηξε τ'ό δρόμο του
ζαλισμένος, σαν να είχε δεχτή ένα δυνατό
κτύπημα στο κεφάλι.
Τό άρωμα της ώραίας ξανθομάλλας που
τόσο ξαφνικά και υπό τόσο περιέργες συν-
θήκες είχε γνωρίσει τόν παρακολουθούσε.

Σταμάτησε ξαφνικά.
— Ένοιωσε κάτι σαν ήλιο και σήκωσε
τ'ό χέρι του στο μέτωπό του. Ήταν τ'ό χέ-
ρι που είχε χαιρετήσει τη δεσποινίδα Ντυ-
πρέ. Στη φούχτα του είχε άπομείνει τ'ό
μεθυστικό άρωμα του χεριού της. Γρήγο-
ρα - γρήγορα έβγαλε τ'ό μαντίλι του και
σφόγγισε τ'ό χέρι του.

— Τί τρέλλα!... ψιθύρισε. Ρόζα μου,
γλυκειά μου μικρή μου Ρόζα, συχώρεσέ
με... Ήταν κάτι ξαφνικό, κάτι περαστικό.
Και με βιαστικό βήμα συνέχισε τ'ό δρό-
μο του.

Μόλις άπομακρύνθηκε λίγο η νεράιδα με
τ'ό χρυσόξανθο μαλλιά, η Φρανσίν Ντυπρέ,
γύρισε άπότομα προς τ'ό μέρος του 'Αδόλ-
φου, τόν είδε να φεύγει βιαστικός ανάμεσα
στούς άραιούς διαβάτες κι' ένα σατανικό
χαμόγελο άστράφτε στο πρόσωπό της.

— Αληθινός έπαρχιώτης, ψιθύρισε συνε-
χίζοντας τ'ό δρόμο της. Πολύ σεμνός, πολύ
ρωμαντικός κι' ευαίσθητος, πολύ άνόητος.
Σε μια βδομάδα... Τί λέω;... Σε τρεις
μέρες θα είναι ξετρελαμένος μαζί μου. Αυ-
τός είναι ο γροανίτιος χαρακτήρας, ο χλω-
μός νέος με τ'ή ηρωική καρδιά; Σε τρεις
μέρες θα σέρνεται μπρός στα πόδια μου!
Έλασε γεμάτη αυτοπεποίθηση και πρόσ-
θεσε:

— Κι' εγώ νόμιζα πως θα βρισκόμουν
μπροστά σε κανένα μοιραίο γόητα, σε κα-
νένα ευαίσθητο ίππότη παλιού μυθιστορή-
ματος. Αυτός ο Στέφανος είναι άφάνταστα
υπερβολικός, όπως πάντα. Βλέπει τ'ό πον-
τική ελέφαντα!...

Χαμογέλασε πάλι αδιάφορα και συνέχι-
σε τ'ό μονόλογό της:

— Άλλά τί μ' ενδιαφέρει έμένα; Άνέ-
λαβα μια «λεπτή» υπόθεση και θα τήν τε-
λειώσω άποωδήποτε. Η άμοιδή είναι γεν-
ναία. Φτάνει ναβρη αύριο στο ραντεβού ο
μικρός ίππότης...

Όταν έφτασε κοντά στο σπίτι της Ρό-
ζας ο 'Αδόλφος ένοιωσε την καρδιά του να
σφίγγεται. Θα της έλεγε τήν αλήθεια για
τ'ή άργοπορία του. Δεν είχε τ'ό κουράγιο
να τ'ό κάνει. Ένοιωσε τόν εαυτό του φταί-
χτη. Η Ρόζα θα πικραίνονταν. Έπρεπε να
βρή μια όποιαδήποτε δικαιολογία. Έτσι
όμως θα της έλεγε τ'ό πρώτο ψέμμα. Ναι,
τ'ή χείλη του θα έμενουν στο γυνάικα που
έλάτρευε περισσότερο από τ'ό καθετί στον
κόσμο...

Κύτταξε τ'ό ρολόγι του.
Η ώρα ήταν περασμένη. Θα τόν περι-
μεναν, θ' άνησυχούσαν. Καταραμένη συ-
νάντησι!...

— Ο Θεός μαζί μου!... ψιθύρισε και
χτύπησε τήν πόρτα.
Περιμένοντας να τ'ό άνοίξουν σκέφτοταν:
«Διέπραξα μια άπερισκέψια. Μά δεν θα
ξαναγίνη αυτό. Δεν θα πάω αύριο, όχι,
όχι, τ'ό όρκίζομαι στις ψυχές των γονέων
μου!...»

Η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε η Ρόζα.
Τόν φίλησε κλεφτά, τόν έπιασε απ' τ'ό χέρι
και τόν τράβηξε μέσα.
— Αγαπημένο μου, γιατί άργησες; Άρ-
χίσαι ν' άνησυχώ.

Ο Κριλλιόν τοιμάζονταν να π'ή τ'ό άθωο
ψέμμα του. Μά η Ρόζα δεν τού έδωσε και-
ρό. Ευτυχισμένη, χαρούμενη που τόν έβλε-
πε κοντά της φλυαρούσε άκατάσχετα:

— Μη μου π'ής τίποτε. Ξέρω... ξέρω...
— Τί ξέρεις; τραύλισε άνησυχος.
— Σού άρεσε η λιακάδα και τ'ήν χάρη-
κες μισή, μια ώρα παραπάνω. Έκανες κα-
λά, χρυσά μου. Φαντάσθηκες πως θα σε
μάλωνα γι' αυτό; Κάθε άλλο αγαπούλα
μου.

Ο 'Αδόλφος συγκινήθηκε μπρός στην τό-

ση καλωσύνη της. Και καθώς ανέβαιναν
στη σκάλα, πήρε τ'ό κεφάλι της ανάμεσα
στα χέρια του και τ'ή φίλησε πολλές φορές
στα μάτια, ψιθυρίζοντας:

— Γλυκειά μου, άνεκτίμητη, αγαπούλα
μου, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ όσο δεν μπορείς
να φανταστείς. Γιατί είσαι καλή, είσαι ά-
γνή κι' άθωα, είσαι ένας άγγελος!...
Η κ. Γκρεβίλ τόν δέχτηκε με τ'ή συνη-
σμένη της έγκαρδιότητα.

Στό σπίτι βρισκόταν κι' ο Λαρμέ.
— Έλα λοιπόν, κύριε 'Αδόλφε τού φώ-
ναξε καλοκάγαθα, με πατρική τρυφερότητα.
Λίγο ακόμα και θα πεθαίναμε από... άσι-
τία! Καί, με τήν πίστι μου, εινε ο μόνος
θανάτος που δεν μ' ένθουσιάζει καθόλου.
Εινε πιο ωραίο να κάνη κανείς τ'ό μοιραίο
ταξίδι με τ'ό στομάχι γεμάτο.

Γέλασαν και κάθισαν στο τραπέζι.
Μετά τ'ό φαγητό, τήν ώρα του καφέ, ο
Κριλλιόν βρήκε καιρό και ψιθύρισε στο γέ-
ρο γιατρό:

— Δεν μπορώ... Πνίγομαι!... Πρέπει
να σου μιλήσω...
Ο Λαρμέ τόν κυττάζε άνησυχος.

— Πώς;... Πώς;... Τί συμβαίνει;...
Με λίγα λόγια ο 'Αδόλφος τού εξήγησε
τ'ή συνάντησι τόν στον κήπο.

Ο Λαρμέ άνάσανε μ' άνακούφισι.
— Με τρώαζες παιδάκι μου!... είπε.
Αυτό εινε όλο;

— Ναι, γιατρέ.
— Σε καλό σου!
— Παρ' όλίγο να π'ω ψέμματα στη
Ρόζα.

— Μην είσαι κουτός, Κριλλιόν. Δεν έ-
κανες κανένα έγκλημα, καμιά προδοσία.
Μιά μικρή σουσουράδα έπεσε επάνω σου
και σε καθυστέρησε. Πάψε να τ'ό σκέφτεσαι.
— Δεν τ'ό βρίσκετε κακό;

— Καθόλου μάλιστα. Πάντως δεν είν'
ανάγκη να τ'ό μάθη η Ρόζα. Οι γυναίκες
στενοχωριούνται με κάτι τέτοια.

— Ναι, δεν θα π'ω τίποτε. Κι' αύριο
δεν πρόκειται να πάω στον κήπο. Συμφω-
νείτε σ' αυτό;

Ο Λαρμέ συλλογίστηκε λίγο κι' άπάν-
τησε:

— Αυτό βέβαια δεν είναι ίπποτικό εκ
μέρους σου. Μά δεν είναι ανάγκη να κάνη
κανένας τόν ίππότη σε κάθε περίπτωση.
— Αφ'ησε τ'ή νεαρή ξανθομαλλούσα ν' άρσέη
σε κανέναν άλλον πάγκο και να φλυαρήσει.

— Ευχαριστώ, γιατρέ. Τα λόγια σας μ'
άνακούφισαν.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Πήραν τόν καφέ τους και βγήκαν να κά-
νουν τ'ό συνηθισμένο τους περίπατο.

Ο 'Αδόλφος ήταν ήσυχος, ευτυχισμένος
στο πλευρό της Ρόζας. Κάθε τόσο της έ-
σφιγγε τ'ό χέρι και τήν κυττούσε στα μά-
τια. Και κάθε βλέμμα του της έλεγε για
τ'ήν αγάπη του πολύ περισσότερα απ' όσα
μπορούσαν να πούν τ'ή χείλη.

...

Ο Κριλλιόν κράτησε τ'ό λόγο του. Δεν
έπ'ηγε στον κήπο τ'ό πρωί τ'ής άλλης ήμέ-
ρας. Προτίμησε να κάνη τόν περίπατό του
στην προκυμαία του Σηκουάνα, κοντά στην
Παναγία των Παρισίων.

Κοντά τ'ό βράδυ τ'ής ημέρας αυτής ο ύ-
ποκόμης Στέφανος Τρεβίλ δέχτηκε στο
σπίτι του τήν ξανθή γόησσα Φρανσίν Ντυ-
πρέ.

Η Φρανσίν ήταν στα νεύρα της.
Μόλις έπ'ηγε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

— Τί συμβαίνει, Φρανσίν; τ'ή ρώτησε.
— Η νέα ξάπλωσε στο γραφείο του Τρεβίλ έ-
κείνος μάνευε τήν όργη της απ' τις άστρα-
πές πουβγαίνουν απ' τ'ά γαλανά, μεγάλα
μάτια της.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Προκειμένου να κάνη μια διεθνή επίδειξι μόδας διά τ'ό νέου της σταθμού τηλεόρασης, που μπο-
ρεί να «μεταδώσ'» σε άκτία 250 χιλιομέτρων, η Β. Β. Σ. έζησε από διάφορες χώρες να στεί-
λουν στο Λονδίνο μια κεν που θα επίδειξουν τις τελευταίες κρεασίον τους. Η Ραλλία έσπευσε
να στείλ'η τις πέντε άραιότερες νέες θελοντας, φαίνεται, να κάνη μαζί με τήν επίδειξι
μόδας και επίδειξι ώραίων γυναικών.

‘Ανέλαβα να ξεμαλίσω έναν άνθρωπο, όχι ένα γουρούνι! Ναι, ναι, είναι ένα κτηνος αυτός ο χαμένος. Παραιτούμαι. ‘Ακούς, Στέφανε; Παραιτούμαι.

‘Ο Τρεβίλ είχε κοκκινίσει απ’ το θυμό. — Φτάνει!... τής φώναξε άγρια. Δέχτηκες τη δουλειά αυτή και θα την τελειώσεις. Θα πληρωθείς ήγεμονικά. ‘Αφες κατ’ μέρος τις ανόητες φλυαρίες. Σου το είπα άλλωστε: ‘Εχουμε να κάμουμε μ’ έναν πεισματογράφο, έναν τύπο του παλιού καιρού. Δεν ήρθε σήμερα; Θα τον ξαναβρείς αύριο τυχαίως δηθεν, και θα προσπαθήσεις να τον ξετρελλάνεις. Είσαι άμορφη, είσαι τετραπέρατη, διαβολισμένη. ‘Ετσι άπογοητεύσαι πριν αρχίσεις ακόμα; ‘Ανέλαβες μια υποχρέωση απέναντί μου, Φρανσίν. Πρόσεξε λοιπόν καλά...

‘Εγώ δεν άστεινύμαι. Θα σε τιμωρήσω σκληρά κι’ έχω τον τρόπο να το κάμω... — ‘Η Φρανσίν χαμήλωσε το κεφάλι της. Δάγκωνε τα κοράλλινα χείλη της με λύσσα και σιωπούσε.

‘Ο Τρεβίλ κάθισε αντίκρυ της και την άφισε μερικές στιγμές να ηρεμήσει. Της έδωσε κάποιον τσιγάρο και της είπε: — Είσαι ένα κουτό κορίτσι, Φρανσίν. Μά την πίστι μου, δεν σ’ αναγνωρίζω πιά. ‘Εσύ είσαι η ‘τίγρις’ των καμπαρέ που δεν υποχωρείς έμπρός σε τίποτα; Σ’ έκαλό σου, Φρανσίν! Δεν φανταζόμουν, διάβολε, πως θα σε ‘τσολάκωνε’ ο Κριλλιόν...

‘Η Φρανσίν έσφίξε τις γροθιές της. — ‘Αφήνεις τη μάχη απ’ την πρώτη σύγκρουση μαζί μου, εσύ ή σατανική, ή άκατανίκητη, ή γυναίκα με την πέτρινη καρδιά; Ντροπή σου, Φρανσίν! ‘Η συμπεριφορά του Κριλλιόν έπρεπε να σε είχε έρεθίσει. Πού είναι η έξυπνάδα σου, Φρανσίν; Πού είναι η καταστροφή σου, το άγριο και σκληρό πείσμα σου;...

‘Η Φρανσίν σάπαινε. — Δεν μιλάς; ‘Εχει γούστο... — Κι’ ο Τρεβίλ έσκαψε στα γέλια. — ‘Εχει γούστο, συνέχεια, να ‘τσιμπήθηκες’ και να θύμισες που δεν ήρθε ο άρσενος ‘Αδόλφος στο ραντεβού σας!... — ‘Η ξανθή ‘τίγρις’ πετάχτηκε όρθι. — ‘Αστραπές έβγαλαν απ’ τα μάτια της, το ρόδινο πρόσωπό της φλογίστηκε.

— Φτάνουν τ’ άστέρια, Τρεβίλ! φώναξε με λύσσα. Φτάνουν οι κουβέντες. Σύμφωνοι. Δεν παρατάω τον άγώνα. Τώρα θα έργαστώ για λογαριασμό σου, αλλά και για λογαριασμό μου. Θα κάμω αυτό το χωριό της Κριλλιόν να παραφρονήσει. Δεν θα ήσυχάσω αν δεν τον δώ να κόβη το λαμόυ μου προς στα μάτια μου!...

‘Ο Στέφανος την αγκάλιασε και τη γέμισε φιλιά. — Μπράβο, Φρανσίνισσα!... ‘Ετσι σε θέλω. Είσαι υπέροχη. Είσαι το άγριμι που θα κατασπαράξει το πρόβατο που άκούει στο όνομα Κριλλιόν!...

‘Η Φρανσίν ήταν κόρη φτωχών γονέων. Ξεπόρτισε από μικρή, άκολούθησε κάποιον έξ επαγγέλματος δόν Ζουάν και κατέληξε χορεύτρια στα καμπαρέ, χάρις στην αληθινά έκθαμβωτική όμορφιά της. Μά δεν έμεινε πολύν καιρό στα καμπαρέ ή Φρανσίν. Από την πρώτη στιγμή την τριγύρισαν πλήθη θαυμαστών, που είχαν γοητευθεί απ’ την ξανθή όμορφιά της. ‘Η Φρανσίν βρήκε απ’ τις πρώτες ήμέρες το δρόμο της. Φερύονταν σ’ όλους σκληρά. Της άρεσε να βλέπει τους άνδρες, νέους και γέρους, να σέρνονται πίσω της και να στενάζουν πυρπολούμενοι από άγάπη, από πόθο.

Είχε σκληρή καρδιά. Και γι’ αυτό την άνόμεζαν ‘τίγρις’. ‘Ο πρώτος που τη συγκίνησε κι’ έκανε την πέτρινη καρδιά της να χτυπήσει ήταν ο Στέφανος Τρεβίλ, ένας απ’ τους πολλούς θαυμαστές της.

Στη Φρανσίν άρεσε ο τύπος αυτός του όρμητικού, άπείσκαπτου και σπάταλου νέου.

‘Εζησαν μαζί έξ μήνες. ‘Η Φρανσίν συνδέθηκε κατόπιν μ’ έναν πλούσιο βιομήχανο, χωρίς να πάψει να είναι φίλη του Τρεβίλ. Οι χαρακτήρες τους έμοιαζαν και βλεπόντουσαν συχνά και συχνά έκαναν παρέα και διασκεδάσαν.

Μόλις ο Τρεβίλ πληροφορήθηκε απ’ τη Μαρί Κλαίρν ότι ο ‘Αδόλφος μεταφέρθηκε

ξαφνικά απ’ την κλινική στο σπίτι του Λαρμέ και κατέστρωσε το νέο του καταχθόνιο σχέδιο, τη Φρανσίν συλλογίστηκε και σ’ αυτή έτρεξε άμέσως.

— Μια τέτοια γυναίκα μου χρειάζεται για να ξεμαλίσω αυτό τον ήλιον τον Κριλλιόν, είπε στο Ζωρζ και να κάνη τη Ρόζα να τον μισήσει. ‘Η Φρανσίν θα κάμη θαύματα!...

Και χωρίς να χάση καιρό έτρεξε να συναντήσει την άκαρδη ξανθομάλλα γόρσση. — Όταν ή Φρανσίν άκουσε τη ζήτουμε απ’ αυτή έγινε έξω φρενών.

— Στέφανε, είσαι γελοίος! του φώναξε. Δεν έχω καιρό για να παίξω αυτό τον άηλο ρόλο. Να σου συστήσω καμιά φίλη μου...

‘Ο Τρεβίλ την πήρε στην αγκαλιά του κι’ άρχισε να την παρακαλή θερμά, να την ικετεύη. Και στο τέλος την κατάφερε.

— ‘Εστω, του είπε ή Φρανσίν. Θα σου κάμω αυτό το χατήρι. Μά να ξέρης καυμένη μου, ότι για κανέναν άλλο δεν θα υποχωρώσας. Δεν το κάνω βέβαια για τα λεφτά σου, αλλά γιατί είσαι φίλος μου.

— Σ’ εύχαριστώ, Φρανσίν. ‘Ημουν βέβαιος για την καλωσύνη σου. Και θα δεχτής το όδρο μου, αν μ’ αγαπάς. ‘Εχω υπογράψει ένα τσέκ από τώρα. Θα δής ότι είμαι γενναϊόδωρος, μικρούλα μου.

‘Ετσι έκλεισε μεταξύ τους μια άνήθικη συμφωνία: ‘Η ‘τίγρις’ θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο, να ξετρελλάνη τον Κριλλιόν, να τον εκθέσει στα μάτια της Ρόζας. ‘Ο Ζωρζ Μπονύ έφερε τις νέες αυτές ένέργειες του Τρεβίλ.

Αυτή τη φορά όμως αποφάσισε να μνητέμει. ‘Ο Κριλλιόν δεν κινδύνευε άλλωστε.

‘Ο Ζωρζ ήταν υπερδέβαιος ότι το νέο αυτό στρατηγικό του φίλου του θ’ άποτύγχανε παταγωδώς. ‘Ηξερε πιά τον ‘Αδόλφο και δεν άνησυχούσε.

‘Ο Κριλλιόν, σκέφτηκε, δεν είναι από τους νέους που χανίζουν την καρδιά τους σήμερα στη μια κι’ αύριο στην άλλη κοπέλα. ‘Αγαπά τη Ρόζα και τίποτα στον κόσμο δεν θα μπορέσει να τον κάμη να την προδώσει. ‘Η Φρανσίν θα τον θαμπώσει ίσως με την όμορφιά της, αλλά, συγχρόνως θα τον τρομάξει με τον έλεινό χαρακτήρα της και στο τέλος θα το πάθημά της...

...γιατί λοιπόν να επέμβω; Θα παρακολουθήσω από μακριά το άνόητο, αυτό παιγνίδι του Τρεβίλ. Τον δυστυχισμένο τον υποκόμπητα, ασφαλώς δεν είναι καθόλου στα καλά του!...

‘Οπως είδαμε ή πρώτη άπόπειρα της Φρανσίν ναυάγησε από τη δεύτερη κι’ όλες ήμέρα.

★

‘Η Φρανσίν ήταν κόρη φτωχών γονέων. Ξεπόρτισε από μικρή, άκολούθησε κάποιον έξ επαγγέλματος δόν Ζουάν και κατέληξε χορεύτρια στα καμπαρέ, χάρις στην αληθινά έκθαμβωτική όμορφιά της.

Μά δεν έμεινε πολύν καιρό στα καμπαρέ ή Φρανσίν. Από την πρώτη στιγμή την τριγύρισαν πλήθη θαυμαστών, που είχαν γοητευθεί απ’ την ξανθή όμορφιά της.

‘Η Φρανσίν βρήκε απ’ τις πρώτες ήμέρες το δρόμο της. Φερύονταν σ’ όλους σκληρά. Της άρεσε να βλέπει τους άνδρες, νέους και γέρους, να σέρνονται πίσω της και να στενάζουν πυρπολούμενοι από άγάπη, από πόθο.

Είχε σκληρή καρδιά. Και γι’ αυτό την άνόμεζαν ‘τίγρις’. ‘Ο πρώτος που τη συγκίνησε κι’ έκανε την πέτρινη καρδιά της να χτυπήσει ήταν ο Στέφανος Τρεβίλ, ένας απ’ τους πολλούς θαυμαστές της.

Στη Φρανσίν άρεσε ο τύπος αυτός του όρμητικού, άπείσκαπτου και σπάταλου νέου.

‘Εζησαν μαζί έξ μήνες. ‘Η Φρανσίν συνδέθηκε κατόπιν μ’ έναν πλούσιο βιομήχανο, χωρίς να πάψει να είναι φίλη του Τρεβίλ. Οι χαρακτήρες τους έμοιαζαν και βλεπόντουσαν συχνά και συχνά έκαναν παρέα και διασκεδάσαν.

Μόλις ο Τρεβίλ πληροφορήθηκε απ’ τη Μαρί Κλαίρν ότι ο ‘Αδόλφος μεταφέρθηκε

‘Ο ‘Αδόλφος δεν πήγε στο ραντεβού που είχαν όρίσει.

— ‘Ισως να είναι άρρωστος, της είπε ο Τρεβίλ για να την ήσυχάσει. Δεν πρέπει ν’ ανήσυχες έτσι εύκολα.

— Και πού στο διάβολο θα τον ξαναδώ αυτόν το βλάκα, Τρεβίλ;

— Στο δρόμο. Την ώρα που πηγαίνει στην όμορφούλα του. Τη μεσημέρια τρώει στο σπίτι της, της ξέληγσε ο υποκόμπης.

Και πρόσθεσε:

— Αύριο θα τον παραφυλάξουμε μαζί. ‘Ελα από νωρίς σπίτι μου. Σου ετοιμάζω και κάποια μικρή έκπληξη.

‘Η Φρανσίν έτριξε με θυμό τα λευκά, κοφτερά της δοντάκια.

— Σε πολύ κακή μανούδρα μ’ ανακάτεψες, Τρεβίλ! μουρμούρισε. Τώρα πιά έχω μηή για καλά στο χορό. ‘Ο άντερας της σου αυτός θα μου πληρώσει ακριβά, με τόκο και επιτόκιο, την προσβολή που μου έκανε. Θα του προμηθέψω εγώ το μαχαίρι που θα κόψη το λαρύγγι του!...

Συλλογίστηκε λίγο και κατόπιν ρώτησε: — Κι’ αυτή ή μικρή που σάς έχει ξετρελλάνει ποιά είναι; Θα ήθελα να έδλεπα τα μούτρα της, διάβολε!...

— Ναι, ναι, άργότερα, Φρανσίν, της άπάντησε στενοχωρημένος ο Στέφανος. ‘Εκείνη τον λοξοκίτταξε.

— Δεν θές, νεαρέ μου; φώναξε γελόντας ειρωνικά. Πολύ καλά... Να την χαιρετάς τη νοικοκυρούλα σου! Κακομοίρη Τρεβίλ!... ‘Η τρελλάθηκε ή αποδλακώθηκε τον τελευταίο καιρό!... Μά την πίστι μου δεν σε αναγνωρίζω.

★

Την άλλη μέρα το πρωί ή Φρανσίν βρισκοτάνα στο σπίτι του υποκόμπης.

— Ναιμια στην ώρα μου!... του φώναξε. Και τώρα περιμένα την έκπληξη.

Χαμογελώντας ο Στέφανος άνοιξε ένα άσημένο κουτί με θαυμασίες γλυφές, παλιό οικογενειακό κειμήλιο, χωρίς άλλο, κι’ έβγαλε από μέσα ένα μικρό βελούδινο κουτάκι.

— Να ή έκπληξη, άγαπητή μου σύμμαχος, της είπε.

Μέσα στο κουτάκι υπήρχε ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, στολισμένο μ’ ένα μεγάλο μπριγιάντι.

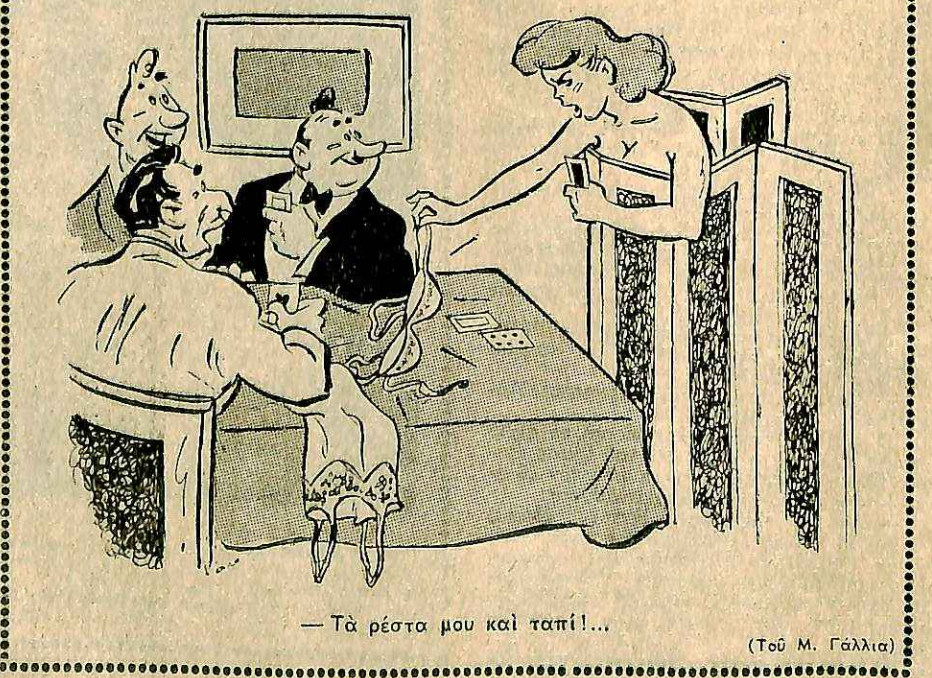
Τα μάτια της Φρανσίν άστραψαν από χαρά κι’ άπληστία.

— Σ’ εύχαριστώ, Τρεβίλ! φώναξε. Είσαι γενναϊόδωρος σαν μαχαραγιάς! Μά έγνοια σου, κι’ ή Φρανσίν δεν είναι καθόλου άχαριστη. Θα σου προσφέρω, μέσα σε λίγες ήμέρες, το κεφάλι του Κριλλιόν!...

Βγήκαν απ’ το σπίτι κοντά το μεσημέρι. Δεν προχωρούσαν μαζί.

‘Ο Τρεβίλ πήγαυε έμπρός κι’ ή Φρανσίν τον άκολουθούσε.

‘Όταν έφτασαν κοντά στο σπίτι της Ρόζας...

— Τα ρέστα μου και ταπί!...

(Του Μ. Γάλλια)

ζας, ο Στέφανος στάθηκε σε μια γωνία.

‘Η Φρανσίν τον πλησίασε.

— Θα σταθής στην αντίκρυνη γωνία, τη συμβούλεψε και άθιχες το νού σου στο δρόμο άριστερα. ‘Από εκεί κατεβαίνει ο Κριλλιόν. Τα μάτια σου τέσσερα. Δεν σου λέω τερισσότερα.

— Μην άνησυχής.

Της έσφίξε το χέρι κι’ άπομακρύνθηκε. ‘Η Φρανσίν περίμενε άρκετη ώρα, βηματίζοντας πάνω - κάτω ένκεντριμένη.

‘Όσο περνούσε ή ώρα τόσο ένιωθε τα τεύρα της να έρεβίζονται και το μίσος της έναντι του Κριλλιόν να θερμειύη.

— Το κτήνος!... Το κτήνος!... ψιθύριζε ανάμεσα απ’ τα σφιγμένα δοντάκια της. Θα μου το πληρώσει ακριβά. ‘Ο Τρεβίλ έχει μια άνόητη επιθυμία: Να τον εκθέσει στα μάτια της γυναίκας που λατρεύει.

‘Εγώ θέλω κάτι περισσότερο. Θέλω να τον δώ να ξευχήσθ, σαν σκύλος, μπρός στα πόδια μου!...

Σώπασε μια στιγμή κι’ έξαφνα ξεφώνισε:

— Νάτος!... ‘Ερχεται...

Πραγματικά, στο βάθος του δρόμου, είχε φανή ο ‘Αδόλφος να έρχεται προς το μέρος της.

‘Η έκφρασις των νευρών και της κακίας χάθηκε με μιας απ’ το πρόσωπο της Φρανσίν και την διαδέχθηκε ή γλύκα και το χαμόγελο.

Χαρίς να χάση καιρό, ή σατανική γυναίκα πέρασε γρήγορα - γρήγορα στο αντίκρυνό πεζοδρόμιο και άρχισε ν’ άνηφορίζη άργα, έχοντας τα μάτια της τέσσερα ώστε να βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον Κριλλιόν.

Το κόλπο της πέτυχε περίφημα.

Ξαφνικά ο ‘Αδόλφος την είδε μπροστά του και σάστισε, έγινε κατακόκκινος από ντροπή, έχασε τα λόγια του.

— Σεις!... Δεν με γελούν τα μάτια μου; Τι ευτυχία!... Ξεφώνισε ή Φρανσίν, με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου. Κι’ έγώ νόμιζα ότι κάτι το δυσάρεστο σάς συνέβη ξαφνικά, ότι άρρωστήσατε... Να πού είσαστε, εύτυχως, περίφημα στην υγεία σας! ‘Α, φίλε μου, καλέ μου φίλε θα σάς μαλώσω. Με λησιμονήσατε λοιπόν; ‘Ετσι δίνετε σεις τα ραντεβού σας;

Μιλούσε με παράπονο άδως κοπελλίτσας, που μυρίζει το στοματάκι της γάλα.

‘Ο κακότυχος ο Κριλλιόν θα προτιμούσε να είχε άνοίξει ή γή και να τον είχε καταπιεί. Δεν ήταν συνηθισμένος να λήψεται. Και καθώς της μιλούσε και της διακυλογιόταν έχανε τα λόγια του, τα μπερδευε, άναφοκοκκινίσε:

— Με συγχωρείτε... ‘Ημουν πραγματικά άρρωστος... ‘Ενα τραύμα... ‘Ενα κρυολόγημα ήθελα να πώ...

— Μά δεν είναι άνάγκη να δικαιολογήσθε, φίλε μου. Σας πιστεύω... Το βλέπω στο πρόσωπό σας...

— Εύχαριστώ, δεσποινίς.

— Δεν έξερετε πόσο λυπήθηκα που δεν ήρτατε. Σας περιμένα μια δόκληρη ώρα! Είναι τόσο εύχάριστη ή συντροφία σας...

— ‘Η καλωσύνη σας, δεσποινίς.

— Τώρα όμως πού σας βρίσκω δεν σας άφήνω. Είμαι κι’ εγώ έλευθερη. Θα κάνουμε συντροφιά, δεν είν’ έτσι;

‘Ο ‘Αδόλφος στενοχωρήθηκε.

Και τώρα τί θα γινόταν; Πώς θα μπορούσε να δικαιολογηθεί και να της ξεφύγη;

— Δεν μου άπαντάτε; τον ρώτησε ή Φρανσίν; Τι κρίμα!... Δεν θέλετε φαίνετα, νύχθετε μαζί μου... Και νιώθω τόση άνάγκη για συντροφιά, για τη συντροφιά σας...

‘Ο ‘Αδόλφος συγκινήθηκε.

— ‘Επήγαυα στο γιατρό μου, είπε. Μά μπορώ στο μεταξύ να σας κάνω λίγη συντροφιά. Πολύ εύχάριστος.

— Όρα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

Γάμοι

‘Ο κ. Βασίλειος Σπυράτος και ή δις Πόπη Γεωργακοπούλου έτέλεσαν τους γάμους των.

Τους άγαμει κάθε εύτυχία

Το μακάβριο φέρετρο με την Πιόμιο

Τον ‘Ιανουάριο του 1557, ο Κάρολος Κουίντος, που ήταν ο ίσχυρότερος μονάρχης της Εύρώπης στην εποχή του — έκτός από το ‘Ισπανικό βασίλειο, έξουσίαζε ακόμα τις Κάτω Χώρες και τα δουκάτα της Βουργουνδίας και του Λουξεμβούργου κι’ είχε στεφθεί από το 1519 αυτοκράτορας της Γερμανίας — παραιτήθηκε από το θρόνο του, σε ηλικία μόλις πενήντα χρόνων.

Μερικές έβδομάδες άργότερα, μια καταπληκτική και μακάβρια τελετή ξετυλίχθηκε στο μοναστήρι του άγιου ‘Ιουστου, κοντά στην ‘Εστραμαδούρα.

‘Ο Κάρολος Κουίντος, αναφέρουν οι χρονικογράφοι της εποχής, εμφανίστηκε στο νάο της μονής, που ήταν γεμάτος από μοναχούς κι’ από τους ευγενείς που άποτελούσαν πριν την ιδιαίτερη άκολουθία του, έυπόλητος και φορώντας για μοναδικό ένδυμα ένα σάβανο. Τέσσερις μοναχοί έφεραν τότε ένα φέρετρο κι’ ο βασιλιάς, άφω ζήτησε απ’ όλους τους παρισταμένους να τον συχωρέσουν, έσπλιώθηκε μέσα σ’ αυτό, σαν να ήταν νεκρός.

Οι μοναχοί άναψαν τότε δυο μεγάλες λαίλακες, τη μια στο κεφάλι και την άλλη στα πόδια, κι’ ο Κάρολος Κουίντος άρχισε να φελλίζη τη νεκρώσιμη άκολουθία. Οι μοναχοί που έστεκαν όλογυρα τον συνώδευαν με υποκόμνη φωνή, ενώ οι ευγενείς της άκολουθίας του έκλαιαν με λυγμούς...

Θα μπορούσε τάχα να υπάξει μια πράξις άπαρηγόσιως των ένκοσμίων έπιστημότερη απ’ αυτή;

‘Αλλ’ ο βασιλιάς Κάρολος, αν είχε άπαρηγόητα κράτη, τη δύναμη και τα πλούτη του, δεν είχε ξεχάσει, όμως, τους έρωτά του.

‘Η ιστορία αναφέρει δυο περίφημες έννοούμενες του: τη Βαρβάρα ντε Μπλόμπεργκ, από την όποια γεννήθηκε ο περίφημος δόν Ζουάν ο Αυστριακός (ο νικητής της Ναυμαχίας της Ναμπάκτου) και της Πιόμιο.

‘Αλλά ποιά ήταν ή Πιόμιο; Οι πληροφορίες που μάς δίνουν γι’ αυτήν οι διάφοροι χρονικογράφοι είναι αντίφατικές.

‘Αλλοι την παρουσιάζουν σαν νέα από φτωχική οικογένεια, που είχε βρεθεί μια μέρα τυχαία μπροστά στο όδρο του βασιλιά. ‘Αλλοι λένε πως ήταν κόρη ενός δασοφύλακα κι’ ότι ο Κάρολος ο Ε’ είδασσά την να ζητήσει καταφύγιο στην ξε άναγκαστή να πρόστα της, για να προστατεύη από τη θύελλα που είχε ξεσπάσει, έξαφνικά, μια μέρα που κυνηγούσε στο δάσος. ‘Αλλοι, τέλος, υποστηρίζουν πως άσος. ‘Αν άσος, τότε ο Κάρολος ο Ε’ άρχιδοικός φιλίππου των ‘Αψβούργων. ‘Η άρχιδοικός έκδοχή φαίνεται ή έπικρατέστετελευταία έκδοξη φαίνεται ή έπικρατέστερη και γι’ αυτό πολλοί συγγραφείς μιλούν για μια ‘επτεράωδη αίμομιξία’.

Το γεγονός είναι ότι ο σκυθρωπός κι’ άμείλητος Κάρολος γινόταν άλλος άνθρωπος.

Τους άγαμει κάθε εύτυχία

πος μόλις έδλεπε την Πιόμιο μπροστά του. Το πρόσωπό του φωτιζόταν άμέσως από χαρά κι’ οι αυλικόι του ήξεραν πως αυτές τις στιγμές μπορούσαν να του πητήσουν όποιαδήποτε χάρι χωρίς να τους την άρννηθ.

‘Αλλ’ ο Κάρολος, ο Ε’ βασιανίζόταν πάντα από κρυφές τύψεις. ‘Από το ένα μέρος, είχε μιάν άπέραντη φιλοδοξία και δε συχωρούσε στον εαυτό του ότι είχε χάσει από άδράνεια και κακή έκτιμηση των περιστάσεων το αυτοκρατορικό στέμμα της Γερμανίας, που θα τον έκανε κύριο των τυχών της Εύρώπης. Κι’ από τ’ άλλο, ή σκέψις του έτρεξε πάντα στη μετά θάνατον ζωή κι’ άναρωτιόταν σε κάθε στιγμή αν είχε εκπληρώσει όπως έπρεπε τα χριστιανικά του καθήκοντα.

Αυτές οι άντιφατικές σκέψεις τον ώδηγούσαν έπιτέλους στην παραιτήσι από το θρόνο.

‘Αλλά δεν είχε ξεχάσει την Πιόμιο, τον μεγάλο έρωτά της ζωής του. ‘Ο Κάρολος ο Ε’, φύσις μυστικοπαθής και δειλή, ήθελε να κρύψη κάτω από τον πέπλο του μυστηρίου τις συναντήσεις του με τη γυναίκα που άγαπούσε. Και, για να μπορεί να την βλέπει, χωρίς κανείς να άποπτευθή το παραμικρό, σφίστηκε ένα πρωτότυπο μέσο: Κάθε τόσο, μια νεκροφόρος σταματούσε μπροστά σε μια μικρή πόρτα του μοναστηριού του άγιου ‘Ιουστου. Δυό άντρες κατέβαιναν τότε ένα φέρετρο και το πήγαυαν στο έσωτερικό της μονής.

Μέσα στο φέρετρο βρισκόταν ή Πιόμιο. ‘Ο Κάρολος ο Ε’ άνοιγε το σκέπασμα και τη δεχόταν στην αγκαλιά του...

Αυτές οι μακάβριες έπισκέψεις κράτησαν από τον ‘Ιανουάριο του 1556 έως τα τέλη Αυγούστου του ίδιου έτους.

Οι δυο άγαπημένοι περνούσαν πολλές ώρες μαζί κι’ ή Πιόμιο έφευγε τα μεσάνυχτα με τον ίδιο πάλι τρόπο. ‘Ο Κάρολος ο Ε’ πήγαυε τότε ευπόλητος στην εκκλησία της υονής κι’ έφεπτε μπρούμυτα πάνω στις κρύες πλάκες. Σ’ αυτή τη θέση τον έβρισκαν οι μοναχοί, όταν πήγαυαν τα έφημερώματα για την πρωινή λείτουργία...

Μια μέρα — ήταν το τέλος του Αυγούστου — οι δυό έμπιστοί του ξαναπήγαν το φέρετρο στο μοναστήρι, του άγιου ‘Ιουστου. ‘Ο Κάρολος ο Ε’ άνοιξε και πάλι το φέρετρο, όπως το συνήθιζε. ‘Αλλ’ άμέσως του ξεφύγε μια κραυγή τρόμου. ‘Η Πιόμιο ήταν κατακίτρινη και άκίνητη... ‘Αλλοίμονο, δεν ζούσε πιά. Είχε πεθάνει το περασμένο βράδυ κι’ ή τελευταία της έπιθυμία ήταν να την πάει κοντά στον άγαπημένο της.

‘Ο Κάρολος ο Ε’ ένιωσε την ψυχή του να σπαράζεται απ’ αυτό το τραγικό και μακάβριο θέαμα.

Την άλλη μέρα, έσκαψε ο ίδιος τον τάφο της, φορτώθηκε το φέρετρο στην πλάτη του και το μετέφερε εκεί, χωρίς να δεχθεί καμιά βοήθεια.

‘Ο θάνατος της άγαπημένης του βύθισε τον Κάρολο σε μεγάλη λύπη. ‘Ετρωγε με δυσκολία και περνούσε τις νύχτες άγρυπνος, άλλως μέσα στην εκκλησία του μοναστηριού κι’ άλλοτε πάλι στον τάφο της Πιόμιο. Μερικές βδομάδες άργότερα, στις 21 Σεπτεμβρίου, έσβυσε κι’ ο ίδιος, όπως ένας λυχνός που σώθηκε το λάδι του, κατά την έκφρασι ενός συγχρόνου χρονικογράφου.

ΟΟΟ

‘Η λέξη είναι λίπασμα

Οι ‘Ιταλοί ένθουσιασθήκαν, όταν το ήφαιστείο Αίτνα άρχισε πρό όλίγου καιρού να θάζει λάβα. Πράγματι, το υλικό αυτό είναι ένα απ’ τα καλλίτερα λίπασματα και πουλιέται σε πολύ καλές τιμές. Οι χωρικοί της περιοχής όνομαζόν την λάβα ‘μέλι της κόλασεως’, γιατί μοιάζει σαν μέλι, καθώς τρέχει άργα και συνεχώς άπ’ τον κρατήρα. Περιέχει μαγνήσιον, ασβέστιον, νάτριον, κάλιο, τιτάνιον, σίδηρο, πυρίτιον, άργίλλιον και φωσφόρο. ‘Η λίπανσις μ’ αυτήν διπλασιάζει ή τριπλασιάζει την άπόδοσι ενός κτήματος.

Δυο αδελφία χόρεψαν το ταγκό μπροστά στον Πάπα.

Από το 1950 μπαίνουμε στο δεύτερο ήμισυ του 20ού αιώνα. Το πρώτο ήμισυ το περάσαμε...

1940 - 1950. Μία πενήνταετία... Πόσα πράγματα δεν έγιναν σ' αυτό το διάστημα! Δυο παγκόσμιοι πόλεμοι και ένας μεγάλος αριθμός μικροτέρων...

Αλλ' ας αφήσουμε κατά μέρος τα μεγάλα γεγονότα. Γι' αυτά μιλάει και θα μιλήσει η 'Ιστορία. Υπάρχουν, όμως, αναρίθμητα μικρά, που ωστόσο, έχουν το καθένα την ιδιαίτερη σημασία και αξία του.

Η θεραπεία της φυματίωσης. Σεπτέμβριος 1901. Ένας...

Το Παρίσι
δημιουργεί
τη Μόδα
ο Σικάγο
τη γαλάνη
στιν Αθήνα
ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΡΜΟΥ

1900 - 1950

Γάλλος γιατρός ισχυρίστηκε ότι θεραπεύει τη φυματίωση με μία ηλεκτρική μηχανή, δικής του κατασκευής, που είχε μήκος 3 και ύψος 2 μέτρων. Σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, τα αποτελέσματα ήταν: 80% θεράπευτες στο 1^ο στάδιο, 50% στο 2^ο και 30% στο τρίτο. Έπειτα από μερικούς μήνες, κανείς δεν μιλούσε για τη μέθοδο αυτή, που, όπως και πολλές άλλες, που διαφημιζόταν κατά καιρούς, αποδείχτηκε ανίσχυρη να θεραπεύσει την τρομερή ασθένεια.

Πάλι με ρούχα και κολάρο. Μάιος 1903. Οι παλαιστοί αγωνίζονταν με τα ρούχα τους. Το γυμνό, ακόμη και στο σπίτι, ήταν κάτι το απαράδεκτο για την εποχή. Η εικών παριστά την πάλι δυο διασήμων Γάλλων παλαιστών, του Ρενιέ και του Ντυμπούα. Ο πρώτος νίκησε το δεύτερο με συστοφή του βραχίονος σ' ένα γύρο διαρκείας 6 δευτερολέπτων.

Ο Σουλτάνος μαθαίνει ποδήλατο. Δεκέμβριος 1904. Ο Σουλτάνος του Μαρκόπου 'Αμπντ' Ελ 'Αζίζ μαθαίνει ποδήλατο. Έπειδή, όμως, το πρωτόκολλο του άπαγορεύει να κυκλοφορή στους δρόμους, παράγγειλε να του φτιάξουν έναν «άνωμαλο» δρόμο στην εσωτερική αυλή των ανακτόρων του με στρώματα, ζύλα και αδειανά κιβώτια σαπουνιού.

Τον άσπρισαν με ριπολίνη. Ιούλιος 1907. Οι άπαχες του Παρισιού, άγανακτισμένοι για τη μεγάλη συρροή νέγων, που τους συναγωνίζονταν στο έντιμο επάγγελμά τους, έπιασαν έναν απ' αυτούς, τον εγγύμνωσαν και τον άσπρισαν με... ριπολίνη.

Η αγελάδα που άπηγασε μία νύφη. Ιανουάριος 1908. Σε κάποιο χωριό του Άνω Μάρου, το πάτωμα ενός σπιτιού, όπου γινόταν ένας γάμος κατέρρευσε. Από κάτω ήταν ένας σταύλος με ζώα. Η νύφη, πέφτοντας κάτω, βρέθηκε πάνω στη ράχη μίας αγελάδας, που, τρομαγμένη, πετάχτηκε έξω από το σταύλο κι άρχισε να τρέχει μ' όλη τη δύναμη των ποδιών της. Στο τέλος, η δυστυχισμένη νέα σώθηκε, γιατί είχε την καλή έμπνευση να πιαστεί από τα κλαδιά ενός δέντρου.

Ο Πάπας καταδικάζει το ταγκό. 1909. Ο Πάπας που είχε...

συγκινήθη από την κατακραυγή εναντίον του ταγκό θέλησε να πεισθί με τα ίδια του τα μάτια αν ο νέος χορός ήταν ή όχι άσεμνος και κάλεσε δυο χορευτές — έναν αδελφό και μίαν αδελφή — να τον χορέψουν μπροστά του στο Βατικανό. Η έπιδειξη αυτή τον έπεισε ότι η κατακραυγή δεν ήταν άδικαιολόγητη και κατέδικασε με μία παπική βούλα το ταγκό.

Ένας άετος που μάζεσε καπέλλα.

Σεπτέμβριος 1911. Ένας άετος είχε τρομοκρατήσει τους κατοίκους της Άνω Σαβοΐας. Άλλα δεν πείραζε κανένα. Η μανία του ήταν να κλέβει τα καπέλλα εκείνων που συναντούσε στο δρόμο. Μερικοί κυνηγοί, έπειτα από προσπάθειες τριών εβδομάδων, κατάφεραν να τον σκοτώσουν. Η φωλιά του ήταν γεμάτη από καπέλλα παντός είδους.

Επίθεσις φαλαινών εναντίον υπερωκεανείου.

Αύγουστος 1913. Έξωργισμένες γιατί έβλεπαν τη θαλασσία περιοχή τους να παραβιάζεται διαρκώς από ατμόπλοια, οι φαλαίνες ώρ' άγανωσαν μία σειρά επίθεσεων εναντίον τους. Η είκόνα αναπαριστά μία παρομοία επίθεσις στην περιοχή του βορείου Ατλαντικού.

Ο κεραυνός κονιορτοποιεί μία νέα.

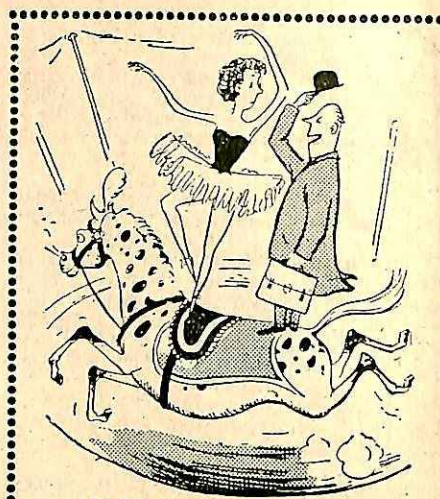
Νοέμβριος 1913. Κατά τη διάρκεια ενός υπαιθρίου χορού στη Βενετία, τη στιγμή που οι χορευτές άρχισαν να χορεύουν το «Γαλάζιο Βάλς» έπεσε ένας κεραυνός, που έκονιορτοποίησε μία νέα στα χέρια του καθαλιέρου της.

Δεκέμβριος 1913. Ζεύγη χορευτών έκλήθησαν να χορέψουν ταγκό στους στρατώνες της γερμανικής αστυνομίας, για να μπορέσουν οι αστυνομικοί να σχηματίσουν γνώμη αν ο νέος χορός ήταν ή όχι άσεμνος.

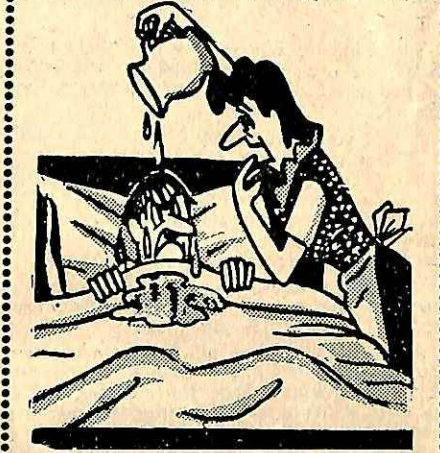
Ερωσ στα... σκουπίδια

Ένας πλούσιος έμπορος του Πόρτλαντ, ο Φλόυντ Κίρστηντ, ένηγάγε τη γυναίκα του στα δικαστήρια, ζητώντας διαζύγιο, με την κατηγορία ότι είχε σχέσεις με... το σκουπίδι της συνοικίας! Οι δυο αγαπημένοι συνεννοούντο με τον ακόλουθο τρόπο: Κάθε πρωί, η κυρία Κίρστηντ έβαζε ένα γραμματάκι μέσα στον τενεκέ των σκουπιδιών, που η υπηρέτρια της έδινε στο σκουπιδιάρη. Άλλ' ο σύζυγος κάτι είχε... μυστή. Κι έπιασε επί παρουσία μαρτύρων τον άνθρωπο που του έκλεβε τη συζυγική του τιμή τη στιγμή που έβγαζε το γράμμα της κυρίας Κίρστηντ από τον τενεκέ των σκουπιδιών και τοιμαζόταν να το ανοίξει και να το διαβάσει...

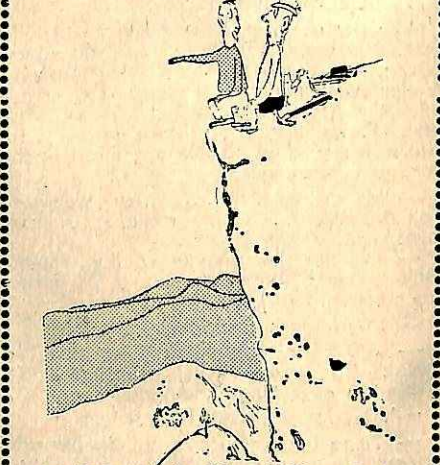
Όλα μπορούσε να φαντασθί κανείς, αλλά έρωτα μέσα στα σκουπίδια ποτέ! Αυτό θα πη γυναίκα έφευρετική και πονηρία

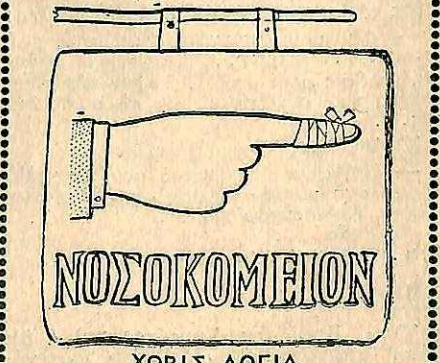
Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΛΑΣΙΕ — Μήπως ενδιαφέρεστε, δεσποίνες, για ένα ζευγαράκι κάλτσες νάυλων;...

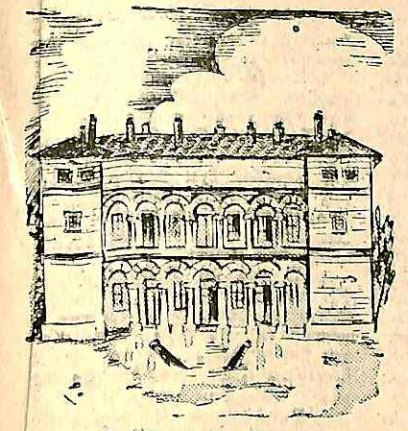
—Ω! Ήχασα πώς σήμερα είναι Κυριακή και δεν έχεις γραφείο!...

—Πού να τον δής το Γιαννάκη... Έχει ψηλώσει... Έχει γίνει περίπου τσος!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Το Μέγαρο των 'Ιλισίων (Σχέδιο Κ. Χέλμη)

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το μένχρο των 'Ιλισίων

Μία από τις περισσότερες ιδιόρρυθμες φυσιονόμιες της θωνικής περιόδου, που συνδέθηκε με την ελληνική πρωτεύουσα, ήταν η Δούκισσα της Πλακεντίας.

Η πλουσιωτάτη και εύφρεσάτη αυτή Γαλλίδα, έφτασε στην Ελλάδα λίγο καιρό μετά την 'Ελληνική Έπανάστασι. Έγκαταστάθηκε στην Αθήνα και έμεινε από τότε, επί εικοσι και πλέον χρόνια, ως τα 1854, που πέθανε.

Η «Ντουκέσσα», όπως την έλεγαν οι σύγχρονοί της, είχε τη μανία να χτίζει οικοδομές — σωστά παλάτια — τις περισσότερες από τις οποίες δεν πρόλαβε ή δε θέλησε να τις τελειώσει. Οι σύγχρονοί της πίστευαν πως δεν τελείωνε τις οικοδομές από πρόληψη. Κάποια τσιγγανά της είχε είπη πως αμα τελείωνε το σπίτι που θα καθόταν, θα πέθανε αμέσως. Έτσι κι' αν ακόμα τελείωνε ένα σπίτι της φρόντιζε πάντοτε, ή προληπτική δουκίσσα, ή αφήσει μερικές πόρτες και παράθυρα αθάφα ή κανένα τοίχο ασοβάτιστο, ώστε να δικαιολογήται η παρουσία κάποιου μαστορά, που προσπαθούσε να συμπληρώσει την οικοδομή...

Στα σπίτια της Δούκισσας της Πλακεντίας — και είχε 6 - 7 χτισμένα και μισοτελειωμένα όταν πέθανε — ανήκε και το θαυμάσιο μέγαρο της λεωφόρου Κηφισίας — τα «'Ιλισία», όπως τα ονόμαζε — που στεγαζόει σήμερα το Βυζαντινό μουσείο. Έγινε με σχέδιο, όπως και τα άλλα σπίτια της, του Σταμάτη Κλεάνθη, ενός θαυμασίου αρχιτέκτονα, που έφτιαξε και το πρώτο σχέδιο της νεώτερης Αθήνας.

Στην ειδυλλιακή τότε θέση, δίπλα στον 'Ιλισσό, και μέσα σ' έναν ωραίο ελαιώνα, έστησε η Δούκισσα τον πύργο της. Η κατασκευή του από πεντελικό μαρμάρο, σε ρυθμό γοτθικό, άρχισε στα 1840. Πριν όμως τελειώσει έντελώς, ένα θλιβερό για τη Δούκισσα περιστατικό, την ανάγκασε να εγκατασταθί κάπως έσπευσμένα στο μισοτελειωμένο ανάκτορό της, το 1848. Το σπίτι που καθόταν ως τότε, στην κατόπιν οδό Μυλλέρου (πίσω από το ορφανοτροφείο του Χατζηκώστα), καίκε από πυρκαϊά και μαζύ μ' αυτό το ταριχευμένο πτώμα της μονακριβής κόρης της, που το κρατούσε επί δέκα χρόνια σε μία υπόγειο κρύπτη του σπιτιού.

Κάθε μέρα η Δούκισσα κατέβαινε στην υπόγειο κρύπτη και άρχιζε την κουδέντα με τη νεκρή κόρη της με τη φράσι: «Σύνη παιδάκι μου να μου μιλήσεις!».

«Υστερ' από την πυρκαϊά, κατόμνη πλέον, με τη στάχτη που είχε απομείνει από τη νεκρή, εγκατεστάθηκε στο παλάτι των 'Ιλισίων. Εκεί έζησε τα υπόλοιπα έξη χρόνια της ζωής της, περιτριγυρισμένη από λίγους στενούς φίλους και από πολλούς φοβερούς σκύλους (6 — 12 συνήθως), που τους διατηρούσε για λόγους ασφαλείας, στην έρημη τότε περιοχή των 'Ιλισίων γιατί φοβόταν τις ληστείες.

★

Δυο μήνες μετά το θάνατο της Δούκισσας, εγκαταστάθηκε στο μέγαρο της (τέλος Ιουνίου του 1854) η Σχολή των Ευελπίδων. Είχε ανέβη από τον Πειραιά, που είχε τη μόνιμη εγκατάστασή της, για ν' αποφυγή την κατοχή του αγγλοαλλικού στρατού που είχε γίνει συνέπεια του Κριμαϊκού πολέμου και τη χολέρα.

Στα «'Ιλισία» η Σχολή των Ευελπίδων έμεινε περισσότερο από τρία χρόνια. Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασι της Σχολής έγινε και μία απόπειρα έμπρησμού του κτιρίου για πολιτικούς λόγους. Και από μὲν την απόπειρα του έμπρησμού το κτίριο δεν έπαθε τίποτε. Είχε όμως πολύ μεγαλύτερες καταστροφές από την τριετή εγκατάστασι των Ευελπίδων, που δε φαίνεται να ήσαν και πολλή περίφημοι την εποχή εκείνη για την τάξη και την πειθαρχία τους, αν κρίνουμε από τις συχνές διαμαρτυρίες της Ριζαρείου Σχολής, που ήταν δίπλα, προς το υπουργείο των Στρατιωτικών. Όχι μόνο τους μαθητές της Ριζαρείου παρενοχλούσαν οι τάς της Ριζαρείου μαθητές της Ευελπίδας, αλλ' όταν ήταν η εποχή των μανταρινιών και των πορτοκαλιών, πηδώντας από τη μάντρα, τα βερίζαν κυριολεκτικώς, κρίπτοντες ένιοστε και πυροβολισμούς προς έκφοδισμόν του τε καθηγητικού και μαθητικού προσωπικού της Ριζαρείου όπως λέει μία αναφορά της Ριζαρείου προς το υπουργείο Στρατιωτικών.

Μετά τη Σχολή των Ευελπίδων το μέγαρο των 'Ιλισίων χρησιμοποιήθηκε από διάφορες στρατιωτικές μονάδες και υπηρεσίες του πυροβολικού και είχε σχεδόν έρειπωθή, στο έσω-τερικό του τουλάχιστον. Στο μεταξύ το ελληνικό κράτος το είχε αγοράσει από τους κληρονόμους της Δούκισσας της Πλακεντίας και το είχε εγκαταλείψει σχεδόν.

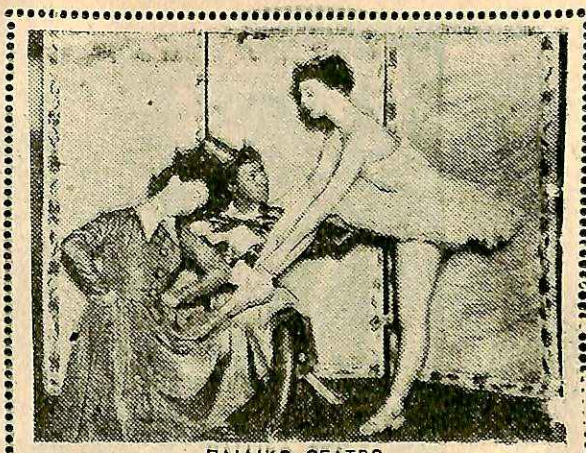
Ευτυχώς, στα 1930, το κτίριο ανακαινίστηκε έντελώς, χωρίς όμως να χάσει τίποτε από την ωραία αρχιτεκτονική γραμμή που του είχε δώσει πριν από ένεννητα χρόνια ο Σταμάτης Κλεάνθης. Στεγάστηκε σ' αυτό το Βυζαντινό μας μουσείο που ως τότε, με τους πολυτίμους θησαυρούς του, βρισκόταν στα υπόγεια της Ακαδημίας.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο βλαθερώτερος καπνός

Τα πειράματα που έγιναν στην 'Αγγλία μ' ένα ρομπότ - καπνιστή, απέδειξαν ότι ο καπνός της πίπας είναι βλαθερώτερος απ' του τσιγάρου, γιατί περιέχει τριπλάσια νικοτίνη. Δεν πρέπει ωστόσο ν' ανησυχούν οι καπνιστές, γιατί η ποσότης του νικοτινίου που απορροφάται απ' την νικοτίνη τους, δεν είναι συνήθως οργανισμός τους, δεν είναι συνήθως επιβλαβής. 'Ακόμη κι' όταν καπνίσουν 60 τον καπνό, μόνο τα ταπίνουν 60 τον καπνό, μόνο τα 40% της νικοτίνης του περνούν στο αίμα.

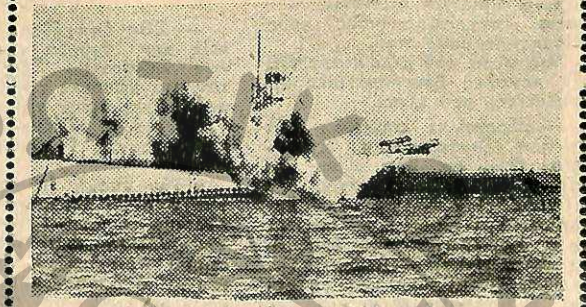
Το ίδιο ρομπότ καπνίσει πίπες με διάφορα μίγματα καπνών, για να διαφωτισθί τη περιεκτικότη της νικοτίνης των. 'Υπολογίστηκε ότι 1 γραμμή των, 'Υπολογίστηκε ότι 3) μάρσι μίγματος πίπας αποδίδει 1000 του γραμμαρίου νικοτίνης στον καπνιστή, ενώ με το τσιγάρο η απόδοσις είναι μόνον 1)1000 του γραμμαρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
Το θέατρο «Κάμπριτζ» του Λονδίνου έδωσε κατά τις ημέρες των γιορτών ειδικές παιδικές παραστάσεις με το έργο «Χριστούγεννιάτικα πάρτυ». Η νερά 'Ντρέν Χέμπτον, που φαίνεται, έπαιξε τον ρόλο της Χριστούγεννιάτικης κούκλας.

ΠΕΝΤΕ ΓΕΝΕΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Η 'Ιουδή 'Ανν Σάγκαντιν, ηλικίας 3 εβδομάδων στα χέρια της μητέρας της. Ακολουθούν προς τα δεξιά, η γιαγιά της, 43 χρόνων, η προμάμη της, 61 χρόνων, και η προ-προμάμη της, ηλικίας 93 χρόνων!

ΑΠΟ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΧΑΒΑΗ
Κατά τη διάρκεια των μικτών γυμνασίων του αμερικανικού στόλου και της αεροπορίας στη Χαβάη, ένα κατευθυνόμενο βλήμα έπαθε κάποια βλάβη και παρ' όλην να προκάλεσε μεγάλη καταστροφή. 'Ανωτέρω η φωτογραφία του βλήματος τη στιγμή που εκτοξεύεται από το υποδύχιο «Καρμπόνερ».

Η ΑΜΟΙΒΙΟΣ ΒΑΡΚΑ
Ένας Αμερικανός κατεσκεύασε την αμόιβιο αυτή βάρκα, που κινείται και στην έβρα σαν ένα τρίτροχο αυτοκίνητο. Έχει μηχανή από Τσιπ κι' αναπτύσσει ταχύτητα 50 χιλιομέτρων στην έβρα και 15 μίλλια στη θάλασσα.

«Η δόγισσα ήταν κατάφυρη και κοκκαλισμένη».

Ο κόμης Μπερτζέλιο ήταν ένας γνήσιος Βενετσιάνος. Θέλω να πω μ' αυτό ότι έλατρευε την πατρίδα του κι' ότι δεν καταδεχόταν να την συγκρίνει με κανένα άλλο μέρος του κόσμου. Αλλά σε ώριμες στιγμές, δεν του έλειπε κάποια ειρωνική διάθεση, που έκανε επιγραμματικούς τους χαρακτηρισμούς του.

Μία μέρα που μιλούσαμε για τις μεγάλες βενετσιάνικες οικογένειες, μου είπε:

— Ξέρετε τί σημαίνει μία μεγάλη βενετσιάνικη οικογένεια; Πνίγ' απ' όλα αίμα. Ένας γνήσιος Βενετσιάνος δεν διατάζει ποτέ μπροστά στο έγκλημα, για να εξασφαλίσει τα τρία πράγματα, που θεωρούσε απαραίτητα στη ζωή: τον έρωτα, τα πλούτη και τη δόξα. «Η ιστορία όλων των μεγάλων οικογενειών της Βενετίας αρχίζει με αίμα, συνεχίζεται μέσα στο αίμα και τελειώνει στο αίμα. Σας έχω μιλήσει ποτέ για τους Σελφότι; Ήταν οι πρόγονοί μου... Τρεις απ' αυτούς έφτασαν στο αξίωμα του δόγη. Πολλοί άλλοι έγιναν προβλέπτες κι' ένας Σελφότι καθόταν πάντα στο Συμβούλιο των Δέκα...

Όπως βλέπετε, είμαστε μία μεγάλη οικογένεια. Είναι ανάγκη να προσθέσω πως ό,τι είπα για τις άλλες μεγάλες βενετσιάνικες οικογένειες ισχύει και για τη δική μας... Ω, μη νομίζετε πως ασεβώ τους προγόνους μου! Κάθε άλλο. Αν ήταν διαφορετικοί, θα ήταν διαφορετική η ιστορία της Βενετίας. «Η, αν προτιμάτε, δεν θα υπήρχε καθόλου ιστορία της Βενετίας. «Η πόλις των δογητών δεν θα είχε το ξεχωριστό χρώμα της και θα έμοιαζε με οποιαδήποτε άλλη...

Ο κόμης Μπερτζέλιο κοινοστάθηκε μερικές στιγμές. Έπειτα με ρώτησε:

Το είδυθιο της ΔΟΝΑΣ ΜΠΙΑΝΚΑΣ

— Σας αφηγήθηκε ποτέ κανείς την ιστορία της Μπιάνκας Σελφότι;... «Οχι;... «Ήταν μία μακρινή προμήνη μου, που έζησε κατά τα μέσα του 15ου αιώνα. Σύνυγος της ήταν ο δόγης Γκαλεάτσο Σελφότι.

«Την εποχή εκείνη βρισκόταν στη Βενετία ένας Γάλλος ευγενής, ο μαρκήσιος ντε λα Τούρ. Ήταν ένα είδος ανεπισημού, πρεσβευτού της χώρας του κι' ο δόγης, που ήθελε να τα έχει καλά με τη Γαλλία, τον δεχόταν συχνά στο μέγαρό του.

«Και τώρα πρέπει να σας πω πως ο Γκαλεάτσο Σελφότι ήταν κάπως ηλικιωμένος, η Μπιάνκα είκοσι, τουλάχιστον χρόνια μικρότερη του κι' ο ντε λα Τούρ ένας καλοφτιαγμένος νέος, που είχε όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματα των Γάλλων ευπατριδών. «Ήταν, μ' άλλα λόγια, επιπόλαιος, τολμηρός και ριψοκίνδυνος. Χωρίς αυτά τα τρία πράγματα, την επιπολαιότητα, την τολμή και την περιφρόνηση προς τον κίνδυνο δεν θα σκεφτόταν ποτέ να σκηματίσει τον ντε λα Τούρ και να σταθεί κοντά του.

«Δεν ξέρω πως άρχισε το ειδύλλιο τους, ούτε αν κράτησε πολύ ή λίγο. Θα σας πω μόνο πως τελείωσε. Αλλά, προτιμήστε, πρέπει να σας υπενθυμίσω πως οι τοίχοι των σπιτιών στη Βενετία έχουν αυτιά...

«Στο δογικό μέγαρο δινόταν εκείνο το βράδυ ένας χορός. «Η Μπιάνκα, που πρέπει

να την φαντασθούμε σαν γυναικα πλημμυρισμένη από περιπάθεια και που εύρισκε μία παράξενη ευχαρίστησι να παίξει με τη ζωή, είχε επινοήσει μία πρωτοτυπία και μακάβρια μεταμφιεσι. Φορούσε ένα μαύρο εφαρμοστό φόρεμα, που είχε κεντημένο πάνω του με ασπρμένιες κλωστές ένα σκελετό.

Όλα τα κόκκαλα ξεχώριζαν καθαρά, από τα πόδια ως το λαιμό. Στο κεφάλι φορούσε μία μάσκα που παρίστανε μία νεκροκεφαλή και που στολίζονταν στο επάνω μέρος μ' ένα λοφίο. Ένας δραχνούφαντος πέπλος ήταν ριγμένος πάνω στους ώμους της.

«Η εμφάνισις αυτού του φαντάσματος ή αυτού του σκελετού είχε προκαλέσει ένα αίσθημα τρόμου μεταξύ των προσκεκλημένων του δόγη. «Η Μπιάνκα χαίροταν για το θρίλλινγκ της κι' ακόμη πιο πολύ γιατί όλοι την απόφευγαν και γιατί, όπου εμφανιζόταν, ένα κενό σχηματιζόταν άμεσα ολόγυρά της. «Ετσι μπόρεσε να πλησιάσει το ντε λα Τούρ και να σταθεί κοντά του.

«— Είμαι ο θάνατος, του είπε, αλλάζοντας τη φωνή της. Βγάλτε τη μάσκα σας γιατί θέλω να ιδώ αν είσαστε εκείνος που ζητάω, για να τον πάρω μαζί μου.

«Αυτά τα λόγια τα είχε πη πρωτύτερα και σε τρεις ή τέσσερις άλλους. Μά κανείς δεν

της είχε απαντήσει, ούτε είχε συμμορφωθεί με την επιθυμία της.

«Δεν ξέρω αν ο ντε λα Τούρ τρόμαξε λιγώτερο ή περισσότερο από τους άλλους. Αλλά ήταν Γάλλος. Κι' είχε τον εγωισμό και την περηφάνεια να μην θέλει να δείξη το φόβο του. Κατέβασε, λοιπόν, με μία γρήγορη κίνησι τη μάσκα του και, όρθωνοντας το ανάστημά του, απάντησε:

«— Αν είμαι εκείνος που ζητάτε, θα σας ακολουθήσω στη στιγμή, γιατί συνήθισα από παιδί να μην φοβάμαι.

«Η Μπιάνκα θαύμασε το θάρρος του και, αυτή τη φορά, χωρίς να αλλάξη τον ήχο της φωνής της, του είπε:

«— Σ' είσαι, ανδρείε μου ιππότη!

«— Μπ...

«— Σούτ! είπε το ντόμινο. Και, σκύβοντας προς το μέρος του, πρόσθεσε σιγά:

«— Αύριο, μετά τη δύσι του ήλιου, θαρθώ στο σπίτι σου. Οι άνθρωποί μου θ' αποθέσουν στην αποβάθρα ένα μακρουλό κιβώτιο και θα φύγουν. Στείλε άμεσα τους υπηρέτες σου να το φέρουν μέσα στο σπίτι. Θα είσαι μόνος όταν θα το ανοίξεις.

«— Αγγελέ μου...

«Το ντόμινο απομακρύνθηκε.

«Αυτός ο διάλογος δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Κι' η Μπιάνκα είχε μιλήσει ψιθυριστά σχεδόν. «Αλλά όπως σας είπα, οι τοίχοι των σπιτιών της Βενετίας έχουν αυτιά.

«Την άλλη μέρα τα πράγματα έγιναν όπως τα είχε προαναγγείλει η Μπιάνκα.

«Κατά το σούρουπο, μία γόνδολα σταμάτησε έξω από την πόρτα του σπιτιού του ντε λα Τούρ και δυο άνθρωποι με μάσκες, που βγήκαν απ' αυτή, άφησαν ένα μεγάλο κιβώτιο πάνω στην αποβάθρα. Οι υπηρέτες του μαρκησίου έτρεξαν άμεσα και το μετέφεραν μέσα στο σπίτι.

«Ο ντε λα Τούρ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι θαδρίσκε μέσα σ' αυτό την αγαπημένη του Μπιάνκα. Και δεν έκανε λάθος. Μόνον ότι η δόγισσα ήταν κατάφυρη και κοκκαλισμένη.

«Στην αρχή, ο μαρκήσιος νόμισε πως ήταν μόνο λιπόθυμη. Αλλά δεν άργησε να καταλάβη πως ήταν νεκρή. Ανασκήκωσε τότε το κορμάκι της. Πάνω στο στήθος της, προς το μέρος της καρδιάς, βρισκόταν μία μεγάλη πληγή. Το αίμα είχε πηξει ολόγυρά.

«Έπειτα από κάμποση ώρα οι άνθρωποι με τις μάσκες, που είχαν άφισει το κιβώτιο στην αποβάθρα, ξαναφύρισαν και το ζήτησαν. «Ο ντε λα Τούρ τους το παρέδωσε, χωρίς να τους πη ή να ρωτήσει τίποτε. Το θεωρούσε περιττό.

«Την άλλη μέρα όλοι στη Βενετία μάθαιναν πως η δόγισσα είχε πεθάνει ξαφνικά. Την εποχή εκείνη, οι αιφνίδιοι θάνατοι ήταν πολύ συχνοί. Κανείς δεν έδρισκε τίποτε το παράξενο σ' αυτούς. «Η κι' αν έδρισκε, απόφευγε να το πη.

«Τα πράγματα, όμως, έγιναν αυτή τη φορά με τρόπο κάπως διαφορετικό. «Ο δόγης κάλεσε τα μέλη του συμβουλίου των Δέκα στο μέγαρό του και τους έδειξε την πληγή που είχε η γυναίκα του στο στήθος της. Έπειτα κάλεσε δυο από τους υπηρέτες του, που κατέθεσαν ότι είχαν μεταφέρει τη δόνα Μπιάνκα σ' αυτή την κατάσταση από το σπίτι του μαρκησίου ντε λα Τούρ. Το μόνο που δεν είπαν ήταν ότι οι ίδιοι την είχαν πάρει εκεί και πως δεν την είχαν πείσει ζωντανή.

«— Ξέρετε τώρα τη ντροπή μου, είπε ο δόγης στα μέλη του συμβουλίου. Εμπιστεύομαι την τιμή μου στα χέρια σας. Είστε δικό σας έργο να ξεπλύνετε την ατιμία μου και να τιμωρήσετε το δολοφόνο. «Ο μαρκήσιος ντε λα Τούρ συνελήφθη άμεσα και το συμβούλιο των Δέκα τον καταδίκασε με μία φωνή στην ποινή της τυφλώσεως και του θανάτου.

«Η εκτέλεσις έγινε μέσα στον οικογενειακό τάφο των Σελφότι, πλάι στο φέρετρό της δόνας Μπιάνκας. «Ο δήμιος του ξόρυξε πρώτα τα μάτια του μαρκησίου κι' αφού τον άφησε μαρκησίου έγραψε σ' αυτό για κάμποση ώρα να σπαράξη από τους πόνους, του έμπηξε από το επάνω μέρος του κατόπιν στο επάνω μέρος του κρανίου ένα καρφί, που προκάλεσε το θάνατό του.

«Έπειτα από δυο μέρες, ο Γκαλεάτσο Σελφότι προσκάλεσε πάλι τα μέλη του Συμβουλίου των Δέκα στο μέγαρό του. «Όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο δόγης κατέβηκε από το θρόνο του και ευχαρίστησε έθρονό του για το ενδιαφέρον των ανδρών για το ενδιαφέρον και την προθυμία τους να προστατεύσουν την τιμή της οικογένειάς του. Έπειτα, τους παράκαλεσε να δεχτούν την παραιτήσι του.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΠΕΡ

Ενα γεγονός είχε κάμει έντυπωσι από πολύ καιρό στους βιολόγους. «Αν, μέσα σε μία καλλιέργεια μικροβίων, ριζώμε μία σταγόνα (μια μόνο) από ένα δξύ, θα ιδούμε ότι η εξέλιξις της επιβραδύνεται αρχικά και κατόπιν σταματάει ολότελα. Κι' όμως, τα δξέα, σε μικρή τουλάχιστον δόσι, δεν είνε αντίσηπτικά, για να δικαιολογηθ η ενέργειά των. Που οφείλεται, λοιπόν, η ανασταλτική επίδρασις των, που αναφέραμε;

«Ο μηχανισμός και η σημασία του φαινομένου κατενοήθησαν από τους επιστήμονας μόνον κατά τα τελευταία χρόνια. Κάθε οργανισμός, κάθε ζωντανό κύτταρο περιέχει δξέα και βάσεις, που προέρχονται από τις τροφές που καταναλίσκομε ή που είνε προϊόντα διαφόρων λειτουργιών της ζωής. Αλλά τα δξέα και οι βάσεις πρέπει να βρίσκονται σε ώρισμένες αναλογίες μέσα στον οργανισμό. Πρέπει, δηλαδή, να υπάρχει μία συνεχής και αδιάτακτη ισορροπία μεταξύ των

Τα φαινόμενα της ζωής για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται ένα περιβάλλον, που να έχη αναλογία δξύτητος ή αλκαλικότητας. Αυτή η αναλογία διαφέρει από το ένα στο άλλο. «Η πεψίνη του στομάχου π. χ. μόνον όταν βρίσκεται μέσα σε δξύ περιβάλλον ενεργεί. «Η θρυψίνη του παγκρέατος, από τ' άλλο μέρος, χρειάζεται αλκαλικό περιβάλλον.

Αυτή η ισορροπία μεταξύ δξέων και βάσεων δεν είνε κατάστασις στατική, αλλά δυναμική, απαιτεί, δηλαδή, συνεχή ρύθμισι εκ μέρους του οργανισμού. Πολλές τροφές, όπως το κρέας, τα αυγά, ώρισμένοι καρποί (λεμόνι) είνε σόνον δξέα στον οργανισμό μας.

«Η λειτουργία της αναπνοής, εξ άλλου, προκαλεί το σχηματισμό σημαντικών ποσοτήτων ανθρακικού δξέος, που αυξάνουν την δξύτητα του οργανισμού. «Αντίθετα, άλλες τροφές (τα φυτά ιδίως) προμηθεύουν αλκαλικά στοιχεία στον οργανισμό μας. Οι επιστήμονες δεν γνωρίζουν επακριβώς με ποιά τρόπο ο οργανισμός μας διατηρεί την ισορροπία μεταξύ δξέων και αλκαλικών στοιχείων. «Η «συγχώνεσις», αν μπορούμε να μεταχειρισθούμε αυτή τη λέξι, των δξέων και των αλκαλικών, πραγματοποιείται με τον καλύτερο τρόπο μέσα στο αίμα, που, χημικά, είνε ένα ουδέτερο υγρό (με κάποια πολύ ελαφρή αλκαλικότητα).

Αυτή η «ουδετερότης» του αίματος αποτελεί τη βάσι της υγείας μας. «Οποιαδήποτε διαταραχή της προκαλεί την εμφάνισι διαφόρων ασθενειών, που είνε συνήθως πολύ σοβαρές.

Το αίμα έχη την ευχέρεια ν' αποβάλλη με τα ούρα το πλεονασμα των δξέων ή αλκαλικών στοιχείων που περιέχει. «Ενα αξιοσημείωτο γεγονός είνε ότι η δξύτης ή η αλκαλικότης των ούρων αντανακλούν επακριβώς την κατάσταση της δξύτητος ή της αλκαλικότητος του συνόλου του οργανισμού μας.

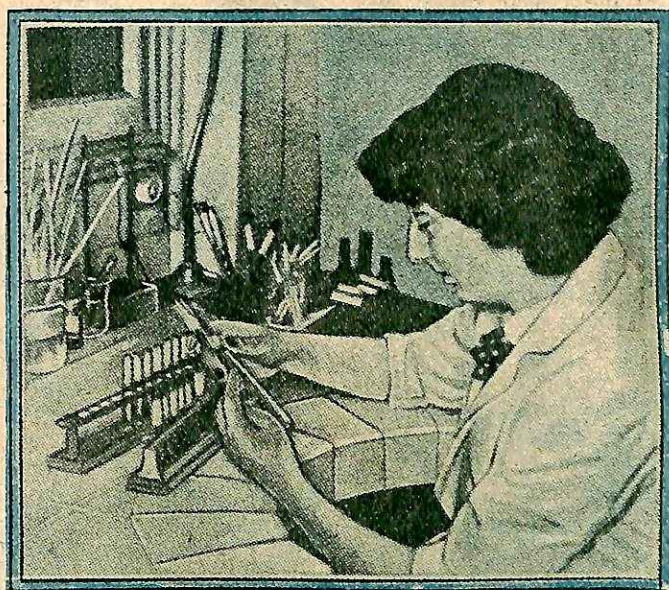
«Αλλά ποιές είνε οι κανονικές αντιδράσεις των ούρων; «Αντίθετα με το αίμα, τα ούρα είνε ελαφρώς δξινά (στο ύγιες άτομο). «Αλλ' η δξύτης των ούρων υφίσταται διάφορες διακυμάνσεις κατά τη διάρκεια της ημέρας. Κατά γενικό κανόνα:

Τα πρωινά ούρα (κατά την άφύπνισι) έχουν πολύ μικρή δξύτητα.

Μετά το γεύμα, τα ούρα γίνονται αλκαλικά και διατηρούν την αλκαλικότητά των επί 2-3 ώρες, λόγω της αποβολής από τον οργανισμό των πλεονάζοντων αλκαλικών στοιχείων.

Τα ποτά αυξάνουν την αλκαλικότητα των ούρων, για το λόγο ότι ευνοούν την αποβολή αλκαλικών αλάτων (διττανθρακικών, φωσφορικών κλπ.).

«Η μυική άσκησις, (πορεία, σπόρ, κλπ.) αυξάνει, αντίθετα,

Εξέτασις ούρων με τη χρωμετρική μέθοδο.

Ο βαθμός της δξύτητος ή της αλκαλικότητας του οργανισμού μας

«Η αλκαλικότης των ούρων αποτελεί χαρακτηριστικό σύμπτωμα ενός μεγάλου αριθμού ασθενειών. Οι κυριώτερες απ' αυτές είνε:

1) Οι παθήσεις, γενικά, που οφείλονται σε μικρόβια (κατά γενικό κανόνα τα μικρόβια ανακατεύονται μέσα σε αλκαλικό περιβάλλον) και ιδίως οι μολύνσεις των ουροποιητικών και γεννητικών οργάνων (διαφυήσεις των νεφρών, κυστίτις, βλεννόρροια, κλπ.), οι έντερικες ζυμώσεις και η κολοβακίλλωσις.

2) «Η νεφρική λιθίασις καθώς και η χολολιθίασις.

3) «Η ποδάγρα.

4) Μερικές παθήσεις του στομάχου (χρονία γαστρίτις, υπερχλωρυδρία).

5) «Η κούρασις.

6) Στη γυναίκα, η προσέγγισι των εμμηνών και η έγκυμοσύνη (η αλκαλικότης των ούρων εμφανίζεται κατά τον δεύτερο περίπου μήνα).

7) «Ο καρκίνος.

«Αντίθετα, η υπερβολική δξύτης των ούρων αποτελεί σύμπτωμα των κάτωθι ασθενειών:

1) «Αρθριτισμού και χρονίου ρευματισμού.

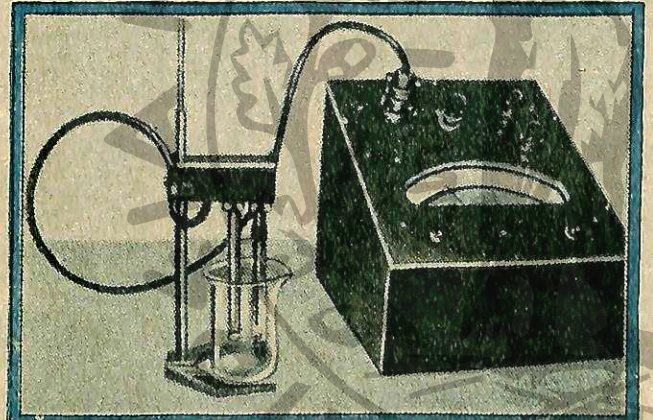
2) «Όρισμένης μορφής υπατικής ανεπαρκείας.

3) Διαβήτη.

4) Νευρασθενείας, μελαγχολίας κλπ.

5) Πνευμ. φυματιώσεως.

Οι επιστήμονες χαρακτηρίζουν σήμερα με τα γράμματα ΡΗ την κατάσταση της ισορροπίας μεταξύ δξέων και αλκαλικών στοιχείων. Το ΡΗ των ούρων φανερώνει επίσης την κατάσταση της ισορροπίας μεταξύ δξέων και αλκαλικών στοιχείων του αίματος.

Εξέτασις ούρων με την ηλεκτρομετρική μέθοδο. «Η ανώτερα συσκευή δείχνει με απόλυτη ακρίβεια το βαθμό της δξύτητος ή της αλκαλικότητας των ούρων.